Catalunya

> Òrgan d'expressió de les CGT de Catalunya i de Balears · 8a. època · Novembre 2013 · núm. 155 · 0,50 euros · www.cgtcatalunya.cat www.cgtbalears.org

Dipòsit legal: B 36.887-1992

CGT BALEARS

Papers de Balears

> Òrgan d'expressió de les CGT de Balears i Catalunya · núm. 155 · Novembre 2013 · 0,50 euros · www.cgtbalears.org · www.cgtcatalunya.cat

Dipòsit Legal: PM 1.177-2005

> ON ENS TROBEM?

CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL (CGT) DE LES ILLES BALEARS

Camí de Son Rapinya, s/n - Centre "Los Almendros", 2n 07013 Palma de Mallorca
Tel. 971 791 447 -Fax. 971 783 016 - lesilles@cgtbalears.org

Delegació Menorca
Plaça de la Llibertat, 5 07760 Ciutadella
Tel. 971 386 670 -Tel. 666 087 592
menorca@cgt-balears.org

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública (FAPC)**

Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn
Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
Tel./fax 938042985 · cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 933777551

Comerç, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 938934261

Maresme
Unió 38 baixos, 08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 937909034

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Plaça Imperial Tarraco, núm. 1 Edifici 2, 3a Planta, 43005 Tarragona
cgttarragona@cgt.es
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí, flcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Rosellò 10, 08207 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es,
Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Sort
Pl. Major 5, 25560, Sort
pilumcgt@gmail.com

EDITORIAL

La EPA del tercer trimestre indica més precarietat, pitjors contractes i destrucció d'ocupació

Per a la Confederació General del Treball les dades de l'última Enquesta de Població Activa (EPA) relativa al tercer trimestre 2013 només mostren les polítiques de destrucció de tots els drets laborals que el govern del PP ha vingut imposant a cop de decret, per a major glòria i escarni de la taxa de benefici dels empresaris i dels rics d'aquest país.

La EPA rebaixa nímiament (estadísticament parlant) 0,4 dècimes el nombre de treballadors/es en atur. Ara (estadísticament parlant) en comptes de 6,2 milions de persones desnonades i expulsades dels llocs de treball, tenim 5,9 milions. I aquesta baixada de 72.800 persones en l'atur, només es correspon amb la creació de 39.500 ocupacions i tots ells temporals, precaris, producte dels milers de llocs estacionals necessaris (fonamentalment en el sector serveis: hostaleria, turisme, obres, etc.) que els empresaris van contractar a preus de 500 € per jornades de 12 hores.

L'ocupació indefinida segueix sent destruïda i sobretot l'ocupació pública, alhora que centenars de ERO, com els acomiadaments objectius individuals, s'estan duent per davant aquelles ocupacions fixes i amb drets: la Reforma Laboral ha donat patent de cors als empresaris, al capital per a destruir els drets fonamentals de les persones treballadores, l'ocupació, el contracte i el salari.

Tota l'ocupació creada en l'últim trimestre és temporal, és a dir 169.500 ocupacions amb data caducitat (ja arribarà la tardor) i l'ocupació fixa destruïda en aquest trimestre és de 146.500 persones. I a més, les persones "s'esborren", és a dir no els interessa ni tan sols aparèixer estadísticament parlant com població activa (En els últims 12 mesos les persones que han llençat la tovallola han estat ni més ni menys que 340.700).

CGT insisteix que la "recuperació" només pot venir de la compareixença en el carrer i en els centres de treball, de totes les persones assalariades, ignorades i espoliades dels seus drets fonamentals: el treball, la salut, l'educació, la pensió i les prestacions socials suficients per a viure amb dignitat.

"No importa la causa que un defensi, sofrirà la desgràcia permanent si recorre a l'atac cec contra multituds de gent innocent".
Albert Camus

>> Agurrelg

Edició del **Col·lectiu La Tramuntana:** Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Estivilli, Xavi Roijals, Jordi Martí, Josep Torres, Txema Bofill, Paco Martín, Moisès Rial i Laura Rosich. Col·laboradors: Pepe Berlanga, Bernat Muniesa, Artur Sardà, Alba Cañellas, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Dídac Piñero, Jaume Fortuño, Carlús Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, Emili Cortavitarte, Antonio Gascón, L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars. **Redacció i subscripcions a Catalunya:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat **Redacció i subscripció a Balears:** Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971791447. Col·laboracions: comunicacio@cgt-balears.org **Web revista:** www.revistacatalunya.cat.
No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Drets dels subscriptors:
D'acord amb la Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de caràcter personal la CGT informa: a) Les dades personals, nom i adreça dels subscriptors i subscriptores són incorporades a un fitxer automatitzat degudament notificat davant l'Agència de Protecció de Dades, el titulars respectius dels quals són el Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya i la Secretaria de Comunicació de la CGT de les Balears i la seva única finalitat és l'enviament d'aquesta publicació. b) Aquesta base de dades està sotmesa a les mesures de seguretat necessàries per tal de garantir la seguretat i confidencialitat en el tractament de les dades de caràcter personal. c) Tot/a subscriptor/a podrà exercir el seus drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició al tractament de les seves dades personals mitjançant comunicació remesa al Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya, al correu electrònic s-org@cgtcatalunya.cat o bé a Via Laietana 18, 9è de Barcelona; i a la Secretaria de Comunicació de la CGT de les Balears a Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971 791 447. comunicacio@cgt-balears.org

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya"
Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior.
Més informació a http://cat.creativecommons.org/

TEMA DEL MES

El Seminari d'Economia Crítica Taifa ha publicat recentment un breu informe on desemmascara els arguments i denuncia les conseqüències de l'última reforma de les pensions.

Les pensions no es toquen

Ivan Gordillo
Seminari d'Economia Crítica Taifa

És sorprenent la manca de debat i les poques mobilitzacions sorgides al voltant de la reforma de les pensions que el govern vol aprovar abans de cap d'any. La gravetat de la reforma és palesa en els pressupostos públics del 2014 presentats la darrera setmana. "Les pensions pujaran un 0,25%" titulaven fal·laçment els mitjans de comunicació convencionals. Si la inflació és superior al 0,25%, i rarament no ho és, les pensions no pugen sinó que baixen. El cert és que les pensionistes cobraran cada vegada menys. El govern reduirà les pensions no només futures sinó també actuals, quelcom insòlit fins ara. Les conseqüències poden ser dramàtiques atès que les prestacions són ja molt limitades i milers de famílies amb tots els seus membres aturats sobreviuen gràcies a la pensió dels pares, mares, avis i àvies. Això, però, podria ser una oportunitat per mobilitzar un ampli sector de la població en la defensa d'un dret que fins ara crèiem un pilar intocable de l'Estat de Benestar.

El Seminari d'Economia Crítica Taifa ha publicat recentment un breu informe (http://seminaritaifa.org/files/2013/09/laspensionesnosetocan_CA.pdf) on desemmascara els arguments i denuncia les conseqüències d'aquesta reforma de les pensions. Em limito a recollir els eixos del debat i els arguments que han de servir per conscienciar una població colpejada per la crisi i els programes d'ajustament.

Les pensions no tenen relació directa amb la crisi econòmica. Els poders polítics i econòmics plantejaven aquesta qüestió molt abans. El sistema de pensions públic és un dels objectius a enderrocar de l'agenda neoliberal des de fa dècades. L'estratègia de deteriorament de les pensions públiques comença per la reducció de les prestacions. L'argument central que utilitzen els "comitès de savis", sempre formats per representants de la banca i les asseguradores, és que el sistema de pensions és insostenible. Les causes que presenten són que l'esperança de vida augmenta progressivament alhora que hi ha cada vegada menys persones que cotitzen per la caiguda de la població activa. A partir d'aquesta idea estenen l'alarma social i pregonen que a llarg termini no hi haurà diners per pagar les pensions públiques.

L'actual reforma es centra en dos índex d'aparent caràcter tècnic. Per una banda, el Factor d'Equitat Intergeneracional (FEI), a través del qual tots els nous jubilats veuran reduir-se anualment l'import de la seva pensió en funció de l'augment de l'esperança de vida. Per altra banda, el Factor de Revalorització Anual (FRA) afectarà a tots els jubilats, futurs i presents, a través de l'eliminació de la revalorització per l'IPC -índex de preus al consum que mesura la inflació. Aquest índex serà substituït per una complicada fórmula que acabarà provocant la reducció de la capacitat de compra de les pensions doncs difícilment augmentaran per sobre de la inflació.

Observem una vegada més com el llenguatge tecnocràtic i opac és una eina utilitzada pels governs per fer creure a la població que les reformes imposades són l'única i adequada alternativa. Les trampes d'aquests arguments són múltiples, i se'n podria extreure una lectura política sobre el repartiment de l'excedent social produït pels treballadors i les treballadores. Però en un nivell més superficial del problema trobem flagrants fal·làcies.

No hi ha cap motiu econòmic que justifiqui que el pressupost de pensions ha d'estar constantment equilibrat o en superàvit. A cap altra partida del pressupost públic se li exigeix que s'autofinanci atès que són els ingressos via impostos que cobreixen una sèrie de despeses i inversions. Per què les pensions han de pagar-se exclusivament amb les cotitzacions dels treballadors? Si entenem que els ancians són un col·lectiu del qual ens hem de fer càrrec el conjunt de la població també les rendes del capital, i altres impostos, podrien aportar al fons de pensions. Per què no es considera un augment dels ingressos del sistema de pensions? Si cal solucionar l'actual situació de dèficit, present només dos anys ençà i minúscul comparat amb el dèficit d'altres partides de l'administració, es podria augmentar les cotitzacions dels treballadors actius i de les empreses o bé crear un impost a tal efecte o destinar una part dels ingressos dels impostos ja existents.

El número de treballadors, certament minvant per la destrucció productiva causant de la crisi, és una dada secundària. El que importa és la riquesa produïda. Els augments de la productivitat gràcies als avenços tecnològics de les darreres dècades han permès a l'economia produir més mercaderies amb menys treballadors. Deixem ara de banda, tot i que cal no oblidar, el que això suposa en termes de generació d'un creixent exèrcit de reserva i de la intrínseca caiguda de la taxa de guanys del capital. Així doncs, aquests béns i serveis, o valors d'ús, que serveixen per cobrir les necessitats de les persones són cada vegada majors. No cal observar que per produir-ho ha calgut menys treballadors sinó que es genera una riquesa creixent en proporció a una població donada. D'aquesta manera, el problema es desplaçaria cap al moll de l'os del debat: la distribució de la riquesa.

L'altre element important, que explica perquè es recupera ara el debat de les pensions, és que en el context de crisi actual és més fàcil aprovar aquest tipus de mesures antipopulars. La reforma de les pensions públiques casa perfectament amb les polítiques d'ajust centrades en les retallades de la despesa pública, la privatització del patrimoni i serveis públics i la liberalització de l'economia. Per altra banda, la capacitat de reacció de la població, massivament aturada i endeutada i atemorida per l'incert avenir, és molt reduïda.

Un cop tinguem pensions tant reduïdes que no sigui possible sobreviure amb elles, el govern i els promotors de la reforma recomanaran la contractació de pensions privades, no només individuals sinó també col·lectives, d'empresa, quelcom que algunes institucions públiques ja han aplicat als seus funcionaris. Les pensions privades han augmentat fortament els últims anys però sembla que insuficientment pels interessos de les institucions financeres. L'insultant explicació que es troba en la majoria d'informes de la patronal i del sector financer és que les pensions públiques "són massa generoses", i per això els estalviadors no es fan pensions privades. La pensió mitjana, però, és de 858 euros: la mitjana de jubilació de 982 euros i la mitjana de viudetat de 618 euros. Tot i que aquests imports són modestos, les mitjanes no sempre expliquen la magnitud del problema. Segons la fundació FOESSA i Caritas, el 57% dels pensionistes perceben una quantitat inferior a 650 euros (llindar de la pobresa) i el 13% perceben menys de 350 euros (nivell de pobresa severa). La meitat de la població pensionista de l'Estat espanyol és pobra. Però pels experts financers les pensions són "massa generoses".

La conseqüència de la reforma de les pensions serà l'augment de la pobresa i les desigualtats

Les pensions privades gaudeixen d'importants desgravacions fiscals en la declaració de la renda. Si realment calen les retallades i les reformes per reduir el dèficit, i si realment no hi ha diners per les pensions públiques, per què es desgraven les pensions privades? La resposta es troba en el model de fiscalitat que promou afavorir sistemàticament el capital i la població amb rendes més elevades sota la falsa teoria del degoteig.

El vertader objectiu de la reforma és la privatització de les pensions, quelcom que permetria al capital financer gestionar ingents quantitats d'estalvis a través dels fons de pensions privats per destinar als mercats financers globals. Aquesta és una palanca més de l'acumulació per despossessió a través de la qual el capital vol ocupar l'espai d'un dret social que fins ara s'escapava de la seva lògica de valorització.

La conseqüència de la reforma de les pensions serà, ras i curt, l'augment de la pobresa i les desigualtats. A part de l'elevat risc que comporta dipositar els estalvis d'una vida en un fons privat. El sector financer, el realment existent, no les utopies de l'economia ortodoxa premiades amb premis Nobel, es caracteritza, com hem vist darrerament, per les crisis i les pràctiques fraudulentes. De debò volem confiar els nostres estalvis de jubilació a les mateixes institucions de les agències d'avaluació de risc, de la crisi de les hipoteques escombraria, de l'especulació amb deute públic, de la bombolla immobiliària i dels desnonaments? Ens hem begut l'enteniment?

Altres arguments com l'alt cost de gestió de les pensions privades, la baixa rendibilitat, etc. i un aprofundiment en les conseqüències de la reforma els trobareu en l'informe presentat pel seminari d'economia crítica Taifa: Les propostes sobre les pensions i les trampes que plantegen.

En resum, si no hi ha recursos per mantenir el sistema de pensions públic no s'entén d'on poden sortir els recursos per les pensions privades. La crisi de les pensions públiques no és una veritat tècnica. És una construcció política i ideològica. Si es considera el tema en tota la seva amplitud, aquesta crisi no existeix. Cal aturar aquesta reforma. La única manera de defensar el dret a una pensió digna és la mateixa com es va aconseguir: la lluita i la mobilització social.

** Un article d'Ivan Gordillo, membre del Seminari d'economia crítica Taifa, publicat al setmanari Directa.*

Les pensions no es toquen

Les propostes sobre les pensions i les trampes que plantegen (1a part)

Miren Etxezarreta, Elena Idoate, José Iglesias Fernández i Joan Junyent
Seminari d'economia crítica Taifa

Síntesi per a gent amb pressa

Cal reformar les pensions?

No és veritat que el tema de les pensions tingui relació amb la crisi. Els poders polítics i econòmics ja plantejaven aquesta qüestió molt abans de la crisi actual.

Totes aquestes reformes, totes, i la que ara es proposa, estableixen mesures per disminuir les pensions. Rebaixes sobre rebaixes. Cada vegada hi ha més pensionistes perquè la gent viu més anys, i cada vegada hi ha menys cotitzants perquè hi ha menys població en edat de treballar. Així ens diuen que no hi haurà diners per pagar les pensions públiques. S'estén l'alarma social.

Les "solucions" recents: el factor de sostenibilitat FEI i FRA:

- FEI (Factor d'Equitat Intergeneracional): tots els nous jubilats veuran reduir-se l'import a cobrar de la pensió per cada any que augmenta l'esperança de vida.
- FRA (Factor de Revalorització Anual): afecta a TOTS els jubilats. S'elimina la revalorització per l'IPC i es substitueix per una complicada fórmula amb moltes variables econòmiques (bastant difícil d'entendre). Amb tot, el valor real, la capacitat de compra de la pensió disminuirà cada any.

Pretenen aprovar aquesta reforma el mes de setembre. Per què tanta pressa si, en tot cas, el problema és a mig o llarg termini?

Les trampes d'aquests arguments

- Per què ha d'estar equilibrat el pressupost de les pensions quan per altres partides no es proposa l'equilibri?
- Per què les pensions s'han de pagar no més amb les cotitzacions dels treballadors?
- Per què no consideren augmentar els ingressos?
- El número de treballadors no importa, importa la riquesa que produeixen.
- Les pensions no han tingut dèficit fins el 2012 i aquest any, a més, ha estat un dèficit baix.
- Quant ha costat el rescat bancari? Les polítiques d'ajust estan fent pagar els problemes que genera el sistema capitalista als pensionistes i els usuaris d'altres serveis socials.
- ... i molts altres arguments que rebaten els de "la crisi de les pensions".

En resum, la crisi de les pensions públiques no és una veritat tècnica. És una construcció política i ideològica. Si es considera el tema en tota la seva amplitud, aquesta crisi no existeix. Amb voluntat política i social, la "crisi de les pensions" pot resoldre's sense disminuir-les.

Les pensions privades

- Els suposats "experts" recomanen que es contractin pensions privades. No només pensions privades individuals sinó pensions col·lectives (d'empresa).
- Les pensions privades han augmentat ràpidament els últims anys, però les entitats financeres es queixen que no contractem suficients pensions privades perquè ja ens cobreixen les públiques.
- A les pensions privades se'ls concedeix importants desgravacions fiscals. Si no hi ha diners per les pensions públiques, per què es desgraven les pensions privades?
- Una proposició econòmicament ruïnosa, d'enorme risc, baixa rendibilitat, molt cares de gestionar i afavorint els més rics. A qui beneficia?
- Divideix encara més la societat entre rics, que estalvien molt i, a més, es beneficien de grans desgravacions fiscals, i pobres que no poden fer-ho.

Les veritables raons per a 'la crisi de les pensions'

- L'"alarma" sobre els problemes del sistema de pensions està molt més connectada amb els objectius del capital financer que amb el sistema de pensions perquè les pensions privades poden ser molt favorables al capital financer i el benestar o la seguretat dels pensionistes no és l'objectiu central de la privatització de les pensions.
- Els fons privats de pensions proporcionen un flux regular i abundant de recursos financers al capital privat per negociar i obtenir grans beneficis amb ell.
- La UE té un gran interès en desenvolupar aquests fons per potenciar el mercat europeu de grans capitals.
- Les raons profundes i verdaderes del discurs sobre "la crisi del sistema de pensions públiques" és l'augment dels beneficis del capital financer.

Les conseqüències

- La disminució de les pensions públiques augmentarà la pobresa entre els pensionistes i la desigualtat entre la població.
- Cada vegada més treballadors amb pensions públiques estan condemnats a la pobresa. Viuran molt malament i no podran tampoc ajudar les seves famílies.
- Si no hi ha recursos per mantenir els pensionistes públics, d'on surten els recursos pels pensionistes privats? El secret està en la distribució de la renda, no en el dèficit de les pensions públiques. Si no hi ha recursos per tothom, no és millor repartir-los de manera més justa en comptes que uns tinguin molt i altres res?

Què es pot fer?

Les societats es construeixen lluitant pel que desitgen. Si volem pensions públiques dignes hem de lluitar per

Les pensions no es toquen

elles. No podem permetre que es perdin uns drets aconseguits amb molt d'esforç dels treballadors de generacions anteriors. És precís fer-ho ara.
No acceptar la idea de la crisi de les pensions. No contractar pensions privades.
Són moltes les coses que es poden fer per mantenir les pensions públiques. Però immediatament cal aturar la reforma proposada
Les pensions no es toquen. No votem a qui toqui les pensions o ho permeti.

Introducció

El Govern torna a posar en primer plànol el tema de "la crisi de les pensions públiques". Ens diuen que les pensions públiques no es poden sostenir, que no hi haurà diners per finançar-les en el futur. I afegeixen que per "mantenir" les pensions públiques en el futur, per a que siguin viables, cal començar per "racionalitzar-les" des d'ara mateix .
Aquest discurs va començar fa molt (a Xile amb Pinochet el 1973; a l'Estat espanyol el 1985-88; i el 1994 el Banc Mundial va presentar un informe molt important) i ha continuat tot el temps fins ara: els Pactes de Toledo des de 1995 amb successives rondes. L'última reforma, i probablement la més dràstica, fou el 2011. No els basta amb això, el 2013 el govern després de muntar una comissió d'experts per a que diguessin como seguir racionalitzant les pensions públiques, presenta ara un nova proposta de reforma. No és veritat que el tema de les pensions té relació amb la crisi. Els poders polítics i econòmics estan plantejant el tema de les pensions molt abans de la crisi actual.
Actualment, aprofitant la crisi, volen forçar encara més el tema. A més, "el sacrifici, per altra banda, és més fàcil d'acceptar en temps compromesos que no pas en mig de la bonança" (frase del primer informe dels "experts" de 2013, desapareguda en la versió final). Per primera vegada en la història recent, s'han atrevit a plantejar la reforma de TOTES les pensions, no només les dels pensionistes futurs sinó també les dels pensionistes presents. Totes aquestes reformes, totes, i la que ara es proposa, estableixen mesures per disminuir les pensions. Rebaixes sobre rebaixes.

Sistemes de pensions

És sabut que hi ha diverses formes de finançar les pensions:

• El sistema de repartiment.
Les cotitzacions per pensions dels treballadors financen cada any les pensions a pagar. El diner entra i surt sense que s'acumuli enlloc. És la forma més freqüent de finançar les pensions públiques en la majoria de països. Aquest sistema permet la solidaritat entre distints grups de treballadors. El treballador sap quant cobrarà quan es jubili segons les lleis existents (prestacions definides)

• El sistema d'impostos.
En alguns països les pensions es paguen finançades pels impostos generals. No hi ha cotitzacions per les pensions, sinó que el seu finançament correspon als ingressos públics generals.

• El sistema de capitalització.
Les pensions es financen mitjançant aportacions dels treballadors als bans o les asseguradores. Els treballadors van cotitzant regularment mentre estan en actiu i els fons es van acumulant. L'entitat financer que rep els fons negocia amb ells en els mercats financers i arribada la dat de la jubilació cada treballador disposa dels fons que ha posat i el que ha augmentat o disminuït en el seu compte. En el moment de la jubilació es pot optar per cobrar tot l'import acumulat o rebre una pensió periòdica que el banc calcula en funció de l'esperança de vida. El treballador sap quant posa, però no el que cobrarà doncs això depèn de on arribi el seu fons (contribucions definides). Cada treballador rep el que dona de sí el seu fons, no hi cap la solidaritat.

El problema

S'afirma que les pensions públiques estan en crisi. Perquè:
1. Creix el número d'ancians, les persones vivim més temps i, per tant, fa falta més diners per finançar les pensions.

2. Disminueix el número de treballadors i, per tant, disminueixen els contitzants. Es recauda menys diners per pensions.
Ens diuen que, per això, no hi haurà diners per pagar les pensions públiques. Condeix l'alarma social.
Van dir que era la reforma més profunda dels últims 30 anys (perquè durés). Encara no ha entrat en vígor i el 2013 ja tornen a establir reformes

Les solucions recents

Des de 1998, els governs estan plantejant el tema de les pensions públiques, les mesures més recents són les contingudes en:

• Els Pactes de Toledo: 1995 i les seves tres rondes posteriors.

• La reforma de 2011.
Reforma de les pensions 2011 "Acord social i econòmic":
- Increment del període mínim de cotització per a accedir a la pensió contributiva.
- Increment del període de cotització per a tenir dret al 100% de la pensió.
- Increment de l'edat de jubilació.
- Increment dels anys de còmput per a la pensió.
- Limitacions a les prejubilacions.
- Revisió de les pensions de viduïtat.
- Es preveu l'establiment del "factor sostenibilitat".
- Altres.

Disminució de les pensions públiques
Estímul per incrementar les pensions privades

• 2013. La comissió d'experts i la proposta de setembre: el govern nomena una comissió d'experts per assessorar en la reforma i sobre la base de l'informe d'aquesta comissió elaboren la seva pròpia proposta que volen aprovar aquest mes.

Mera operació de justificació. Quina credibilitat té aquesta comissió? De 12 persones 9 són empleats d'alt rang de la banca i les asseguradores, 1 catedràtic d'UGT i 1 tècnic de CCOO.

Us podeu descarregar el document complet "Les pensions no es toquen" a http://seminaritaifa.org/files/2013/09/laspensionesnosetocan_CA.pdf

** Aquest text es va acabar d'escriure el 19 de setembre de 2013, en ple procés de presentació del projecte de reforma per part del govern.*

TREBALL - ECONOMIA

Empresaris, governs i sindicats majoritaris han construït i implantat polítiques econòmiques i socials basades en la reducció del preu del treball i la pèrdua de drets laborals i llibertats sindicals i socials

A un any de la reforma laboral: Liquidació final?

Desiderio Martín

A l'Estat espanyol, l'atur es constituia en el nostre mercat de treball, a partir del 2008, en el símbol de la crisi econòmica, i a causa de la rapidesa de destrucció d'ocupació que comporta el model econòmic especulatiu-financer, els governs de Zapatero i de Rajoy forcen mesures legislatives intervencionistes per a desregular el model de relacions laborals, amb l'excusa d'una "bona finalitat", frenar la destrucció d'ocupació i generar les condicions atractives per al capital, com perquè aquest inverteixi i generi ocupació.

Dues reformes laborals, la del 2010 de Zapatero obre el camí per a la flexibilitat externa i la interna: descausalitzant les contractacions i facilitant l'acomiadament descausalitzant així mateix, alhora que abaratint el seu preu. Rajoy en el 2012 (primer en forma de decretazo al febrer i posteriorment en forma de llei al juliol, amb l'afegit de la reforma de la reforma del decretazo d'agost), liberalitza "ad infinitum" el marc de relacions laborals, liquidant el mínim component democràtic encara existent en aquest model i consagrant la llibertat de l'empresari i en conseqüència la seva voluntat unilateral i la seva discrecionalitat, com norma (llei) d'obligat compliment per a l'altre "actor" de la relació salarial, el treballador/a.

La força de treball és elevada a la categoria de "mercaderia" (usar o millor, usar malament i llençar), alhora que el treballador/a és considerat com un cost variable: els seus salaris es veuen disminuïts; els preus pagats pel temps de treball ni tan sols arriben a la categoria de saldos, doncs s'obliga a treballar milions d'hores a cost zero; les condicions de treball poden ser alterades a la lliure discrecionalitat i voluntat empresarial; desprendre's de centenars de milers de treballadors i treballadores es converteix en "l'esport més practicat" i, per descomptat, els traspassos d'empleat/da a desocupat/da, són indemnitzats amb un 60% menys que abans i, a més, se li arravassa el moll de l'os espinal del treballador/a: se li elimina el seu poder sindical, afeblint la negociació col·lectiva.

L'actual estructura del mercat de treball, no és producte de la "casualitat o de les conjuntures econòmiques de crisis, recessió o depressió", com tampoc ho és de les "lleis del mercat" no escrites i naturalitzades per obra i gràcia de les elits dominants. L'actual conjuntura del mercat de treball, igual que la de les dues últimes dècades del segle passat, és a dir anys 90 i dos mil, són producte de normes (lleis) generades i creades per persones molt concretes: governs que legislen al dictat d'empresaris i poderosos i, de vegades (massa) amb "el consens social" de sindicats bé per acció executiva, bé per omissió i incompareixença en el conflicte.

La constitució d'aquest ordre social, precari per a tots i totes, dramàtic per a milions i, empobridor material i culturalment (consciència, ideologia, educació), en el terreny laboral, s'expressa en els denominats models de relacions laborals antidemocràtiques, autoritàries i mancades de llibertat, que són les Reformes Laborals

L'ordre social i laboral precari, dramàtic i empobridor, s'expressa en els models de relacions antidemocràtiques, autoritàries i mancades de llibertat que són les Reformes Laborals

i, especialment la Reforma Laboral del PP.

La Reforma Laboral, el model de relacions laborals "imposat" a milions i milions de persones ha assolit "normalitzar" davant la societat, la impunitat dels responsables de la violència sistèmica més greu de les últimes dècades: la violència dels actes privats empresarials, siguin aquests públics, semi-públics, multinacionals o Pymes, que priven a milions de persones assalariades no només del seu estatut de treballador/a (ocupació i drets), sinó, alhora, els impedeix l'acció lliure de treballar o no salarialment.

Primer se'ls pren el salari (el seu sustent), o bé se'ls "roba" directament una tant per cent significatiu del mateix per mitjà de mecanismes directes: baixar el seu salari, no pagar-los pel temps total de treball, és a dir fer-los treballar gratis, o mecanismes indirectes: si no vols veure't a l'atur accepta canviar el contracte de temps complet a parcial o canvia de funció per un treball desqualificat i/o de menor preu. I, segon, neguen prestacions, rendes bàsiques o salaris socials suficients per a una vida digna i plena fora del mercat de treball del com són expulsats. Tercer, a més, se'ls despulla dels seus drets de ciutadania al privatitzar les necessitats bàsiques (educació, habitatge, salut).

El debat fals sobre els "costos laborals i socials" com beguda salvadora, ja ha estat resolt per la realitat d'aquest any i escaig de Reforma Laboral:

Devaluació massiva de les rendes salarials, on els salaris de Conveni, des de febrer 2012 a desembre del mateix any, segons el Ministeri de Treball la pujada mitja dels convenis signats es va situar en el 0,6%, mentre que la inflació va ser del 2,9%.

Disminució significativa dels costos laborals al primer trimestre 2013: El cost laboral de les empreses baixa un 1,4% en el primer trimestre de 2013 respecte al mateix període de l'any anterior. El cost salarial per treballador i mes disminueix un 1,8%. Per la seva banda, els altres costos descendeixen un 0,3%. El cost laboral per treballador disminuïx un 1,1% en taxa anual i el cost laboral per hora efectiva baixa un 0,4%.

Negociació col·lectiva i poder sindical inhabilitats: la cobertura dels convenis ha decaigut dràsticament. La conseqüència dramàtica és el fet polític del desplaçament (reemplaçar) de la contractualitat com mètode, és a dir la capacitat d'arribar a acords per les parts, pel principi autoritari d'unilateralitat de l'empresari que determina no només les condicions individuals del treball sinó també les col·lectives.

Acomiadaments: s'han destruït prop de 700.000 llocs de treball des de juliol 2012 a juliol 2013. L'increment dels ERO en el 2009 es va elevar un 310%. L'increment del 2012 sobre el 2011 va ser d'un 167%. L'increment de treballadors/es afectades el 2009 sobre el 2008 es va elevar al 371%. L'increment de treballadors/es afectades 2012 sobre el 2011 ho va fer en un 140,64%.

Les dades aportades per l'Institut Nacional d'Estadística (INE) assenyalen que en l'any 2009 el PIB va caure a Espanya el -3,7% i que el 2012 l'economia va tornar a sofrir una caiguda del -1,4%. Aquestes caigudes en l'activitat van provocar un duríssim ajustament en l'ocupació que es va dur per davant 1,2 milions de llocs de treball el 2009 i de 850.000 el 2012.

On nassos entren les alternatives denominades d'esquerra, que aposten per la "plena ocupació", quan aquesta no només no li és necessària a l'actual model de capitalisme, sinó que ni tan sols hauríem de plantejar-nos-el si creiem que el planeta encara té alguna possibilitat de no "esclatar"?

Aquestes alternatives eludeixen l'origen del problema, que empresaris, governs i amb excessiva freqüència en el temps -i en els continguts-, els sindicats majoritaris també, han construït, consentit i implantat totes les polítiques econòmiques i socials, basades en la reducció del preu del treball, la pèrdua de drets laborals i llibertats sindicals i socials, basant, els uns i els altres, les nostres condicions d'ocupació, de pensió, d'habitatge, de transport, d'alimentació, en "el creixement i creixement de l'economia", fins a fer desaparèixer del debat social el veritable problema, i el veritable debat: el de l'abolir avui i aquí, el treball assalariat obligatori.

Liquidació final?

Gran part de les classes assalariades -no totes, encara- ens trobem amb l'aigua al coll, i milions de persones són ofegades amb l'espoliació dels seus drets fonamentals, l'ocupació i un salari suficient per a viure amb dignitat, i l'expropiació de les seves rendes (bé salarials, bé de les seves pensions i prestacions) serveix per a finançar la gran estafa del sistema financer.

Els fonaments bàsics de l'estat Social i de Dret (fonaments forts de la societat del benestar) que fins a ara constituïen els pilars de les democràcies representatives, van ser trencats des del mateix moment que es va modificar l'article 135 de la Constitució Espanyola per mitjans espuris, no només antidemocràtics: "sempre hi haurà diners per a pagar els interessos i el capital d'un deute absolutament il·legítim, a banquers, fons d'inversió i altres voltors".

Hem de repartir seriosament el treball i, hem de treballar en treballs que creïn veritable valor, en aquells treballs que tenen a veure amb la vida: la salut, les cures, la terra, l'entorn, l'alimentació.I hem de repartir la riquesa i imposar i imposar-nos tots i totes que amb prou és bastant.

El com?, doncs sembla que com sempre, amb la voluntat assenyada i ètica de cada persona i la força d'aquestes voluntats de la majoria social. Sembla que això té i ha tingut un nom al llarg de la història de la humanitat: revolució.

** Desiderio Martín és membre del Gabinet Confederal d'Estudis de la CGT. Article publicat al núm. 271 del Rojo y Negro.*

L'ocupació avui

A l'Estat espanyol, l'atur es constitueix en el nostre mercat de treball, en el símbol de la crisi econòmica

Desiderio Martín

Tot sembla indicar que "el capitalisme ha mort… visca el CAPITALISME". Aquest va ser el crit interclassista dels dirigents polítics i els agents econòmics en els inicis de la gran crisi-estafa.

Hauran mort les classes socials i alhora s'haurà diluït la dependència de la relació salarial de la majoria social i no ens hem assabentat? Serà per això que el capitalisme no necessiti en el sud d'Europa de milions i milions de llocs de treball?

La tesi que se sosté per la Comissió Europea és que cal refundar el model de capitalisme sobre la base d'un nou model productiu, un nou model de formació professional-educacional i un ampli model de "protecció social". On es troba llavors la clau i l'explicació de la quadratura del cercle? Perquè l'economia espanyola manté improductius a més de 6 milions de persones —i creixent?

Són variades les explicacions, des del paper de l'economia espanyola (també les del sud) en aquest súper-mercat comú, avui UE, fins al propi model de desenvolupament de la nostra economia i els nostres capitalistes, però l'explicació més política l'hem de buscar, senzillament, en el model de relacions laborals (i per tant socials), imperant des de la segona dècada dels 70, l'adaptació a un capitalisme competitiu, globalitzat i modern: la flexibilitat en la contractació individual, la flexibilitat en la concertació col·lectiva, la llibertat de donar per acabat el contracte de treball sense tutela judicial i escurçar les polítiques protectores de l'atur. És la famosa "flexiseguretat" del Tractat de Lisboa i avui rubricada autoritàriament en l'últim Pacte Fiscal.

A l'Estat espanyol, l'atur es constitueix en el nostre mercat de treball, en el símbol de la crisi econòmica, i a causa de la rapidesa de destrucció d'ocupació que comporta aquest model econòmic, força a la "societat" a mostrar-se perplexa pel que està passant i impedeix, si més no, una mirada lúcida sobre les causes del perquè es destrueix tanta ocupació, al mateix temps que aquesta mirada és incapaç d'analitzar el perquè es va generar la mateixa quantitat d'ocupació en el període llarg de creixement —uns deu anys, 98/07-, que ara s'ha destruït en aquests gairebé 6 anys de crisis-estafa.

Davant tal perplexitat i davant la seriosa deterioració de les condicions de vida, sobretot dels milions de persones que perden rendes salarials (decreixement de salaris, acomiadaments) i rendes de protecció (subsidis d'atur) i, en gran part assumeixen riscos de pèrdua del seu hàbitat (habitatge) al no poder plantar cara als crèdits hipotecaris, les respostes que es configuren, totes elles, incideixen en una sola direcció: l'obligada i autoritària flexibilització del contracte, per a convertir al treballador en un mer cost variable, que no és sinó una manera de que actuï com mercaderia nua de drets i prenyada de "productivitat" i la variable depenent d'aquesta salarització primigènia, les retallades de despesa social en situacions d'atur i en el retir de la vida activa, pensions.

L'actual estructura del mercat de treball no és producte de la "casualitat o de les conjuntures econòmiques", com tampoc ho és de les lleis del mercat, de les quals tot el món parla d'elles però com són controlades per una "mà invisible", sembla que ningú les ha vist i en conseqüència s'admet de manera naturalitzada que han d'existir i poc o gens podem fer contra els seus designis, doncs són lleis inexorables.

L'actual conjuntura del mercat de treball, igual que la de les dues dècades últimes del segle passat, és a dir anys 90 i dos mil, és producte de normes (lleis) generades i creades per persones molt concretes: governs, sindicats i empresaris i aplicades amb "mà de ferro" i no precisament amb guant de seda per institucions de justícia i ordre (judicatures en tots els ordres, laboral, civil i penal).

La constitució d'aquest ordre social en el terreny laboral s'expressa en els denominats models de relacions laborals. Model de relacions laborals que ha assolit "normalitzar", davant la societat, la impunitat dels responsables de la violència sistèmica més greu de les últimes dècades: la violència dels actes privats empresarials, siguin aquests públics, semi-públics, multinacionals o PYME, que priven a milions de persones assalariades no només del seu estatut de treballador/a (ocupació i drets), sinó, alhora, els impedeix l'acció lliure de treballar o no salarialment, doncs es neguen rendes bàsiques o salari social suficient per a una vida digna i plena, i a més, se'ls despulla dels seus drets de ciutadania.

El debat fals sobre els "costos laborals i socials", on semblen entrar aquestes alternatives denominades d'esquerra, social-demòcrates sobre la plena "ocupació", eludeixen l'origen del problema, que empresaris, governs i sindicats majoritaris, han construït, consentit i implantat totes les polítiques econòmiques i socials, basades

en la reducció del preu del treball, la pèrdua de drets laborals i llibertats sindicals i socials, basant, els uns i els altres, les nostres condicions d'ocupació, de pensió, d'habitatge, de transport, d'alimentació, en "el creixement i creixement de l'economia", i fent desaparèixer del debat social el veritable problema, i el veritable debat: el de l'abolir, avui i aquí, el treball assalariat.

La solució no és la plena ocupació, ni abans ni de bon tros ara que, almenys, una gran part de les consciències han constatat les conseqüències mediambientals i els seus efectes en les maneres de relacionar-nos, de consumir-nos i de destruir-nos, i a més el model capitalista no necessita de milions d'ocupacions que ell mateix ha desnonat, per a la recuperació de les seves taxes de benefici. Avui l'empresariat, els banquers i els seus economistes i executius de qualsevol organisme nacional o supranacional, se saben per sobre de la justícia i la seva impunitat és gairebé total.

Ara es tracta de que la seva iniquitat sigui compensada institucionalment amb el col·locar-se al marge de qualsevol regla.

D'això va aquest debat de l'ocupació avui, doncs la pràctica laboral i social sembla que hagi descomptat el dany continu i sistèmic que se'ns ve realitzant des de la primera reforma laboral, l'Estatut dels Treballadors, allà pels finals dels 70 i principi dels 80 del segle passat.

** Desiderio Martín és membre del Gabinet Confederal d'Estudis de la CGT. Article publical al núm. 270 del Rojo y Negro.*

Contra l'espionatge i monitorització a ciutadans i moviments socials

Secretariat Permanent de CGT Catalunya

La CGT de Catalunya considera del tot hipòcrita que tant el Govern espanyol com el Govern català intentin mostrar desconeixement dels actes d'espionatge que cometen, alhora que s'expressen queixosos de que els preocupi que siguin espiats, quan ho fan per encàrrec sense control judicial. No sabem si la NSA, també ens ha espiat a CGT de Catalunya o a d'altres moviments socials. Però tenim clar nosaltres amb NSA o sense, nosaltres seguirem al servei de les treballadores i treballadors.

I que essent part del que ells consideren "antisistema", tenim clar que no temem a res, perquè mentre ells ens espien per preservar el seu ordre establert (basat en l'economia capitalista, l'explotació de persones i recursos, la desigualtat, la por, la repressió del dissident, l´autoritarisme, ...) nosaltres seguim treballant per crear una societat plural, justa, solidària, basada en les persones i no en les monedes, en la no-discriminació i no en la segregació; en la llibertat i no en les presons ni centres d'internament; en l'ordre lliurement decidit i no en la dictadura dels mercats; en la pau i no en la guerra; en els avenços científics per fer vacunes accessibles a tots/es i no en productes de farmàcia per a qui els pugui pagar; en hospitals públics i no amb copagaments, etc, etc.

Ens espien, total ja ho donàvem per fet. Això no és rellevant. Però que no menteixin a la gent "honrada". Que no diguin que a Espanya o Catalunya sí es respecta la privacitat. Que no orquestrin des del CESICAT (no pertany ni als Mossos d'esquadra, ni al Departament d'Interior segons esquema funcional de la Generalitat) tasques de control social .

I que ells, que no es consideren antisistema, almenys, respectin les seves pròpies lleis: violació de comptes privats, publicació de propietat de dominis internet, monitorització no destinada a garantir la seguretat informàtica, però amb rerefons ideològic...

CGT de Catalunya no espera de cap govern de cap Estat, que sigui cast i pur, que no tingui clavegueres i lampistes, és congènit a ells i per això no treballem per ocupar governs ni crear estats capitalistes. Però sí demanem, que quan s´enxampin, no ens prenguin per ximples. Per favor, no menteixin tant, que se'ls cauran les dents, i el dentista li hem de pagar nosaltres, amb uns impostos mal distribuïts per vosaltres.

Espiar converses, missatges i monitoritzar xarxes socials de ciutadans, periodistes, sindicats i moviments socials de consciència lliure, és un atemptat a l'honor i a la llibertat de consciència, propi de règims totalitaris, que lluny de representar al poble, li tenen por a que s'expressi lliurement.

Recordem:

Borden, llavors cavalquem!

És l'euro el problema? Una resposta precipitada

Miren Etxezarreta

Entre els molts comentaris sobre els problemes de les economies de la perifèria europea, entre les quals la de l'Estat espanyol, amb freqüència s'esmenta que una de les sortides a la valenta situació que estem patint fora que les economies amb problemes sortissin de l'euro i tornessin a les monedes de cada estat.

És veritat que l'euro es va establir de forma deficient, sense tenir en compte el que podia succeir en circumstàncies de crisis com les actuals, ni considerar prou les diferències entre les economies dels països que s'integraven en la moneda única, que hi ha abundants errors de concepció i que la pertinença a l'euro ens està creant problemes molt greus, ha permès estratègies de política econòmica molt equivocades i ara està exigint mesures molt dures. Pot ser l'abandó de l'euro la solució?

És una solució que propugnen alguns economistes crítics seriosos pel que jo no voldria desqualificar-la, ni de bon tros. És possible que sigui una sortida davant la molt difícil situació davant la qual ens trobem. I cal afirmar que sortir de l'euro pot ser més o menys difícil i costós, però és possible, com ho mostra el fet que hi ha molts països en el món que no estan en l'euro, incloent els deu de la UE que no formen part de l'eurozona. Però no puc evitar preguntar-me què suposaria la sortida de l'euro.

Tal com jo ho veig, l'avantatge més gran de sortir de l'euro és que els estats recuperarien la capacitat de devaluar i, per tant, podríem vendre més barat a l'exterior els nostres productes. El mític missatge de ser "més competitius". N'hi ha prou amb això per a resoldre els greus problemes en els quals estem sumits?

En primer lloc, no és segur que vendre més barat suposi automàticament vendre més. Depèn de la demanda dels altres països, i enfront d'això poc podem fer des de l'exterior. Pot no augmentar encara que baixi el preu, perquè siguin uns altres els elements rellevants per a la competència (qualitat del producte, sistema de després de les vendes, disseny, etc.), i, a més, depèn dels preus dels competidors, que poden ser tan baixos que una disminució dels nostres preus no alteri la demanda.

Per altra banda, no cal oblidar que una devaluació suposa encarir les nostres importacions, i de moment, i a pesar de la crisi, són majors que les exportacions. El que fa que la pujada de preus que la devaluació suposaria pot perjudicar la nostra balança externa, atès que la nostra demanda per als productes que importem (petroli, matèries primeres, tecnologia) és difícil de disminuir ja que els necessitem per al funcionament bàsic de la nostra economia. A més, quant haurien de millorar les nostres exportacions per a resoldre els nostres problemes? Em sembla una idea poc realista.

Qui argumenta en pro de la sortida de l'euro no s'atura aquí. Pensa que tenir una moneda estatal permetria una política econòmica autòctona, que facilitaria recuperar el poder, fer una política econòmica autònoma, sense les limitacions fèrries que ens imposen els programes d'ajustament. I aquí estic molt menys segura que sigui així. Perquè vivim en un món globalitzat i, no ho oblidem, d'un capitalisme feroç. I un país econòmicament feble, com nosaltres, té molt poca autonomia. Tant enfront dels mercats, als quals caldria recórrer per al finançament necessari, com enfront de les grans empreses que dominen la nostra economia, com enfront dels organismes internacionals, sobretot FMI i OCDE que s'han atribuït la capacitat de controlar les economies mundials.

Quines diferències suposaria en el control al que estaríem sotmesos si les nostres condicions de base, en el millor dels casos, necessitarien molt temps per a canviar? Aquí és on crec que la sortida de l'euro és una il·lusió. En el món d'un capitalisme agressiu i global, quina capacitat té l'economia de l'Estat espanyol per a prendre una ruta autònoma? Ja al 1959, amb el Pacte d'Estabilitat, l'Estat espanyol va estar sotmès a l'ajustament dictat per l'FMI, i el mateix el 1977, amb el Pacte de la Moncloa, i en altres ocasions.

Sortir de l'euro és un tema complicat. De vegades es parla de sortir de l'euro com si fos una opció similar a anar o no al cinema. Però sortir de l'euro hauria de suposar moltes altres mesures, entre elles el rebuig del deute extern, ja que si haguéssim de pagar el deute en euros la situació seria totalment inviable. Però suposaria, així mateix, molts altres canvis d'abast. Sortir de l'euro equival a un tsunami econòmic. I no veig que resolgués els nostres problemes fonamentals.Som presoners d'un capitalisme global, absurd, irracional, que en aquesta crisi ens està obligant a rebaixar brutalment el nostre nivell de vida perquè els grans capitals mundials puguin seguir mantenint el sistema i guanyant molts diners. El sortir de l'euro, ens permetrà establir una societat diferent, justa i sostenible, o, en el millor dels casos, aspecte que ja assenyalo que en dubto molt, facilitaria algunes mesures de política econòmica que permetrien una petita recuperació temporal de la nostra economia?

Amb o sense euro, la nostra situació és molt difícil. És el capitalisme global el que constituïx el problema, més que la moneda única. Amb o sense euro tenim problemes greus d'una economia feble i depauperada, d'un sistema productiu desarborat totalment amb molt poques excepcions positives, la població està exhausta amb tant atur, disminució de salaris, precarietat laboral, pèrdua dels drets socials, i un molt llarg etc. Temo que sortir de l'euro no facilitarà molt la solució a aquests problemes. Però ja he dit que és possible que tinguin raó qui ho propugnen.

Personalment no em pronunciaria amb molta força. Amb o sense euro tenim problemes molt greus. En qualsevol cas, no em sembla el tema clau, i molt menys perquè constitueixi el debat crucial entre les forces que desitgem altra societat. Es necessita un canvi radical per a avançar cap a una societat més satisfactòria. Per això opino que a termini mig és molt més pràctic, que seria molt més eficient, plantejar-se la necessitat de sortir del capitalisme, que aquest canvi radical necessari i difícil vagi dirigit a transformar el sistema econòmic en el qual vivim. No és tant un problema de moneda sinó de sistema.

** Miren Etxezarreta és membre del Seminari d'Economia Crítica Taifa.*

Valoració de CGT Ensenyament de la vaga d'educació del 24 d'octubre contra la LOMCE, la LEC i les retallades

Federació d'Ensenyament de CGT Catalunya
http://cgtense.pangea.org/

L'èxit ens obliga a continuar amb la lluita. Hem de felicitar-nos pel seguiment massiu de les manifestacions de la jornada de vaga del 24 d'octubre a Catalunya, especialment la de Barcelona amb més de 150.000 persones (7000 a Girona, 4500 a Tarragona, 3000 a Lleida).

Hem de felicitar-nos per la participació en la vaga d'una part significativa dels i de les docents malgrat tots els intents per difuminar la seva importància ("…la LOMCE no s'aplicarà, encara menys a Catalunya, amb un dia no n'hi ha prou, amb les vagues no s'aconsegueix res…")

Hem de felicitar-nos de l'esperit combatiu i reivindicatiu d'una part molt significativa de l'alumnat català malgrat tots els entrebancs que l'administració educativa i les direccions d'alguns centres els han posat per poder fer assemblees i per exercir el seu dret de reunió i de vaga.

Hem de felicitar-nos pel compromís de moltes mares i pares i de molta ciutadania amb la causa de l'ensenyament públic i de la seva dignitat, qualitat, inclusivitat i equitat.

Per a CGT Ensenyament, el dia després de la vaga és de satisfacció però no és de descans. No serà de descans tampoc per a Wert ni per a Rigau i per motius diferents. El nostre compromís amb la gent amb la qual vàrem coincidir ahir és continuar en peu, continuar en la lluita.

Des de CGT Ensenyament cridem als i a les docents a participar activament en les assemblees convocades per posar en comú propostes de continuïtat i ens comprometem a mantenir tots els ponts i totes les coordinacions amb la resta d'organitzacions per continuar la lluita contra la LOMCE, les retallades i la LEC.

Entrevista a les Seccions Sindicals de CGT a Hospitals Quiron - Dexeus de Barcelona

Juan A.

- Des de quan funcionen les dues seccions sindicals?
Des d'Abril i Març de 2011 respectivament.

- Les dues empreses s'han fusionat?
Ha estat una fusió dels dos grans grups sanitaris privats USP i Quirón, encara que a efectes legals els centres de treball segueixen sent diferents empreses amb CIF diferent.

- També us fusioneu companys de les dues seccions sindicals de CGT?
Si, ens troben setmanalment per parlar dels moviments que s'estan donant derivats de la fusió, entre molts altres assumptes.

- Quines son les principals problemàtiques dels treballadors en el vostre àmbit de treball i com les abordeu i/o us organitzeu?
La falta de personal i l'enorme carrega laboral, les condicions laborals a un abisme de la resta de convenis del sector sanitari, el frau i la precarietat en els contractes amb més d'un 25% d'eventuals, etc. El treball ho realitzem des de la secció sindical..

- Que opineu del conveni de sanitat privada?
El conveni actual es va signar l'any passat i CCOO - UGT (tots dos el van signar) ho van vendre com l'única solució per a no acabar relegats a l'estatut dels treballadors, com un mal menor i inevitable, quan això és totalment fals, es podia haver prorrogat com a mínim. Aquest nou conveni ha fet perdre drets al treballadors/es i l'única millora ha sigut per als representants sindicals. Es un conveni esquàlid, amb una jornada laboral increïblement alta pels tipus de treball que es realitza i amb uns permisos, uns salaris i uns plusos que deixen molt per desitjar .
Como deiem està molt per sota i lluny del conveni XHUP i a anys llum del de l'ICS. Estem a un país en el que el conveni de centres privats de sanitat és pitjor que el dels públics. El lucre de l'empresari sanitari es basa en l'explotació laboral i els baixos salaris.

- Perquè les vagues al sector de la sanitat tenen tan poca participació?
Hi ha diverses qüestions... primer la precarietat del sou i els tipus de contracte fan difícil d'assumir el descompte salarial per la vaga. Per un altre costat i degut a que abans eren "temps millors" l'activitat sindical va ser molt còmoda, les empreses eren gairebé negocis familiars… ara en època de multinacionals la gent ha deixat de confiar en la seva pròpia força i s'han abandonat en mans dels representants como a únics responsables de la defensa dels seus drets.
Però el gran motiu pensem que és la barreja entre la vocació d'aquest treball i la gran labor del piquet empresarial; l'empresa privada programa quiròfans i proves com un dia normal o inclús més i ho fa saber al personal amb el que molts consideren que deixaran en molt males condicions als companys de mínims i als pacients-usuaris (que no reclamen a l'empresa i si als treballadors), els treballadors /es assumeixen aquesta responsabilitat, cosa que es competència exclusivament de l'empresa.

- Que teniu que dir a altres treballadors/es de hospitals i/o centres privats que s´hagin trobat en situacions similars a les vostres?
Que s'organitzin, s'uneixin, participin i sobre tot que han de perdre la por.

Més informació:
http://cgtdexeus.blogspot.com
https://www.facebook.com/CgtDexeus

La PUDUP davant del curs acadèmic 2013-14 del sistema universitari català

Plataforma Unitària per a la Defensa de la Universitat Pública

En els darrers temps, es va fent evident la desvalorització i el desmantellament d'allò públic, del sistema de serveis i recursos per atendre al conjunt de la població (sanitat, educació, serveis socials, cultura, etc.) i amb ell, la universitat n'està patint una transformació estructural que posa en suspens el dret a l'educació pública de les properes generacions.
El canvi de model universitari limita la possibilitat d'accedir als estudis universitaris. En una societat del coneixement on la formació no només és requisit indispensable per poder incorporar-se al mercat laboral sinó també per al desenvolupament d'una ciutadania crítica, les polítiques universitàries que s'estan aplicant tendeixen a convertir en un privilegi l'accés a aquesta formació. Segons dades de l'Observatori del Sistema Universitari, els preus han experimentat 3 modificacions en 6 anys, de manera que l'efecte combinat dels canvis de plans d'estudi i les successives modificacions del sistema de preus han encarit entre un 69% i un 291% el preus dels estudis universitaris en termes reals (és a dir, un cop descomptada la inflació).
Al mateix temps, en el curs 2012-13 el nombre d'estudiants amb beca s'ha reduït en 2000. Només un 54% dels estudiants que sol·liciten beca a Catalunya l'acaben rebent, i les beques arriben molt tard. A més, aquest mateix curs 2012-13 la Generalitat calculava que uns 2.200 estudiants universitaris no abonarien la matrícula, el doble que fa 4 cursos. Aquesta és la realitat universitària catalana.
La conjuntura econòmica, en la que s'exigeixen retallades en el sector públic, s'està fent servir també per reduir el finançament públic de la Universitat. Aquestes retallades estan precaritzant les condicions de treball tant del personal docent i investigador com del d'administració i serveis i, en molts casos, en provoquen el seu acomiadament. Les conseqüències d'aquest desmantellament repercuteixen directament en la qualitat dels serveis. Durant els últims tres cursos acadèmics (2010-2013) s´ha produït una gran davallada del nombre de professorat a les universitats públiques catalanes, també de personal interí d'administració i serveis i s´han reduït substancialment els ajuts de recerca. Globalment han empitjorat les condicions de treball per a tots.
Les progressives reformes universitàries estan impulsant un model de governança de la Universitat que hibrida el model empresarial amb el model de gestió pública. Aquesta hibridació s'ha traduït en una manca de transparència en la gestió que no és conseqüent amb una institució de caràcter públic. L'educació superior no s'hauria de regir pels criteris de dèficit i benefici: el coneixement i la ciència van més enllà de l'oferta i la demanda, són un dels fonaments de la societat moderna. En el model universitari l´esperit crític hauria de prevaldre per sobre dels interessos mercantilistes i privatitzadors.
La universitat regida per criteris empresarials, abocada a la formació en competències tècnicopràctiques, a l'esmicolament de continguts i a la recerca purament acreditativa tindrà efectes molt negatius en el futur: s'en veuran afectades les capacitats de pensament reflexiu i el domini d'allò global, la llibertat de recerca i de pensament i, en definitiva, les pròpies capacitats per a l'exercici de la democràcia.
Malgrat tot, una vegada més s'imposa la mentalitat tecnocràtica i empresarial en el funcionament de la universitat. El canvi de model es va fent evident. De mostra la inauguració del curs acadèmic 2013-14 del sistema universitari català, pràcticament sense difusió i en bona part d'amagatotis, sense els estudiants (molt d'ells encara s'havien de matricular) i sense la gran majoria dels treballadors de la universitat (professorat i personal d'administració i serveis). No hi faltaven però, polítics i empresaris!

FMI: el fidel vigilant del capital

Iolanda Fresnillo

Creat el 1945, el Fons Monetari Internacional afirma que té per objectiu "fomentar la cooperació monetària internacional, afiançar l'estabilitat financera, facilitar el comerç internacional, promoure una ocupació elevada i un creixement econòmic sostenible i reduir la pobresa arreu del món". La realitat, però, és ben diferent. Tot i tractar-se d'un organisme públic internacional, el model de finançament i de votació dins de l'entitat ha fet que l'FMI s'hagi erigit com uns dels principals actors en el procés d'imposició del neoliberalisme. Oferim a continuació una radiografia de la institució que està al darrere de les receptes d'austeritat i retallades que han patit diversos països europeus des de l'esclat de l'actual crisi econòmica.

A principis d'agost d'enguany, el Fons Monetari Internacional (FMI) va fer públic el seu darrer informe sobre l'economia espanyola, en què es destacava el "progrés substancial" de les reformes dutes a terme pel govern de Mariano Rajoy —seguint les recomanacions de l'FMI fins al moment— i s'assenyalaven els deures que quedaven per fer. Entre aquests darrers s'incloïen: la reforma de les pensions; l'ajustament del dèficit fiscal a través d'un augment encara més gran dels impostos indirectes (IVA) i descomptes fiscals per a empreses, així com d'una revisió (a la baixa) de les despeses de sanitat i educació; i, per últim, l'aprofundiment de la reforma laboral, acompanyada "d'un compromís dels empresaris per contractar més treballadors a canvi que els sindicats s'avinguin a reduccions salarials". En aquest últim aspecte, concretament, es recomanava una reducció de salaris d'un 10% en dos anys, juntament amb reduccions de les cotitzacions a la seguretat social. A aquest escenari de "contenció salarial", l'FMI afegeix que "podria ser necessària una reforma més profunda dels convenis col·lectius, per exemple, una major liberalització de la negociació col·lectiva o un sistema totalment descentralitzat".

Per a l'FMI, aquest aprofundiment del "llarg i difícil ajustament" que, segons la institució, necessita l'Estat espanyol, portarà a un escenari de 18% "d'atur estructural" al 2023 i en el qual les famílies continuaran perdent poder adquisitiu i capacitat d'estalvi (un eufemisme per dir que augmentarà l'empobriment i l'exclusió social). El deute públic es mantindrà per sobre del 100% del PIB fins almenys 2018. En canvi, però, augmentarà la competitivitat, les exportacions creixeran —cosa que farà millorar la balança comercial— i probablement es produirà un escenari de lleu creixement econòmic.

Més enllà de qüestionar les receptes i escenaris que l'FMI preveu com a objectiu, tot seguit ens proposem entendre com funciona aquesta entitat, que constitueix una de les puntes de llança del nou embat neoliberal que patim.

La força de la paraula

En aplicació de l'anomenat article IV, el personal del Fons emet, generalment de forma anual, un informe sobre la situació econòmica dels seus 188 estats membres. A més, les reunions anuals (a l'octubre) i de primavera (a l'abril) de l'organisme serveixen d'altaveu per publicar informes més generalistes o sectorials, en què s'aprofita per fer "recomanacions" a països determinats. Finalment, aquells països que hagin rebut suport financer de l'FMI (una línia de crèdit o una cancel·lació de deute), o d'alguna altra institució que hagi delegat les funcions de monitoreig al Fons, estaran també sotmesos a informes freqüents sobre el progrés en el marc d'aquests programes. En el cas espanyol, el Memoràndum signat el juliol de 2012 amb la Unió Europea per rescatar la banca atribueix a l'FMI el seguiment de la implementació de les mesures acordades amb Europa a canvi del rescat. A més, la direcció i el personal del Fons aprofita visites, reunions, conferències i cimeres per anar llançant consignes. L'opinió del Fons no és llei, ja que aquests informes no deixen de ser avaluacions i recomanacions, però no seguir aquestes recomanacions pot tenir conseqüències.

Creat el 1945 per vetllar per l'estabilitat monetària i financera a escala global, l'FMI té com a principal funció oferir assistència financera als països amb problemes en la balança comercial. És a dir, els que no puguin pagar tot el que deuen poden acudir al Fons i demanar alguna de les línies de crèdit que ofereix la institució. El crèdit de l'FMI sempre va acompanyat d'un plec de condicions que el país beneficiari ha de complir si vol que es vagin desemborsant els diferents trams del crèdit. Segons l'FMI, aquestes condicions es decideixen d'acord amb el país que demana l'ajuda, però a la pràctica, si les condicions acordades no estan en la línia que demana el Fons, el crèdit serà denegat.

Així, la primera conseqüència de no seguir els dictats de l'FMI és no poder accedir als seus recursos. En cas de tenir un programa en marxa amb l'FMI, o en què l'FMI jugui el paper de vigilant (com en el cas espanyol), els diners dels crèdits es van desemborsant per trams, i l'aprovació del següent tram dependrà del nivell de compliment de les condicions pactades. Actualment hi ha 37 països que tenen línies de crèdit obertes amb el FMI. La major part dels països empobrits han passat en les darreres tres dècades per programes de l'FMI, i tots ho han pagat amb un plec de mesures neoliberals.

A més, una quarantena de països empobrits i altament endeutats han estat durant prop de dues dècades beneficiaris de les iniciatives d'alleugeriment de deute. És a dir, l'FMI, el Banc Mundial i altres institucions internacionals i governs creditors els han cancel·lat una part del deute a canvi de sotmetre's a un "Programa de Creixement i Reducció de la Pobresa" monitorejat pel Fons. Aquests programes funcionen sota la mateixa lògica que els crèdits: si els països no compleixen amb les condicions pactades en el programa (és a dir, dictades pel Fons), la cancel·lació de deute promesa no es fa realitat.

Privatitzacions, liberalització financera, eliminació de subsidis, reducció de salaris als funcionaris públics, retallades en sanitat i en educació en pro del control del dèficit, entre moltes altres mesures, han estat imposades a països com Mali, Haití, Camerun, Tanzània o Bangladesh, a canvi del perdó de part del deute. En països com Mali, Malawi o Haití, l'eliminació dels subsidis al cotó, als fertilitzants i l'arròs respectivament, i l'obligació d'obrir els seus mercats i privatitzar les empreses públiques agrícoles, han suposat no únicament la ruïna per a milions de camperols, sinó també una greu amenaça a la sobirania i seguretat alimentàries de les seves poblacions. Un cop va haver completat el programa pactat amb l'FMI al 2006, Malawi va reintroduir els subsidis agrícoles, cosa que va permetre augmentar la producció de blat de moro i superar la situació de crisi alimentària a la qual el Fons havia abocat el país.

A més d'obligar a adaptar una política econòmica neoliberal, fet que perpetua la relació de dependència que pateixen aquests països, els programes d'alleugeriment de deute s'han revelat totalment ineficients i insuficients per complir amb el seu objectiu explícit, és a dir, portar el deute a nivells sostenibles a llarg termini. Els països, després de rebre cancel·lacions parcials del deute, continuen acudint al crèdit com a principal manera d'obtenir recursos (en molts casos crèdits del mateix FMI) i es veuen abocats a nous cicles de sobreendeutament. El propi sistema els fa addictes al crèdit de l'FMI i, per tant, a les seves mesures. Segons un estudi recent publicat per Jubilee Debt Campaign, països que han rebut cancel·lacions de deute sota aquestes iniciatives, com Etiòpia, Moçambic o Níger, poden arribar a tenir en pocs anys nivells d'endeutament públic superior al que tenien abans de rebre les cancel·lacions.

Alts i baixos

Amb l'esclat de la crisi del deute a la dècada dels 80 a l'Amèrica Llatina, l'FMI va ser rescatat de l'oblit en què havia caigut en la dècada dels 70 arran del trencament per part dels Estats Units del patró or. Els països rics van encarregar al Fons i al Banc Mundial dissenyar la sortida de la crisi i la recepta dissenyada és la mateixa que, 30 anys més tard, continuen imposant arreu del món. De manera simplificada, la recepta consistia i consisteix en la millora de la competitivitat devaluant la moneda i/o redissenyant l'estructura productiva i laboral del país cap a l'exportació, la liberalització del compte del capital i el sector financer, l'obligació d'establir l'equilibri pressupostari amb un estricte control salarial, l'eliminació de subsidis, la reforma de pensions i la privatització d'empreses i serveis públics.

Arreu, les receptes de l'FMI no sols han generat més endeutament, sinó que han provocat crisis socials i humanitàries. Segons la Conferència de Nacions Unides pel Comerç i el Desenvolupament (UNCTAD), els plans d'ajustament promoguts per l'FMI "han tingut un impacte especialment sever en els més pobres i en altres grups socialment vulnerables". Entre 1980 i 1990, el nombre de persones vivint sota el llindar de la pobresa a l'Amèrica Llatina es va incrementar de 144 a 211 milions. Però a més, el creixement econòmic per càpita en aquesta mateixa regió va ser negatiu (-0,5%) entre 1980 i 2000 per l'impacte dels programes d'ajustament estructural.

Amb aquest historial, a la Conferència de Londres del G20 de 2009, l'FMI va ser l'escollit per promoure les mesures necessàries per fer front a la crisi financera, per la qual cosa es van triplicar els seus recursos, fins a un bilió de dòlars. D'aquesta manera, es rescatava l'FMI, que havia anat perdent no únicament legitimitat, sinó també clients al llarg dels darrers anys. Els seus continuats fracassos i les dures mesures imposades sobre els seus clients van portar nombrosos països a aprofitar l'època de bonança econòmica (increment de reserves per l'augment dels preus de les matèries primeres) per pagar per avançat els deutes amb l'FMI i declarar així la seva independència financera d'aquesta institució. De set mil milions de dòlars en cartera de préstecs al 2003, l'FMI havia passat a tan sols setze mil milions al

2007. Això va abocar l'organisme a un greu problema pressupostari. Però la crisi econòmica va salvar el Fons de la ruina. El 31 d'agost de 2013 l'FMI tenia una cartera de préstecs de 266 mil milions de dòlars.

Un paper estel·lar en temps de crisi

Amb la caiguda d'Islàndia, l'FMI va desembarcar a Europa. Després van venir el primer préstec a Grècia el 2010 i un segon el 2012, juntament amb els préstecs a Irlanda i Portugal (en aquests tres casos, concedits conjuntament amb la Comissió Europea i el Banc Central Europeu, l'autoanomenada troika), però també els menys coneguts casos d'Hongria, Letònia, Romania, Bòsnia-Herzegovina i Sèrbia.

De tots ells, el cas grec és el més exemplar del fracàs del model. Després de tres anys de privatitzacions, retallades i reformes draconianes, el deute del país s'ha situat a la xifra rècord del 176% del PIB, el PIB ha retrocedit un 25% des de 2007, l'atur ha augmentat fins al voltant del 27% (un 57% entre les persones joves) i gairebé la meitat de la població es troba en risc de pobresa. Les conseqüències són clares, fins i tot per al Relator Especial de Nacions Unides sobre Deute Extern i Drets Humans, que el maig de 2013 va declarar que les condicions dels rescats de la troika a Grècia estaven violant els drets humans.

En la seva avaluació del programa per a Grècia aprovat el 2010, l'FMI va sorprendre reconeixent que les mesures d'austeritat han anat massa lluny, llastrant la capacitat de l'economia grega de recuperar-se (amb tot, l'organisme omitia els impactes de les mesures aplicades sobre el benestar de la població). Malgrat aquestes revelacions, però, ni l'FMI ni la Comissió Europea ni el BCE han reduït la pressió sobre el govern grec.

El cert és que, malgrat un cert canvi en la retòrica de l'FMI, aquest continua imposant mesures d'austeritat arreu. L'organisme afirma que la seva política ha canviat i que segueix, almenys en els països amb menys ingressos, una política de protecció de les persones més vulnerables i de reducció de la pobresa. Però des de la mateixa institució s'admet que es continuen aplicant mesures com reduccions de subsidis i augments de tarifes de béns i serveis bàsics, o recomanacions fiscals, que tenen impactes socials sobre la població més empobrida. A més, l'FMI continua defensant a ultrança el model de mercat a través de privatitzacions i de la liberalització de sectors com el financer o el comercial. Un estudi publicat recentment demostra que, des de 2010, més de 100 països han retallat subsidis en carburants, agricultura i alimentació, 98 països han retallat sous o imposat límits salarials, 80 països han reduït les xarxes de protecció, 86 països han promogut reformes de pensions i 32 països han adoptat mesures de flexibilització laboral. Tots tenien en comú que les mesures havien estat recomanades per l'FMI.

Però qui són i què volen aquesta gent?

Al llarg dels seus 68 anys d'història, l'FMI ha demostrat que el seu objectiu implícit és la promoció d'un model econòmic neoliberal, tot protegint els interessos de classe dels propietaris del capital. L'FMI ha estat un dels actors clau en el procés de globalització i financiarització de l'economia. No tothom avalua negativament l'historial de l'FMI: les grans companyies privades, entre elles moltes d'espanyoles, que s'han fet amb les empreses i serveis públics privatitzats; els empresaris que s'han beneficiat de retallades salarials i reformes laborals cap a una major flexibilització, és a dir, precarització; o les inversores i creditores que han estat rescatades amb els fons de l'FMI després de les crisis financeres recurrents de les darreres dècades. Totes elles estan entre les beneficiàries de l'organisme.

L'FMI no deixa de ser una institució pública, governada pels 188 països que en formen part. Tot i això, cal recordar que, en la presa de decisions, el Fons funciona com una entitat privada, en què qui més accions ostenta (més quotes paga), més vots té. Així, per a l'FMI, el món es divideix en dues categories, les economies avançades (36 països), que ostenten el 55,2% dels vots de la institució, i els països emergents i en desenvolupament (152), que en tenen un 44,8%. Una mirada més detallada ens mostra com les economies del G7 (EUA, Regne Unit, Alemanya, França, Itàlia, Japó i Canadà) acumulen el 41,2% dels vots, i la Unió Europea, el 29,4%. El país amb més dret a vot són els Estats Units, amb un 16,5%. És important destacar que les decisions més importants es prenen sempre per una majoria del 85%, de manera que el país (EUA) o grup de països que ostentin més d'un 15% dels vots tenen, de facto, dret de veto. Els anomenats BRICS (Brasil, Rússia, la Índia, la Xina i Sud-àfrica) es queden en un 11,03%, i els països de renda baixa (més d'un centenar), sumen un 5,9%. L'FMI presumeix d'haver realitzat des de 2008 una reforma per democratitzar i ajustar les quotes a un repartiment més just, però el repartiment de vots que ha quedat després de les reformes és el mateix que estava en vigor.

A banda de les quotes (360 mil milions de dòlars), els diferents països membres també fan aportacions puntuals, com la realitzada al 2009 arran de la cimera del G20 a Londres, que s'ha fet efectiva en dues fases (570 mil milions de dòlars el 2011 i 460 mil milions el 2012). Actualment, l'FMI té disponible més d'un bilió de dòlars en aportacions addicionals fetes arran de la crisi financera.

L'organisme disposa, així mateix, d'unes importants reserves d'or, que utilitza en ocasions per obtenir recursos addicionals. Així, el 2009 va aprovar una important venda d'or, una vuitena part de les reserves. Els recursos obtinguts es van destinar a cobrir el Fons de Creixement i Reducció de la Pobresa, que ofereix préstecs sense interès als països més empobrits a canvi de programes d'ajustament. Finalment, una part dels recursos de l'FMI s'obtenen a través dels interessos dels préstecs concedits. Totes aquestes fonts permeten una cartera de préstecs de 266 milions de dòlars.

No tots els recursos de l'FMI es destinen, però, al préstec a països en dificultats. Com en tota institució, una part va a parar a cobrir les despeses estructurals i de personal, que en aquest cas no són una minúcia. Les 2.503 funcionàries de l'FMI estan entre les millors pagades del món (tot i que la institució pregona contenció salarial allà on va). Un exemple significatiu: la directora gerent de l'entitat, la francesa Christine Lagarde, es va apujar el sou un 11% quan va assumir el càrrec, ja en plena crisi financera, i cobra 323 mil euros anuals més un suplement de 57 mil euros en despeses de representació, tot lliure d'impostos com a funcionària internacional.

** Iolanda Fresnillo és membre de la Plataforma per l'Auditoria Ciutadana del Deute*

El conflicte sirià engreixa la indústria de la guerra

Marc Font

Mentre la població civil sempre és la víctima principal de qualsevol guerra, els conflictes bèl·lics serveixen per augmentar els beneficis de la indústria militar, que veu créixer les seves vendes i el preu de les seves accions. La perspectiva d'una intervenció occidental contra el règim d'Al-Assad va disparar l'expectativa de negoci d'alguns dels gegants d'un sector que gasta milions d'euros per pressionar els governs, els seus clients principals arreu del món

Les quinze companyies armamentístiques més grans del món, entre les quals hi ha gegants com les nord-americanes Lockheed Martin, Boeing, General Dynamics o Raytheon, la britànica BAE Systems o l'europea EADS, van amassar uns beneficis d'11.953,74 milions d'euros durant el primers sis mesos de 2013, gairebé mil milions més que durant el mateix període de l'any precedent, fet que suposa un increment dels números verds del 9%. La indústria militar mundial factura més de 300.000 milions d'euros anuals en vendes, fonamentalment gràcies a les adquisicions que fan els governs d'arreu del planeta per proveir els seus exèrcits. Una intervenció armada a gran escala acostuma a beneficiar el sector, ja que, posteriorment, les forces armades que hi han participat augmenten la seva comanda d'armament per reposar el que han emprat durant l'atac.

L'expectativa d'una ofensiva militar occidental a Síria, encapçalada pels Estats Units, es va traduir en una alça important del valor borsari d'algunes de les grans empreses armamentístiques, com ara Lockheed Martin o Raytheon, per citar els dos casos més significatius. Mentre la primera va veure com les seves accions passaven de costar 66,71 dòlars, el 12 de juny, a 78,48 el 13 de setembre –un increment del 17,6%–, els títols de la segona van registrar una pujada del 18,9% i, també el 13 de setembre, van tancar a un preu de 127,25 dòlars. L'explicació és que Lockheed Martin –la principal companyia armamentística del món,

© Sam Tarling/AFP/Getty Images

amb unes vendes de més de 27.000 milions d'euros el 2011, segons dades de l'Institut d'Investigació per la Pau d'Estocolm (SIPRI)– fabrica el míssil aegis, que –segons les veus d'analistes de defensa citats per diversos mitjans nord-americans– haurien estat els escollits en un atac contra el règim de Baixar al-Assad, de moment aturat. Raytheon, d'altra banda, s'encarrega de produir els míssils tomahawk, els més utilitzats per l'exèrcit dels EUA des de fa dècades i que haurien estat una arma fonamental en l'atac aeri a Síria. Cada tomahawk costa prop d'un milió d'euros i, el juny de 2012, el govern Obama va fer una comanda de més de 250 milions a Raytheon per recuperar les reserves, després dels centenars de projectils disparats a Líbia uns mesos abans.

Beneficis francesos

Jordi Calvo, investigador del Centre d'Estudis per a la PauJM Delàs, apunta que l'objectiu de les empreses d'armes és el mateix que el que tenen les altres en una economia capitalista, és a dir, "maximitzar els beneficis", per la qual cosa poden fer dues coses, "o bé reduir els costos o bé augmentar els ingressos". Els ingressos creixen si es venen més armes, cosa que només s'aconsegueix "si els exèrcits necessiten renovar el seu armament perquè ha quedat obsolet o caducat, o han de substituir les armes utilitzades en una guerra". Calvo afegeix que "quan la guerra és més llarga i destructiva, es venen més armes i l'empresa obté més ingressos", de manera que la guerra és l'escenari ideal perquè la indústria militar "pugui augmentar els seus beneficis en poc temps".

Les principals companyies franceses del sector constitueixen, enguany, l'exemple paradigmàtic del que explica l'investigador del Centre Delàs. Safran i EADS, ambdues dedicades a l'aeronàutica i la defensa, es troben entre les cinc companyies del CAC-40 (el principal índex borsari francès) que han augmentat més els beneficis el primer semestre de 2013, amb increments del 47,8% (fins a sumar 470 milions) i del 31,1% (per un global de 759 milions), respectivament. Thales, l'altra gran companyia armamentística francesa, també ha registrat un augment del seu compte de resultats, amb uns números verds de 225 milions. Les tres societats tenen l'exèrcit francès entre els seus grans clients, que des del gener es troba desplegat al nord de Mali, on va liderar l'anomenada operació Serval, en què, per exemple, va emprar-se per primera vegada el CMD3D, el centre de gestió de la defensa aèria fabricat per Thales. A més, el govern de François Hollande va ser dels primers que van donar suport als EUA en relació amb la intenció d'atacar Síria.

Paper de lobby

Les relacions entre la indústria militar i els governs acostumen a ser molt estretes, ja que els ministeris de Defensa són els clients principals de les companyies armamentístiques. Això fa que no sigui gens estrany que el sector destini recursos ingents a pressionar els governs perquè prenguin decisions que l'afavoreixin. Segons el Center for Responsive Politics (CPR), que s'encarrega de fiscalitzar l'actuació i la incidència dels lobbys als EUA, Lockheed Martin s'ha gastat gairebé 20 milions d'euros en donacions polítiques des de 1990, a banda de diversos milions més (5,7 només enguany) en aportacions a lobbys; Raytheon ha donat 12,5 milions a càrrecs polítics durant les dues darreres dècades i, el 2013, ja suma 2,7 milions entregats a lobbys; Boeing acumula 15 milions en contribucions polítiques des de 1990 i es deixa prop d'11,5 milions anuals en lobbys...

La pràctica, però, no és exclusiva d'aquestes companyies, sinó que la duen a terme tots els gegants del sector i no hi ha dubte que té bons resultats pels seus interessos. El 82% de les vendes de Lockheed Martin de 2011, segons el seu informe anual, provenien del govern nord-americà i, concretament, el 61% del departament de Defensa. A banda, cal afegir-hi un 17% obtingut de la clientela internacional, tot i que, bàsicament, també és pagat pel govern dels EUA a través de l'ajuda militar. Fet i fet, només l'1% de les vendes de la companyia s'obté de clientes privades.

Segons Jordi Calvo, la continuïtat de la guerra a Síria és, des del punt de vista de la indústria militar, un "bon argument per justificar la venda d'armament a països poc respectuosos amb els drets humans". El darrer anuari del SIPRI recull que les 100 empreses més grans del sector van experimentar una reducció del 5% de les vendes entre el 2010 i el 2011, a conseqüència –fonamentalment– de la retirada nord-americana de l'Iraq i dels programes d'austeritat dels governs occidentals. El conflicte sirià els permet alimentar el mercat armamentístic de l'Orient Mitjà, que viu una autèntica escalada militar, i les perspectives d'una intervenció occidental contra el règim d'Al-Assad, ara desinflades, obrien la porta a fer marxa enrere en alguna de les retallades del pressupost militar aprovades per l'administració d'Obama. Sigui com sigui, Lockheed Martin, Raytheon, Boeing o BAE Systems són exemples d'una indústria que, com més guerres hi hagi, més diners guanyarà.

Enriquint-se amb l'ajuda a Egipte

La matança que va perpetrar l'exèrcit egipci contra grups seguidors i militants dels Germans Musulmans el 14 d'agost, que va suposar l'assassinat de més de 600 persones, va generar malestar al govern d'Obama i algunes veus del Senat americà van exigir tallar l'ajuda militar al Caire, un dels aliats històrics dels EUA a la regió. Només el 2012, l'administració nord-americana va aportar 975 milions d'euros en ajudes a l'exèrcit egipci. Tot i les crítiques inicials a l'actuació militar egípcia, l'executiu d'Obama ha decidit no tallar la cooperació militar, un fet que ha estat celebrat per la indústria armamentística.

S'entén si tenim en compte que, entre 2009 i 2011, Lockheed Martin es va embutxacar gairebé 200 milions d'euros en contractes amb l'exèrcit egipci, mentre que DRS Tecnhologies va arribar als 50. Els contractes amb les companyies nord-americanes es paguen, precisament, amb l'ajuda militar que concedeix el govern a Egipte i, per tant, les empreses patien per por de perdre una part del seu negoci.

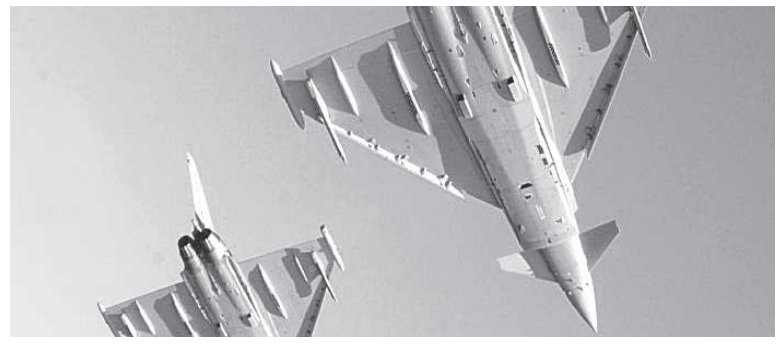

Més d'un miler de persones marxen pels drets socials al Penedès

La marxa, realitzada el 27 d'octubre, va transcorrer entre L'Arboç i Vilafranca

XarxaPenedès.cat

Els organitzadors de la Marxa no s'atrevien a posar una xifra concreta al nombre d'assistents que ahir diumenge 27 d'octubre al matí van recórrer a peu els 14 quilòmetres que separen l'Arboç i Vilafranca del Penedès. Però asseguraven que eren més d'un miler.

La Maria Ferrerons, una de les persones que ha format part de l'assemblea organitzadora de la convocatòria, expressava la seva satisfacció quan els marxaires ja estaven dinant la macarronada que els esperava al final del recorregut: "Ha superat les expectatives que teníem".

"Ja volem el pa sencer"

"Valorem molt positivament que s'hi han implicat molts col·lectius diferents i s'han visualitzat moltes lluites. S'ha creat un espai de confluència que ara haurem de saber mantenir". Aquest és precisament el principal repte que la Maria Ferrerons apuntava que ara tenen per davant.

Pel Daniel Xavier, una altra de les persones que ha treballat en el muntatge de la marxa, la mobilització d'ahir no és el final d'un camí, sinó "el dprincipi d'un procés que ens ha de portar a noves fites. Hem construït un espai de debat i trobada que ara ha de ser una eina per seguir avançant". Cap a on? La Maria i el Daniel coincideixen en la resposta: "Tocarà decidir-ho entre totes les lluites que han confluït a la marxa. Caminant junts construirem l'alternativa". Però tenen clar que prenen com a exemple la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH) i el Sindicato Andaluz de Trabajadores (SAT), i que les accions futures s'haurien d'inspirar en la cançó d'Ovidi Montllor que diu que "ja no ens alimenten molles, ja volem el pa sencer·.

Tots els colors de la lluita al llarg de 14 quilòmetres

La marxa va començar puntualment a les 10h des del CAP de l'Arboç. Una estona abans, els trens que havien arribat de l'Alt Penedès i del Vendrell havien arribat plens de gent de totes les edats vestida amb samarretes grogues de SOS Educació Pública, vermelles de l'Hospital Comarcal de l'Alt Penedès, verdes de la PAH o les liles que ha fet la mateixa Marxa. Desenes de cotxes també descarregaven manifestants als carrers de l'Arboç.

Una seixantena de persones ja hi havien fet nit. El Moviment Infantil de Vilafranca (MIV) ha decidit participar activament a la Marxa i una seixantena de monitores, monitors, nens i nenes dels diversos grups d'aquest esplai van dormir la nit anterior al poliesportiu de l'Arboç. Ahir diumenge les seves motxilles i màrfegues destacaven entre els marxaires.

La lectura d'un manifest del col·lectiu feminista La Ruda Antipatriarcal va ser el tret de sortida. El text va denunciar que les dones estan patint especialment les conseqüències de la crisi i que cal construir una nova societat lliure de patriarcat.

L'objectiu dels organitzadors era que la marxa resseguís la carretera N-340, però els Mossos d'Esquadra havien denegat el permís. Finalment, la mnobilització va passar per alguns trams d'aquesta via, ,però també va recórrer algunes carreteres secundàries i camins de terra. I ho va fer sota un sol inusual a tocar de la castanyada, i acompanyada per desenes de pancartes que els manifestants s'havien fet a casa, al seu col·lectiu o fins i tot a l'escola. Algunes banderes independentistes, comunistes, anarcosindicalistes i de l'organització juvenil Arran coronaven la corrua de gent.

Els centenars de caminants no van fer sols el recorregut, sinó que també els van acompanyar alguns ciclistes, cotxets infantils, dos tractors i diversos cotxes i camionetes, que feien tasques de suport i van servir perquè hi descansessin els més petits. La majoria de participants eren del Baix i Alt Penedès, les dues comarques per on van passar, però també s'hi va sumar gent del Garraf, on el passat mes d'abril un marxa similar va anar de Sitges a Vilanova i va inspirar la inciativa d'ahir.

A la Ràpita els marxaires van fer la primera aturada. Els esperava un punt d'avituallament amb referescos i fruita. Mentre descansaven a l'ombre i recuperaven forces, la Plataforma contra el tancament del CAP de l'Arboç durant les nits i els caps de setmana es va fer ressò de la situació de desatenció sanitària que denuncien que pateixen en aquella població del Baix Penedès.

Abans de reprendre la marxa, els organitzadors van repartir mascaretes entre tothom per tal de visualitzar el rebuig a la incineració de residus. I és que, a mig camí de la Ràpita i els Monjos, la llarga corrua de manifstants va passar pel costat de la incineradora Uniland. Davant de la Casa de la Vila dels Monjos un representant de la plataforma opositora va explicar perquè rebutgen aquesta instal·lació.

En aquest punt una batucada es va unir als manifestants per per omplir de ritme les reinvidicacions. Les samarretes plenes de colors i consignes es van tornar a posar en moviment i van recórrer el darrer tram i van entrar a les dues en punt a Vilafranca. A la capital de l'Alt Penedès els va rebre un mural en defensa de l'educació pública.

Ja feia més de quatre hores que caminaven quan finalment van arribar a la plaça del Penedès. Una representació dels organitzadors els va donar la benvinguda i va agrair a tothom que s'havia implicat en fer possible la Marxa. I van celebrar que la participació havia superat en escreix les seves previsions.

Unes previsions que també van quedar desbordades amb el dinar, ja que es van exhaurir ràpidament els 300 tiquets per poder guadir de la macarronada que un grup de persones va estar cuinant durant el matí.

La música de Cor de Carxofa i Pulso Rumbero, i els poemes d'Inversos van acomiadar una jornada que els marxaires esperen que sigui un punt d'inflexió per a les lluites penedesenques.

Es convoca assemblea al gener per a donar continuitat a la lluita

Els organitzadors de la Marxa pels Drets Socials del Penedès convoquen una gran assemblea al gener per continuar amb la dinàmica engegada.

Després de la satisfacció per la celebració de la Marxa Unitària pels Drets Socials del Penedès, celebrada el passat 28 d'octubre, els organitzadors han fet una primera reunió de valoració: "La Marxa va suposar un èxit de convocatòria reunint més d'un miler de persones entre l'Arboç i Vilafranca, a més de comptar amb la participació de moltes entitats que no han deixat de mobilitzar-se els darrers anys a les nostres comarques en la lluita pels drets socials. La Marxa, doncs, va servir per demostrar que el territori està implicat amb les diferents lluites i que es posiciona en la línia de fer canvis estructurals al sistema econòmic i social".

I els col·lectius implicats s'han fixat un nou repte: "La propera fita a l'horitzó és una gran assemblea al mes de gener vinent que ha de comptar amb la participació de tots els moviments i organitzacions socials de les comarques". L'objectiu, expliquen, és "marcar plegats un full de ruta que defineixi la lluita pels drets socials al Penedès durant els propers temps".

Precisament, entre les converses del miler llarg de persones que van participar a la Marxa destacava la necessitat d'articular de manera permanent tota la gent i col·lectius que s'hi van implicar. El dubte és com fer-ho i cap on avançar. Per això els organitzadors no han volgut fer una convocatòria precipitada i es marquen un període previ raonable perquè tots els moviments que hi estan implicats puguin debatreho i aportar reflexions i propostes a l'assemblea de gener.

Més informació sobre la Marxa, les reivindicacions, les adhesions, etc a http://marxapenedesenca.wordpress.com/

CGT convoca vagues i mobilitzacions en defensa del ferrocarril públic entre octubre i desembre

SFF-CGT
http://www.sff-cgt.org

Davant la imminent fragmentació de Renfe en quatre Societats Anònimes, aprovada el dia 27 de setembre de 2013 en Consell de Ministres, davant l'anunciada i pròxima divisió de ADIF en altres dues empreses, i davant les greus repercussions que això tindrà en l'ocupació del personal ferroviari, tant de les empreses matrius com de les Contrates i Subcontrates ferroviàries, en les condicions laborals dels treballadors que quedin i en el servei que, a partir d'aquí, prestarà a la ciutadania, A més d'aquests fets ja consumats, el Govern en els últims mesos i dins del procés privatitzador en què està embarcat també ha executat una important eliminació de trens i serveis que deixa malmès el, ja de per si precari, servei ferroviari. Per tot això, el Sector Ferroviari de la CGT ha decidit convocar mobilitzacions conjuntament amb el Sindicat Ferroviari (Intersindical) contra la segregació i la privatització.

Aquesta situació ens ha portat a dirigir-nos a la resta de sindicats del CGE per defensar conjuntament els interessos dels treballadors i enfrontar-nos units contra la destrucció del ferrocarril públic. Després d'haver-nos dirigit a la resta de Sindicats per a defensar conjuntament els interessos dels treballadors i enfrontar-nos units a la destrucció del ferrocarril públic, ens resulta inexplicable l'actitud immobilista d'UGT i CCOO, SEMAF i SCF, que davant aquests fets consumats, als quals cal sumar eliminació de trens i serveis ja portada a terme i els passos cap a la privatització donats pel govern en els últims mesos, prefereixen esperar a una suposada negociació absolutament inexistent.

Encara que CGT seguirà apostant per la unitat d'acció i confiem que els altres acabin assumint la seva responsabilitat, no anem a creuar-nos de braços enfront d'aquesta agressió als ferroviaris i a la ciutadania.

Per aquesta raó, i davant la urgència de la situació hem convocat un calendari de mobilitzacions entre octubre i desembre que inclou:

Aturades parcials: Dies 28, 29 i 30 d'Octubre. Dies 4, 8, 11, 15, 18, 22, 25 i 29 de Novembre.

Vagues de 24 hores: Dies 31 d'Octubre, 5 de Desembre i 20 de Desembre.

I per al 30 de novembre s'ha convocat una manifestació a nivell estatal a Madrid.

Notícies sindicals

L'Estat espanyol dóna per perdudes la gran majoria de les ajudes a la banca: 36.000 milions d'euros

El Fons de Reestructuració Ordenada Bancària (FROB) admet que ha perdut 36.000 milions d'euros dels 52.000 injectats a les caixes nacionalitzades Bankia, Novagalicia (NCG), Catalunya Banc, Banc de València, Caixa Espanya Ceiss i BMN. Són unes xifres similars a les retallades en Sanitat i en Educació.

En tres anys el fons de rescat ha perdut gairebé 37.000 milions, unes xifres similars a les retallades en Sanitat i en Educació. Són les majors pèrdues registrades mai per una societat espanyola. Aquests números vermells s'uneixen als que va tenir el FROB al 2011: 10.557.000, mentre que el 2010 van arribar a 314 milions. En tres anys, la crisi de les caixes ha costat als contribuents 36.931.000. I aquest any no sembla que serà positiu: el FROB haurà d'assumir les subhastes de Catalunya Banc i Novagalicia, que poden comportar nous costos, i haurà d'assumir la injecció de fons a quatre entitats: BMN, Caja3, Liberbank i Caja España.

En termes absoluts, el major deteriorament de 2012 correspon al Banc Financer i d'Estalvis (BFA), el grup de Bankia, amb 9.176.000, seguit per Catalunya Banc (6.674.000), Banc de València (5.498.000), Novagalicia Banc (3.091 milions), Caja España CEISS (525 milions) i BMN (241 milions).

Per entitats, entre el perdut entre 2011 i 2012, Bankia suma 13.641.000 per 9.642.000 de Catalunya Banc, 6.649.000 de Novagalicia i 5.498.000 del Banc de València venut per un euro a CaixaBank.

Les llistes d'espera al Pius Hospital de Valls són un 50 per cent superiors a les xifres oficials

La CGT denuncia que les llistes d'espera al centre hospitalari són, generalment, un 50% superiors a les xifres oficials fetes públiques pel Departament de Salut. Així, si des de la Generalitat s'indica que a l'hospital vallenc el termini màxim d'espera és de sis mesos per a algunes intervencions quirúrgiques, la CGT-assegura que la realitat és que és d'entre 9 i 12 mesos per a operacions no urgents.

Per altra banda, també es va presentar a l'hospital de Valls la campanya 'No marxis sense hora, hi tens tot el dret', una iniciativa que pretén que totes les persones que necessitin tenir cita per un altre dia surtin del centre hospitalari amb una hora assignada. El centre té obligació de donar hora en el plaç màxim d'una setmana. En aquest sentit, quan un pacient surt de l'hospital sense cita, l'usuari es pensa que ja està en llista d'espera, però en realitat no computa. La campanya pretén precisament aflorar aquests casos de persones que esperen el servei sanitari però que no estan reflexades a les xifres del Departament. La campanya 'No marxis sense hora, hi tens tot el dret' es va iniciar al CAP-Sant Pere de Reus i a l'hospital Joan XXIII-de Tarragona i es vol estendre a tot Catalunya.

La CGT denuncia la caòtica situació del servei d'urgències de l'Hospital Joan XXIII de Tarragona

La Secció Sindical de la CGT a l'Hospital Universitari Joan XXIII de Tarragona segueix denunciant la caòtica situació que es dóna al Servei d'Urgències de l'hospital.

Responsabilitzen d'aquesta situació que pateixen tant els usuaris com els treballadors, al Gerent Territorial, Julio Garcia Prieto i la Directora del centre, Dolça Cortasa, per ser els responsables de la gestió inadequada del pressupost, per cert any cada any més reduït, i la seva decisió ja habitual però no per això menys dolorosa, de tancar llits, actualment 108, el que provoca que hi hagi una mitja de 20 pacients a urgències esperant per poder ingressar en dependències habilitades per a estades curtes que no compten amb el mínim de comoditat i intimitat que sí tindrien en qualsevol habitació d'una planta. Cal recordar que en una superfície de 1000 m2, hi ha 3 banys per a ús exclusiu del pacients i cap d'ells disposa de dutxa.

Com a conseqüència d'aquestes polítiques irresponsables els professionals d'aquest Servei d'urgències, estan suportant un augment de la pressió assistencial, l'augment considerable de les càrregues de treball, l'augment de la precarització laboral per la inseguretat de mantenir el seu lloc de treball, l'augment del disconfort i l'estrès per la dificultat per poder atendre als pacients en les seves llargues estades a urgències, el que està posant en risc la qualitat assistencial i la seguretat dels pacients.

CGT exigeix la immediata recuperació de l'activitat sanitària: reobrint llits, quiròfans i serveis , amb la dotació econòmica i humana, necessària per garantir l'atenció adequada als pacients que pertanyen a la nostra àrea d'influència, donat que són l'hospital de referència de la província de Tarragona.

Els assalariats a l'estat espanyol han perdut gairebé 60.000 milions d'euros amb la crisi

La crisi econòmica ha infligit un fort càstig a la butxaca dels assalariats de l'estat espanyol, fins i tot al dels que encara conserven els seus llocs de treball.

D'una remuneració mitjana de 35.600 euros anuals el 2008 han passat a

34.476 el 2013, si prenem com a referència les dades del primer semestre. Aquest descens, que equival al 3,5%, representa una minva global de gairebé 60.000 milions d'euros o, el que és el mateix, deu bilions de les antigues pessetes de pèrdues salarials.

Segons la Comptabilitat Nacional que elabora l'Institut Nacional d'Estadística (INE), les rendes del treball van sumar 537.600 milions d'euros el 2008. I a partir de llavors van anar baixant paulatinament fins als 482.600 milions de 2012, com a conseqüència de la destrucció d'ocupació i de la retallada general dels sous que durant aquest temps s'ha produït. El 2013, només hi ha xifres fins al juny, però tot apunta que tornaran a caure amb força, segons els experts el 2013 tancaria per sota dels 460.000 milions.

Les rendes del capital, però, han tingut més sort, sobretot a partir del 2010, a l'apuntar creixements significatius del 5,1% i del 2,3% en els dos anys següents. S'explica així que durant aquesta crisi hagin superat les del treball en percentatge sobre el PIB, fenomen que es va donar per primera vegada en el quart trimestre de 2011.

La política d'ajustos i les successives reformes del mercat laboral són les culpables d'aquest tomb històric.

Mentrestant, a la Unió Europea, la remuneració dels assalariats continua tenint un pes major, tot i la crisi . A la fi de 2012 representava el 49,5% del producte brut dels 27 Estats membres, per un 38,3% de les rendes del capital. Si es consideren només els 15 països de la zona euro, els percentatges són del 50,4% i el 37,4%, respectivament. A Espanya, les rendes del capital sobrepassen en gairebé dos punts de PIB a les del treball (46,1% davant 44,2%).

El sector financer espanyol en 4 anys s'embutxaca 230.415 milions d'euros en ajudes públiques

Des de l'any 2008 al 2012, el sector financer ha rebut 230.415.000 d'euros en ajudes públiques. Això equival a més del 23% del PIB i és el major suport públic que ha rebut un sector en tota la història de l'estat espanyol. Això és el que s'anomena capitalisme d'amiguets, que s'emporten els beneficis quan vénen ben donades i recorren al sector públic quan hi ha crisi.

Des de l'any 2008, s'han compromès en ajudes públiques al sector financer els següents imports:

154.151.000 d'euros en avals i suport del sector públic a l'activitat financera 76.264.000 d'euros en recapitalitzacions , emissions creuades de deute i línies de liquiditat

Per posar en context aquestes xifres, els ajuts compromesos i rebudes pel sector públic equivalen als pagaments totals de dos anys en pensions i prestacions de la Seguretat Social o l'equivalent durant 4 anys del pressupost nacional de Sanitat.

En tota aquesta crisi, se'ns ha fet creure que era impossible un tancament d'entitats, que ningú podia perdre diners per liquidar entitats i que era imprescindible sufragar amb diners públics el sector financer, quan en realitat la immensa majoria del sector financer es podria haver liquidat amb pèrdues per a grans inversors sense destrossar completament l'economia espanyola.

La socialització de pèrdues és un mecanisme que cal eradicar completament de l'economia, encara que és clar, més del 90% d'aquests ajuts ha acabat en mans de caixes d'estalvis i entitats gestionades per polítics i amb titularitat pública. Aquest és el resultat.

Vaga a Panrico des del 13 d'octubre contra acomiadaments i rebaixes salarials

Els sindicats CGT, CCOO i UGT amb presència a les diferents fàbriques de Panrico SA (Santa Perpètua de la Moguda, Valladolid, Madrid, Puente Genil i Saragossa) van convocar vaga indefinida d'àmbit estatal a partir del 13 d'octubre.

L'empresa pretén acomiadar una important part de la plantilla, fer una rebaixa salarial a qui continuï treballant i no ha pagat la nòmina de setembre.

Els acomiadaments a tot l'estat serien un total de 1.914 treballadors: 75 comandaments intermedis, 756 treballadors de producció, 600 autònoms i 483 de suport. L'empresa ofereix una indemnització de 20 dies per any treballat amb un topall de 12 mensualitats, i a pagar en 24 mesos.

Quant a la pretensió de rebaixa salarial seria d'entre un el 35% al 45% de mitjana en el personal assalariat i d'un 20% als autònoms.

Amb aquestes propostes sobre la taula l'empresa pretenia que s'arribés a un acord en el període de consultes.

Des de la CGT, volem mostrar el nostre rebuig a les propostes de l'empresa, que carreguen sobre la plantilla el que en veritat és una gestió nefasta per part d'aquells que organitzen el funcionament de la fàbrica i la distribució dels productes.

És totalment incomprensible que es faci una distribució de menys productes dels que es consumeixen, llevat que s'estigui fent enginyeria comptable perquè els comptes de l'empresa donin negatiu. A això ja ens tenen acostumats les empreses, a manejar la producció les compres i les vendes de manera que els surtin els números desitjats per justificar acomiadaments de treballadors fixos i substituir-los per treballadors nous.

Finalment en la majoria de centres es va supeditar la vaga als resultats de la negociació, però la planta de Santa Perpètua es va negar a acceptar el calendari de negociacions que va proposar l'empresa i ha mantingut la vaga indefinida.

Concentració a Telepizza a Barcelona en solidaritat amb els acomiadats i contra la precarietat

L'11 d'octubre es va realitzar una concentració en la porta de la botiga de Telepizza més cèntrica de Barcelona, a la Plaça Urquinaona. Una protesta que s'emmarca en la campanya contra la precarietat laboral i els acomiadaments impulsada des de la Secció Sindical de CGT en aquesta empresa, una

campanya per a lluitar contra la precarietat i els acomiadaments massificats que en el marc d'aquesta crisi capitalista s'estan produint a nivell estatal per part de tantes i tantes empreses, sacrificant i deixant en la misèria als treballadors darrere dels beneficis dels directius.
Durant més de dues hores es va estar informant i persuadint als clients que anaven a menjar que no ho fessin, col·laborant en solidaritat amb els companys acomiadats com David de Saragossa i contra les rebaixes salarials que està aplicant l'empresa.
Aquest boicot a Telepizza és una més de les accions en contra de la política d'acomiadaments que ha iniciat l'empresa aquest any. A principis de 2013 Telepizza va acomiadar a més de 145 treballadors en tot l'Estat, va tancar botigues i va retallar drets socials i laborals a tota la plantilla. A Saragossa les primeres mobilitzacions van assolir evitar que l'empresa apliqués els acomiadaments. En el seu lloc s'estan aplicant sancions i acomiadaments disciplinaris i així poder-los passar d'una forma més discreta pel pla d'acomiadaments generalitzats que van impulsar.

Una sentència judicial obliga a Seat a readmetre a Juanma Samedy

Un jutge de Barcelona ha declarat la nul·litat i la readmissió immediata d'un treballador de Seat que va ser acomiadat per proferir grolleries en el seu lloc de treball, al considerar que els fets no estan provats i que l'afectat, afiliat de CGT, va sofrir un "mòbil discriminatori" per la seva afiliació sindical.
Juan Manuel S.J., treballador de Seat des de 2002, va ser acomiadat al juliol de 2012 mitjançant una carta en la qual se li explicava que havia incorregut en faltes laborals "molt greus" d'ofenses verbals i de transgressió de la bona fe contractual.
En la sentència, el titular del jutjat social nº 8 de Barcelona, Francisco Leal, destaca que l'empresa, per conductes similars, va imposar amb anterioritat sancions de caràcter més lleu que en cap cas van derivar en l'acomiadament de l'empleat.
El jutge considera que el treballador va ser víctima d'una situació de discriminació per la seva afiliació a CGT, un sindicat de "manifesta combativitat i incomoditat" per a Seat, afegeix el jutge. La sentència assenyala, en aquest sentit, que dies abans de l'acomiadament de Juan Manuel S.J., CGT va presentar una demanda de conflicte col·lectiu davant la "disconformitat i disgust" dels sindicats majoritaris i de la pròpia empresa.
Per això, el jutge declara la nul·litat de l'acomiadament i condemna a Seat a readmetre "immediatament" a Juan Manuel S.J., abonant-li a més els salaris deixats de percebre des de la data d'acomiadament fins a la seva readmissió.

Actes al Vallès Oriental en defensa d'unes pensions públiques i dignes el 19 d'octubre i 24 d'octubre

La CGT del Vallès Oriental va fer una crida a participar en les mobilitzacions convocades en la comarca per diversos col·lectius i organitzacions per al 24 d'Octubre en defensa de les pensions públiques i dignes.
Una altra vegada ens trobem amb que el govern del PP es llança a per les pensions al·legant una insostenibilitat que solament ells comparteixen, al costat dels experts nomenats a dit per a tal fi.
El resultat d'aquest nou atracament suposa passar de pensions com dret a pensions com negoci, introduint l'anomenat factor de sostenibilitat en funció de l'esperança de vida de la població i eliminant així mateix la revaloració automàtica de la pensió a cobrar, com sempre serà per sota de l'IPC anual.
El dissabte 19 d'Octubre es va fer una conferència en el restaurant-libreria Anònims de Granollers amb el títol "Ofensiva contra els pensions. Un nou atac a la classe treballadora".
El dijous 24 d'Octubre es va fer a Mollet del Vallès una manifestació en defensa de les pensions públiques organitzada per la Comissió de pensionistes i jubilats, a la que van assistir diversos centenars de persones. A Granollers es va fer una concentració d'un cinquantena de persones a la Plaça la Porxada.

Concentració el 24 d'octubre a Barcelona de suport a la lluita d'una companya de CGT Caprabo

Des de fa gairebé un any, la nostra companya està lluitant per aconseguir un horari de treball compatible amb la seva condició de família monoparental. L'empresa Caprabo, que s'ha destacat en els últims anys per discriminar i agredir a la CGT, ha negat aquest horari a Vanessa encara que ho facilita a altres persones de la seva conveniència.
A l'agost, dies abans que la seva filla complís els 8 anys, el jutjat social va dictar una sentència de mesures cautelars on se li atorgava un horari compatible amb l'assistència a la menor fins que sortís el judici.
Amb motiu del judici assenyalat el 24 d'octubre es va convocar una concentració a les portes dels jutjats de Barcelona situats a Ronda de Sant Pere.
Aquest judici té una important transcendència entre el col·lectiu de mares solteres, separades, monoparentals... Actualment, a Caprabo, la majoria de companyes que tenen fills majors de 8 anys es veuen obligades a abandonar el lloc de treball. Vanessa ha decidit trencar amb la resignació i denunciar per a ella i per a totes les companyes que tenen la seva mateixa situació. Un precedent que pot servir també per a altres empreses o sectors.

La Vaga a judici. Absolució imputats 14-N Girona

S'ha engegat la campanya en solidaritat amb les vuit persones imputades pels fets ocorreguts, a la Cambra de Comerç de Girona, durant la darrera vaga general. La protesta va acabar amb el desallotjament de l'edifici, per part dels Mossos d'Esquadra, dels manifestants que volien protestar per les declaracions del president d'aquesta institució, Domènec Espadalé. Espadalé, va afirmar que "els gironins han de treballar més i cobrar menys". La petició fiscal demana un total de 21 anys de presó, i per algunes companyes fins a 4 anys i 6 mesos i indemnitzacions que sumen 2135 euros.
La campanya per la seva absolució pretén evidenciar la contínua repressió que patim totes aquelles persones que participem a les mobilitzacions populars durant les jornades de lluita, com ara la vaga general del 14-N. Denunciant que realment el que es pretén reprimir són les pròpies eines de lluita, unes eines que ara més que mai, resulten necessàries per tal de poder defensar els drets de les classes populars i poder combatre l'espoli capitalista que patim diàriament.
La campanya del Grup Antirepressiu Girona es va presentar el 18 d'octubre a Girona amb intervencions a càrrec de companyes de Rereguarda en Moviment, d'imputats i les advocades. De la mateixa manera també conviden a participar activament de la campanya "La vaga a Judici" i estar atentes a pròxims actes i mobilitzacions.

Manifestació en defensa de l'Hospital de Viladecans el 30 d'octubre

Unes 5000 persones es van manifestar el 30 d'octubre a Viladecans convocades per un seguit d'organitzacions i organismes en defensa de:
1) que l'Hospital de Viladecans segueixi sent l'hospital públic de referència dels habitants de Begues, Castelldefels, Gavà, Sant Climent i Viladecans, subministrant-los atenció de nivells 1 i 2 de complexitat i capacitat per a resoldre el 90% de les seves necessitats de salut.
2) que el pressupost de l'Hospital de Viladecans immediatament sigui ampliat, tornant, en el 2014, a la dotació pressupostària de l'any 2010, i que aquesta ampliació reverteixi en qualitat assistencial;
3) que la Generalitat compleixi el compromís d'ampliació de l'hospital, segons el projecte aprovat en l'any 2008.
Des de la Plataforma en Defensa de l'Hospital de Viladecans, en la qual participa la secció sindical de la CGT, s'està fent un treball seriós en benefici de tots, una plataforma que té el suport d'entitats veïnals, plataformes, partits polítics, treballadors, federacions veïnals, entitats, moviments socials, sindicats, veïns i veïnes, comerços… en un clar exemple de lluita unitària
Més de dos anys de lluita, manifestacions, tancaments, acampades, recollides de signatures, xerrades, encadenades, vaga de fam, recollida de signatures, pancartes en balconades, etc, i després del dia de la manifestació seguirem lluitant fins a aconseguir l'ampliació tan necessària per als veïns i treballadors.

CGT denuncia que l'augment de jornada i la mala gestió provocaran acomiadaments a l'Hospital Santa Tecla de Tarragona

La Secció Sindical de CGT denuncia que l'augment d'hores de treball que ha patit la plantilla de l'Hospital Santa Tecla suposarà la pèrdua de llocs de treball. Així mateix també denuncia que les maneres que s'han utilitzat des de la Direcció de l'empresa no són les adequades, sense informar al Comitè d'empresa i amedrentant i pressionant a les treballadores i treballadors individualment.
El passat 28 d'Octubre al matí va tenir lloc una reunió entre les supervisores del Centre Hospitalari i la Direcció del mateix on és va informar a les supervisores que havien de comunicar a les treballadores i treballadors dels seus serveis que, arrel de la modificació substancial de les condicions de treball patida per la plantilla de l'Hospital el passat 20 d'agost, havien de tornar hores a l'empresa. Aquesta reunió es va efectuar sense coneixement per part del Comitè d'empresa.
Posteriorment, les supervisores van anar notificant individualment, i en molts casos via telefònica, del nombre d'hores que "deu" cada treballador/a i de quina manera poden tornar aquestes hores abans del 31 de Desembre del 2013 (dia de Nadal, dies personals, cobrir vacants, etc.). Si no es tornen aquestes hores amenacen que seran recuperades de la nòmina.
Per aquests motius, aquesta Secció Sindical ha interposat la corresponent denúncia davant d'Inspecció de treball.

CGT considera que la por ha fet que els treballadors acceptessin el tancament de Ceràmiques del Foix

Per lluitar contra el tancament de la fàbrica de Ceràmiques del Foix a Santa Margarida i els Monjos els sindicats van convocar una vaga indefinida que van començar el passat 10 d'octubre i que van aturar el dia 20. A finals d'octubre però la majoria de la plantilla (el 78%) va votar a favor de la proposta de l'empresa que comportava el tancament definitiu de la producció a la fàbrica. Les condicions que els treballadors han aprovat suposen acomiadar 93 persones, traslladar la producció a la fàbrica que l'empresa té a Castelló de la Plana i unes indemnitzacions pels acomiadats de 35 dies per any treballat, amb un màxim de 24 mesos.
L'única divisió de la companyia que continuarà al Penedès són les àrees d'administració, comercial i màrqueting, a més de la direcció. En total, 53 persones.
Des de la secció sindical de CGT consideren que va ser un error portar la proposta de tancament de l'empresa perquè la plantilla la votés, ja que un cop poses la proposta a votació i dius que si no s'accepta l'empresa imposarà unes condicions pitjors, estàs condicionant el resultat; així que assegura que la por va fer que acceptessin la proposta com el mal menor.
CGT considera que el que calia era mantenir la lluita per tal d'aconseguir una altra solució, que per ell passa per mantenir la producció a Santa Margarida i els Monjos.
Ceràmiques del Foix fa anys que presenta pèrdues, i aquest és l'argument de Roca (empresa mare) per tancar. Però des de la CGT es pregunten on han anat a parar tots els diners que es van fer durant el boom immobiliari, quan es feien hores extres en dies festius (a principis dels anys 2000 es van arribar a fer entre 50.000 i 70.000 hores extres anuals). Subratllen que ja en els anys de bonança la companyia assegurava que tenia pèrdues i apunten com a una possible explicació que Ceràmiques del Foix té una altra empresa filial als Estats Units que sempre ha presentat resultats negatius. El problema és que els comptes de l'empresa estan completament blindats i no es pot saber com s'han mogut els diners.

Parlem

Ermengol Gassiot Ballbé, secret

"Val més fer q

Txema Bofill
Membre del Col·lectiu Catalunya

L'Ermengol va néixer a Barcelona l'any 1972. Després de fer-ho durant molts anys a Terrassa, ara viu a Vilafranca del Penedès. És l'actual Secretari d'Acció Social de la CGT de Catalunya, però sobretot és activista. El treball de camp predomina al càrrec. És doctor en arqueologia prehistòrica i professor a l'UAB (Universitat Autònoma de Barcelona). Ha realitzat i publicat diferents investigacions sobre arqueologia als Països Catalans i a la costa atlàntica de Nicaragua. També una investigació sobre l'arqueologia forense de la guerra civil
Ermengol és un militant molt conegut a Via Laietana, a la seu de la CGT, i en les xarxes socials. Està en moltes mogudes. És un bon orador, s'explica bé, de manera senzilla i natural.

- Com t'has format? Fets, persones, llibres que t'hagin influenciat
Quina pregunta més complicada... Tot plegat és un procés que crec que encara dura. Puc citar-te algunes situacions tot i que si m'ho pensés millor potser n'afegiria o en trauria: la insubmissió a l'Estat i l'exèrcit, l'okupació, l'empresonament de companys/es de Terrassa durant 9 anys, el suport entre nosaltres, la solidaritat internacionalista ... Tot plegat són petites peces sense les quals no hi hauria el conjunt que, en aquest cas, soc jo mateix.

CGT

- Com vares prendre consciència social i política i esdevenir anarcosindicalista?
La consciència social i política la vaig anar gestant en els moviments socials, com el de la insubmissió i, posteriorment el de l'okupació. Han tingut un paper molt rellevant en la meva vida, al marge dels processos penals que em van suposar. Jo vaig arribar a la militància anarcosindicalista una mica tard, i de la mà d'aquests espais. Si bé coneixia la CGT des de feia temps i havia participat en alguns grups d'agitació entorn la vaga general del 1994, vaig decidir afiliar-me entorn l'any 1997 o 1998 arrel de la implicació activa que la CGT de Terrassa tenia en la defensa d'espais "alliberats", especialment del Centre Social Okupat de Vallparadís. I durant un cert temps la meva participació en el sindicat va ser limitada i, especialment, vinculada a la lluita social. Potser explica aquest fet, com a mínim en part, el que en aquella època no acostumava a tenir gaires contractes laborals i la meva situació en el món del treball era força precària.

- Quins foren els teus primers contactes i experiències al mon sindical?
Va ser la lluita social, com ja he dit. Trobar-nos als carrers i als centres socials amb els companys de Terrassa. Participar conjuntament d'assemblees i projectes. Aquest va ser l'inici. Ja des d'un punt de vista més sindical va ser en Tomás Ibáñez que em va perseguir un cert temps perquè m'impliqués a la CGT de la UAB. Finalment em vaig deixar convèncer per formar part de la llista al comitè d'empresa i vaig sortir elegit. A partir d'aquí vaig entrar en contacte amb una dinàmica sindical "mes tradicional".

- Com vas arribar a secretari d'Acció Social i per què t'hi vas presentar?
M'ho van plantejar els companys del sindicat a Terrassa. Inicialment era força reticent. Entre la militància egarenca i la de la UAB ja anava prou saturat i, a més, sentia que no volia deixar-ne cap de les dues. Poc a poc em va anar motivant la idea de poder aportar l'experiència de confluència entre lluites sindicals i lluites socials que estàvem vivint a Terrassa i, en certa mesura, també en el meu lloc de treball. Ja sabia en altres àmbits de la CGT també s'estava assajant aquesta barreja des de feia temps i la possibilitat de poder ser un més en aquesta línia de treball em va anar atraient.

- La secretaria d'Acció Social, què ha fet en el temps que hi ets de secretari, quins canvis, què està fent?
El primer que ens hauríem de preguntar és què entenem per acció social. Una organització com la nostra, que aposta per un canvi social global i radical en teoria, ha de tenir pràctiques que vagin més enllà d'un sindicalisme en sentit restrictiu. És a dir, hauria d'intentar anar més enllà de la defensa de drets laborals empresa a empresa. Sense deixar de fer-ho, es tracta d'inserir actuacions d'aquest tipus en unes pràctiques més àmplies per a suprimir les formes d'explotació social. Això situa la defensa del medi ambient, la lluita per la sobirania alimentària, la lluita contra el patriarcat i el militarisme, la solidaritat internacional, la lluita per la creació de contrapoders front a la política institucional, etc. també dins l'àmbit d'actuació del sindicat. De fet, el sindicalisme d'arrel llibertari, l'anarcosindicalisme de la CNT d'abans de la Guerra Civil, ho tenia ben clar i ho va promoure estimulant múltiples formes d'associacionisme obrer, ateneus, etc.
I hi ha diverses maneres per a fer això. Una és intentar promoure directament aquests espais d'actuació dins de la nostra organització, la CGT. Segurament això pot tenir sentit en llocs on el teixit associatiu i els moviments socials són molt dèbils o no existeixen. A la majoria del territori de Catalunya això no succeeix. Hi ha molts espais, col·lectius i organitzacions que fan moltes coses en defensa del territori, pel dret a l'habitatge, feministes, de joves, de defensa de les persones migrants, dels drets dels pobles, de foment del cooperativisme i el comerç just, per citar-ne algunes. Això fa que sigui més pràctic i eviti duplicitats participar directament d'aquests espais que ja existeixin que no pas crear-ne de nous dins de la CGT. Si hi ha assemblees de joves, plataformes antirrepressives, grups d'immigrants o PAH's, crec que té més sentit que la CGT busqui com confluir-hi que no pas duplicar la seva feina. I, a més, és més efectiu. Aquests darrers anys hem intentat seguir promovent aquesta confluència, recollint l'experiència de les darreres secretaries d'acció social.

- Quins són els vostres èxits, quins són els fracassos, errors?
Si hem tingut èxits i quins han sigut prefereixo que sigui la pròpia organització i els seus afiliats/des que ho valorin. I també els moviments socials amb qui hem tractat de confluir. Pel que fa a les dificultats amb les que ens hem topat, en puc esmentar algunes tant d'internes com d'externes a la nostra organització.

- Comença per les dificultats externes
El desprestigi del sindicalisme, en gran mesura provocat per les pràctiques del sindicalisme institucional de CCOO i UGT, fa que alguns sectors socials vegin amb reticència qualsevol cosa que els soni a sindical. Que es contraposin els espais d'auto-organització i assemblees al sindicat en si, i això no necessàriament ha de ser així. De fet, a la CGT pensem que una i altra cosa són complementàries.

- A nivell intern quins problemes?
En primer lloc crec que l'ofensiva que estem patint a molts centres de treball satura en gran mesura el nostre treball de base sindical. Ve a ser com una "doctrina del xoc" laboral el que a molts llocs patim. Això fa que sovint les prioritats de la nostra afiliació passin per resoldre aquests incendis i quedi poc temps per a dedicar-lo a altres coses que es consideren rellevants però menys urgents, com molts dels temes que engloben això que anomenem acció social.
En segon lloc crec que en els espais de lluita social hi ha un excés de convocatòria, que pot reafirmar a un seguit d'"activistes pseudo-professionals"

però que dificulten la consolidació de campanyes continuades en el temps que incentivin la participació de gent que, a més, ja és activa sindicalment en el seu lloc de treball.
Finalment hi ha la situació interna que estem travessant com a CGT. La crispació amb què s'han viscut alguns debats, en gran mesura de caire organitzatiu, crec que han desincentivat a part de la nostra afiliació a assistir com a CGT en alguns espais. I d'altra banda, ens han dificultat una reflexió serena sobre com afrontar determinades lluites, també de l'àmbit de la lluita social. Crec que és important, en un futur immediat, rectificar aquesta dinàmica.

- Què s'està fent pels aturats, immigrants il·legals, precaris, els sense sostre, i dones de la neteja? Què es podria fer per aquests sectors de població més desfavorits i explotats?
Si ens parem a mirar la nostra afiliació, veurem que el percentatge d'afiliats/des amb feines molt precàries, aturats/des i migrants és molt baix. En molts casos, quan un afiliat nostre entra a l'atur, s'esborra del sindicat. Això és un problema en si mateix ja que segurament ens mostra que molts dels nostres afiliats veuen la CGT com un instrument útil mentre treballen però no quan perden la feina. Igualment succeeix, per exemple, en la població immigrada. En el cas dels immigrants, no obstant, tampoc acostumen a participar massa del teixit associatiu no migrant, per dirne d'alguna manera. Però aquest és un altre problema...
Tornant a la pregunta, des de CGT hauríem de pensar com ens ho fem per ser també una organització dels sectors que pateixen una relació més precària amb el món laboral. I no es pot dir que no ho haguem intentat. A Reus, Tarragona i Rubí s'han promogut grups de joves, que han acabat donant lloc a Jovent Llibertari. A Sabadell, Terrassa o El Vendrell, per citar alguns casos, es va intentar fa uns anys organitzar grups d'aturats/des, tot i que aquestes iniciatives no van acabar de consolidar-se.
Ara mateix la CGT té molts reptes de futur. Un dels importants és pensar com ens adeqüem a un món del treball cada vegada més segmentat, amb una classe treballadora amb una gran diversitat interna i on les formes de treball precàries, amb contracte o sense, poc a poc van convertint-se en norma. Quan més del 90% dels nous contractes són temporals i la destrucció d'ocupació (uns 190.000 llocs de treball en els tres primers trimestres) afecta als llocs de treball amb contractes indefinits principalment, haurem de plantejar-nos quina acció sindical fem més enllà dels comitès d'empresa i els delegats. A la CGT aquest sindicalisme que no es centra només en l'àmbit institucional de les relacions laborals l'hem dut sempre a la sang, però segurament haurem de ser més imaginatius i valents en aquesta línia. Si no, difícilment podrem ser una organització que incorpori treballadors/sense contracte o amb un contracte que el vincula amb un lloc de treball per uns pocs dies o setmanes. En aquest sentit, incrementar el treball de carrer i els vincles amb col·lectius com assemblees de barri o vila, d'aturats/des o PAH's pot ser una via a explorar.

Universitat

- Ets doctor en prehistòria. Per què et vares interessar per la prehistòria? Com eren els primitius a Catalunya en comparació amb ara? Eren més solidaris i feien vida més col·lectiva?
Durant més del 99% de la història de la humanitat no hi ha hagut explotació d'una classe sobre l'altra, ni cap forma d'organització estatal. Les desigualtats de classe, els estats i el ca-

amb...

tari d'acció social de CGT Catalunya

ue no pas dir"

pitalisme són, gairebé podríem dir-ho així, una anècdota en la història. Això em va motivar a estudiar prehistòria i, també, el fet que l'arqueologia és essencialment un treball col·lectiu. Les excavacions es fan entre molta gent i en els estudis posteriors també cal el treball en equip. Tot això va fer que m'interessés la prehistòria i l'arqueologia. Tot i això, quan estudiava i l'any posterior a acabar la carrera treballava de neteja i manteniment en un poliesportiu i no pensava que m'hi podria acabar dedicar.

- Quin és el teu treball a la universitat.

Soc professor i, sobre el paper, la meva jornada es reparteix entre la docència, la recerca i algunes tasques de gestió. Poc a poc al professorat més precari ens han anat carregant més de docència, mentre sectors més poderosos del professorat prefereixen dedicar-se més a la recerca. Malgrat això intentem, molts de nosaltres, continuar fent una mica d'investigació, ni que sigui sovint amb una mà al davant i una al darrera.

D'altra banda penso que la docència és molt important. En certa mesura, fer classe és també un acte polític. Per exemple, un pot parlar de l'evolució humana com un procés de competència entre individus, on guanya el més fort o, per contra, emfatitzar tot allò que hi ha de col·lectiu en el procés: el treball en grup, la solidaritat, els mecanismes de socialització dels aliments, coneixements, etc. El mateix passa en l'explicació del sorgiment de l'Estat. Mentre alguns entenen els grans imperis com un avenç civilitzador i quelcom positiu, i remarquen les grans construccions i el paper de grans monarques o sacerdots, d'altres preferim parlar dels conflictes socials que hi ha darrera els estats, també a la prehistòria, dels pagesos/es explotades, de les revoltes, etc. Per això l'ensenyament és tant important en la lluita per la transformació social. Aquesta idea, de fet, sempre ha estat present en el pensament llibertari.

- En el franquisme gairebé tots teníem clar que la universitat formava els estudiants per a fer funcionar el capitalisme i al servei de les grans empreses. Avui les empreses ja col·laboren directament amb les universitats publiques. Com ho veus aquesta interferència?

Fa uns 25 anys alguns sectors empresarials a l'Estat espanyol van creure que els convenia apostar per crear centres de recerca i universitaris privats que servissin directament als seus interessos i fer negoci també amb l'educació. Amb el temps han vist que aquesta opció els sortia massa cara i que els resultats no eren ben bé els esperats i no podien competir amb les universitats públiques.

A partir d'aquí van decidir canviar d'estratègia i infiltrar-se a les universitats públiques. Bolonya va ser un moment decisiu en aquest procés i d'aquí la dura confrontació que hi va haver-hi fa uns anys. El sector privat, amb el suport dels governants de torn (tant CiU, com després el tripartit i ara novament CiU amb ERC, i a nivell estatal PP i PSOE), han anat redefinint el sistema universitari de tal manera que els sectors empresarials tenen cada vegada més pes en definir què s'ensenya i com i què s'investiga, com i qui en gaudeix dels resultats. En els darrers anys els màsters privats dins les universitats públiques han augmentat molt en número i ara ja dupliquen els que, en teoria, són públics. Igualment les universitats han anat muntant infraestructures de recerca en consorci amb empreses i algunes les han anat externalitzant, creant fundacions i consorcis que escapen al teòric control públic.

Aquesta privatització encoberta, trossejament i descapitalització de les universitats públiques és un procés que guarda similituds amb el que pot estar passant en altres àmbits del sector públic, com la sanitat o els transports. I de moment, estem presentant una certa batalla tot i que, és cert, amb menys intensitat que la que hauríem de fer.

- Com està la defensa i resistència per a la universitat pública?

Jo diria que va fent. Els darrers anys hem tingut dos cursos molt durs. El primer va ser el de la imposició del Pla Bolonya, el curs 2008/2009. Hi va haver ocupacions de facultats i centres, i molts denunciats i expulsats amb reglaments del franquisme. Tot i que el professorat i el personal d'administració no va ser la part més activa de la resistència, hi va haver sectors que hi van prendre partit de manera molt significativa. El resultat d'aquesta batalla va ser la imposició del Pla Bolonya, un fort desgast del moviment estudiantil, junt a l'estigmatització de l'estudiantat per part dels sectors conservadors del professorat i una profunda divisió dins dels docents.

La segona batalla va ser el curs 2011/2012. Aquí el professorat va prendre part molt activa, tot i que no van ser els únics en lluitar, ni molt menys. la lluita es va articular entorn la Plataforma en Defensa de la Universitat Pública i la CGT hi va tenir un paper actiu i rellevant, com havia tingut també contra el Pla Bolonya. Va ser el curs de l'acomiadament encobert de centenars de professors precaris, de l'entrada sistemàtica de la BRIMO a les instal·lacions universitàries per a protegir consells de govern que havien d'aplicar retallades. De vagues de professorat relativament importants (alguna convocada en solitari per CGT) i de grans manifestacions, talls de carrers i autopistes, etc. Ara potser estem en una espècie de ressaca de tot això.

A nivell dels treballadors, la nostra aposta com a CGT és la de fomentar l'organització de col·lectius molt fragmentats i estimular que s'impliquin directament en la lluita pels seus drets laborals i el seu futur. Potser no estem en una fase de mobilitzacions grans i espectaculars però, en canvi, es poden aturar consells de govern, fer manifestacions per campus i, fins i tot, fer caure rectors. El que passa és que en part hem traslladat la lluita a cada universitat, atacant els equips de govern (que són els delegats de la Generalitat). En aquest terreny CCOO i UGT se senten molt incòmodes, ja que sempre han buscat els pactes i certa pau social amb els rectorats. En canvi, a nosaltres ens va bé. Situem el conflicte en un punt on des d'assemblees i la implicació directa de les persones afectades es poden aconseguir petites victòries. El juny passat a la UAB, per exemple, vam evitar l'acomiadament de més de 60 professors, per exemple.

- Una cita

"Més val fer que dir". No se ben bé de qui és, però m'agrada.

- Un llibre

Tres. Les veus del Panamo, Camí de Sirga i Cien años de Soledad. Cabré, Montcada i Márquez

- Vols afegir alguna cosa pels lectors del "Catalunya"?

No. Simplement agrair-vos la paciència si heu arribat llegint fins aquí. Salut

>> LES FRASES...

" Una organització com la nostra, que aposta per un canvi social global i radical, ha de tenir pràctiques que vagin més enllà d'un sindicalisme en sentit restrictiu"

"El desprestigi del sindicalisme, en gran mesura provocat per les pràctiques del sindicalisme institucional de CCOO i UGT, fa que alguns sectors socials vegin amb reticència qualsevol cosa que els soni a sindical"

SENSE FRONTERES

La base de la nació democràtica kurda és la societat civil organitzada a partir de l'autogestió basada en assemblees de comunitats i consells locals, regits per la democràcia directa, confederats lliurement i reunits en congressos generals

Entrevista amb "Solidaritat Kurdistan"

El confederalisme democràtic, proposta llibertària del poble kurd

A las barricadas

Fa temps que es va escoltant parlar sobre el Confederalisme Democràtic en el Kurdistan. Es tracta d'una idea político-social aplicada al context d'Orient Mitjà que no busca imposar estats-nació independents. Ens vam posar en contacte amb el blog de Solidaritat Kurdistan per a comprendre millor aquest gir històric d'un moviment d'alliberament nacional amb més de 30 anys a les seves esquenes. En aquesta entrevista es desenvolupen les claus sobre aquesta idea anti-estatista que es basa en part en les idees de Murray Bookchin sobre l'Ecologia Social i el Municipalisme Llibertari.
L'entrevista és la primera part d'una entrevista molt més llarga que ens posarà al dia de la (complexa) situació del poble kurd en els seus diferents conflictes en els quals està implicat alhora.

- ALB.- Què és i per a què existeix Solidaritat Kurdistan?

SK.- Solidaritat Kurdistan és un espai que neix amb l'objectiu d'impulsar la solidaritat i el coneixement de la lluita del poble kurd pel seu alliberament i autodeterminació. La nostra idea no és només expressar la nostra solidaritat amb el Kurdistan com poble oprimit, sinó també solidaritzar-nos, donar a conèixer i impulsar el moviment d'alliberament kurd que actualment lluita sota el paradigma del Confederalisme Democràtic.
Com projecte encara relativament recent, Solidaritat Kurdistan ha començat la seva labor solidària amb una qüestió que considerem bàsica i de vital importància, la d'informar, tant de la situació actual com del corpus ideològic del moviment d'alliberament kurd. Per a això s'ha creat el blog: http://solidaridadkurdistan.wordpress.com; on es recopilen, tradueixen i elaboren notícies, articles, anàlisis, convocatòries, etc...
Aquest és solament el primer pas i volem continuar amb activitats per a donar a conèixer al moviment kurd i la seva proposta política, el Confederalisme Democràtic. Per a això estem treballant en l'organització xerrades i debats sobre la lluita, idees i situació actual del poble kurd. Projecte per al qual estem oberts de forma desinteressada a totes les persones, grups o col·lectius que estiguin interessats en això i vulguin contactar amb nosaltres.
A partir, i al costat d'aquesta primera fase de realització de xerrades i debats, es començarà a donar difusió a les obres claus que inspiren ideològicament al moviment kurd, principalment l'obra de Abdullah Öcalan. I el nostre desig és continuar en aquest línia solidària i poder consolidar una xarxa d'individualitats, grups i col·lectius solidaris amb el moviment d'alliberament kurd per tota la geografia. Perquè coordinats, tant kurds en l'exili, com persones solidàries amb aquest poble, es pugui realitzar la labor solidària i de treball polític que la societat civil i el moviment democràtic i revolucionari del món han de realitzar. En la lluita per la llibertat i la democràcia tots juguem el nostre paper, és primordial el tendir llaços entre els pobles en la lluita contra la modernitat capitalista.
Esperem que aquesta entrevista pugui servir de crida a començar amb aquesta labor de solidaritat internacionalista i animem a tots aquells interessats a treballar i col·laborar amb nosaltres en ella.

- ALB.- Quins altres grups de solidaritat hi ha per l'estat espanyol?

SK.- A l'estat espanyol existeix una llarga trajectòria de solidaritat amb el poble kurd, sobretot originada per la problemàtica nacional que aquí també existeix, el que ha fet que aquelles organitzacions que lluiten per l'alliberament dels pobles oprimits de l'estat espanyol s'hagin sentit propers i solidaris amb el poble kurd. Pel que tenim un llarg historial d'organitzacions nacionalistes i de solidaritat internacionalistes que han dut i porten e terme actes de solidaritat i tendeixen llaços amb poble kurd. La solidaritat entre el Kurdistan i els pobles de l'estat espanyol ha vingut tradicionalment des d'una gran varietat d'agrupacions polítiques més que des d'agrupacions concretes de solidaritat amb el poble kurd. Encara amb això podem nomenar certes organitzacions que han treballat la solidaritat internacionalista amb el poble i la lluita kurda com Komite Internazionalistak a Euskal Herria, el Col·lectiu de Solidaritat amb el Kurdistan de Madrid, l'agrupació feminista Gatamaula que va realitzar recentment unes xerrades sobre les dones en el moviment d'alliberament kurd, o l'agrupació basca-kurda Associació Bihar Euskal Kurdu Elkartea; per nomenar solament alguns aquests col·lectius que han treballat per a donar conèixer i impulsar la solidaritat amb el Kurdistan.

Des de postulats marxistes clàssics el moviment d'alliberament kurd ha anat evolucionant cap a postulats propers al municipalisme llibertari de Murray Bookchin

- ALB.- Passem a la qüestió ideològica. Com definiríeu el Confederalisme Democràtic (C.D.)?

SK.- El Confederalisme Democràtic (també conegut com comunalisme kurd o apoísme), és la proposta del moviment d'alliberament kurd per a arribar a l'alliberament del Kurdistan, nació que actualment es troba sota el domini de Síria, L'Iraq, Iran i Turquia.
El Confederalisme Democràtic és el sistema per a crear una nació democràtica en el Kurdistan, sistema pel qual s'assolirà l'alliberament i democratització del poble kurd, tant des d'una perspectiva nacional/cultural com social.
Aquest sistema no busca la creació d'un Estat-nació kurd, sinó la creació d'una nació democràtica, la base de la qual és la societat civil organitzada autònomament de forma democràtica, el centre d'autogestió política de la qual és les assemblees de les comunitats i consells oberts locals, regits per la democràcia directa. Aquests, confederats lliurement i reunits en congressos generals, amb funcions de coordinació, formarien la nació democràtica del Kurdistan.
En l'àmbit econòmic el Confederalisme Democràtic busca un sistema que permeti tant la distribució justa dels recursos com la conservació del medi ambient, pel que rebutja el capitalisme, apostant per un socialisme democràtic on els recursos pertanyin al poble i l'economia estigui enfocada al bé social i no a l'acumulació de capital i el consumisme, causants tant d'injustícies socials com de grans agressions al mitjà natural.
L'alliberament de la dona és un altre pilar del Confederalisme Democràtic, que busca crear una societat lliure de sexisme, tant d'aquell que ve de la societat tradicional patriarcal o les interpretacions religioses sexistes, com el que prové de la mercantilització de la dona per la modernitat capitalista.
Per tant enfront de la modernitat capitalista; que els seus tres pilars fonamentals assenyala Öcalan com l'Estat-nació, el capitalisme i l'industrialisme; el Confederalisme Democràtic representa la modernitat democràtica que alliberarà al Kurdistan de l'opressió nacional/cultural, social, política, econòmica, patriarcal i ecològica. Democràcia, socialisme, ecologisme i feminisme, són els conceptes claus per a comprendre el Confederalisme Democràtic del moviment d'alliberament kurd.

- ALB.- Perquè es dóna l'evolució del marxisme leninisme d'alliberament nacional al C.D.?

SK.- L'evolució ideològica i estratègica del Partit dels Treballadors del Kurdistan (PKK), que serà el germen de la Unió de Comunitats del Kurdistan (KCK), és un assumpte molt interessant i que ens dóna mostra de la capacitat autocrítica i veritablement revolucionària d'aquest moviment. El PKK es va fundar el 1978, va tenir sempre com objectiu no solament l'alliberament des d'una perspectiva ètnica o nacional, sinó que la seva finalitat era el projecte d'alliberar i democratitzar la societat.
El PKK va reconèixer la connexió que havia entre la qüestió kurda i la dominació global del sistema capitalista modern, i en un context del món bipolar, on l'alternativa al món capitalista i l'alliberament de la societat semblaven provenir del Socialisme Real, i on la influència dels moviments d'alliberament nacional leninistes era molt intensa, el PKK va apostar per lluitar per la creació d'un Estat socialista kurd per a alliberar al poble del Kurdistan.
Amb el transcurs de la lluita i el dels projectes d'Estat socialistes, el PKK va començar reconsiderar els seus objectius, el partit es va reconèixer en un estancament i va comprendre la necessitat de repensar les seves estratègies i finalitats. A pesar que alguns han volgut veure la renúncia a la creació d'un Estat socialista del Kurdistan com un signe de claudicació o debilitat, Öcalan ha exposat que no es troba aquí la causa, sinó que el motiu va ser l'anàlisi d'aquests Estats i el comprendre que no hi havia canvis en l'estil i la forma de la vida en el Socialisme Real respecte a la vida capitalista de la resta del món, un projecte d'alliberament i democratització del Kurdistan i la societat no podia provenir d'una solució estatal. A més tal com ha assenyalat Öcalan existia una contradicció fonamental: "A pesar que

el PKK es pretenia en favor de les llibertats, no assolim deixar de pensar en termes de jerarquia".
La lluita per l'alliberament havia de repensar-se, l'organització jeràrquica, la recerca del poder institucional i la idealització de la lluita armada; començaven a donar pas a la democratització, l'organització comunal i assembleària i l'autodefensa, es començava a avançar així en el camí cap al Confederalisme Democràtic.

- ALB.- Parlant de Öcallan, quina relació té Öcalan amb el municipalisme llibertari o l'Ecologia Social? Ha tingut contactes personals o mitjançant carta amb algú que defensés aquestes idees?

SK.- Com hem apuntat en la pregunta anterior, el PKK havia començat a reorientar la seva política des del seu original marxisme-leninisme i començava a acostar-se a postulats on l'organització democràtica cobrava una gran rellevància, però sense abandonar el nucli socialista de les seves idees. D'aquesta manera es començava a acostar-se així a postulats i conclusions similars a les del municipalisme llibertari (no oblidem que Murray Bookchin, el pare de l'Ecologia Social, també provenia del marxisme). Però seria el 2002 quan Öcalan començaria clarament a realitzar una intensa lectura de Bookchin i a recomanar, per mitjà dels seus advocats, als militants i polítics kurds la lectura dels seus llibres Urbanització sense ciutats i L'Ecologia de la Llibertat.
En el 2004, tal com ens explica la companya de Bookchin, Janet Biehl en el seu article "Bookchin, Öcalan, and the Dialectics of Democracy", Abdullah Öcalan a través dels seus advocats va demanar contactar amb Bookchin, enviant-li un dels seus manuscrits i fent-li saber que es considerava un deixeble seu i que estava disposat a aplicar les idees de de l'Ecologia Social a l'Orient Mitjà. Aquesta possibilitat de diàleg es va veure truncada per l'edat de Bookchin, que amb vuitanta-tres anys i malalt li era impossible realitzar l'esforç i treball que suposaria mantenir aquest contacte. Aquest mateix any Bookchin enviava un missatge al poble kurd: "La meva esperança és que el poble kurd sigui capaç d'establir algun dia una societat lliure i racional que permeti fer florir la seva lluentor de nou. Són afortunats de tenir un líder del talent del senyor Öcalan per a guiar-los." Aquest missatge va ser llegit en la Segona Assemblea General del Kongra-Gel.
En el 2006, quan Bookchin va morir, l'assemblea del PKK es va referir a ell com "un dels més grans científics socials del segle XX. Ell ens va introduir en el pensament de l'ecologia social i va contribuir al desenvolupament de la teoria socialista a fi d'avançar en una base més ferma. Va mostrar com fer un nou sistema democràtic una realitat. Va proposar el concepte de Confederalisme, un model que creiem que és creatiu i realitzable. Les tesis de Bookchin sobre l'Estat, poder i jerarquia seran implementades i realitzades en la nostra lluita... Posarem aquesta promesa a la pràctica com la primera societat que estableix un confederalisme democràtic tangible".

- ALB.- Perquè Öcalan té aquesta influència tan gran en el moviment kurd d'alliberament nacional, fins al punt que segueixen els seus canvis ideològics-estratègics?

SK.- Öcalan va ser el principal capdavanter del PKK des de la seva fundació, la seva importància va ser clau per a la creació d'un moviment que aglutinés les aspiracions socials i nacionals del poble kurd. Mentre altres líders havien tractat la qüestió kurda des de perspectives solament ètniques, oblidant la qüestió social, a Turquia els moviments socialistes i marxistes obviaven o menyspreaven la qüestió kurda.
Öcalan va començar llavors a crear entorn a si un moviment que reformulava els paradigmes de l'alliberament social i nacional, aglutinant-los i creant així el Partit dels Treballadors del Kurdistan (PKK). El prestigi que va anar aconseguint a el PKK va anar de la mà del prestigi de Öcalan qui va ser sempre el cap més visible del partit. El PKK va estar a la vora de les divisions i traïcions en diverses ocasions, però la unitat i fortalesa del moviment es va fer possible gràcies a Öcalan, que va treballar de forma incansable per mantenir aquesta unitat que dotava de tanta força al PKK i que havia assolit convertir-lo en el moviment d'alliberament nacional kurd més fort i amb major arrelament a Turquia i en altres zones del Kurdistan. El paper de Öcalan era clau en el PKK doncs exercia una gran activitat com ideòleg i coordinador del moviment.
Amb la detenció de Öcalan l'Estat turc creia poder afeblir al moviment, i així aquest al costat dels serveis secrets d'altres països com EEUU i Israel, van planejar un complot internacional que va acabar amb la detenció il·legal de Öcalan a Kenya el 1999. Però aquesta detenció no va tenir l'efecte esperat i la figura de Öcalan ha anat fins i tot guanyant influència i prestigi, i el PKK després d'un breu període de certa confusió, s'ha enfortit i tancat files entorn al que segueixen considerant el seu líder, i que encara estant entre reixes segueix complint amb les seves responsabilitats. Ha estat durant el seu empresonament, i a pesar de les terribles condicions a les quals ha estat sotmès, quan ha dotat al moviment de la gran solidesa teòrica del CD i on ha fet innombrables esforços per la pau, però sabent també quan ha arribat el moment de l'autodefensa armada davant el fracàs dels processos.
Öcalan és l'exemple d'una vida lliurada a la lluita pel Kurdistan i d'un líder que s'ha sabut mantenir a l'altura de les circumstàncies més difícils, és per això que tant el moviment d'alliberament com el poble kurd en general tenen una gran confiança en qui fins a ara ha sabut guiar-los i inspirar-los en la seva lluita. No es tracta solament que Öcalan tingui una gran influència en el moviment d'alliberament kurd i que aquest segueixi els seus canvis estratègics, sinó que amb el seu projecte per a assolir la llibertat i la pau del Kurdistan, Öcalan respon a les necessitats del moviment d'alliberament i el poble kurd, i és per això que aquest li respon amb el seu afecte, suport i confiança.

- ALB.- El CD va ser un resultat d'un procés col·lectiu, o neix d'una inquietud de Öcalan?

SK.- El CD neix de la necessitat a la qual el PKK s'enfronta de reformular els seus objectius i estratègies després de l'observació de la realitat del moment, que mostrava la ineficàcia del projecte estatalista i de Socialisme Real per a l'alliberament de la societat i les nacions. Davant això, el moviment comença una recerca de vies per a convertir-se en un moviment veritablement alliberador i democratitzador. Això és una cosa que ja es pot observar en els últims congressos que el partit venia realitzant, el PKK es reconeixia en un procés de necessari canvi i buscava noves vies per a l'assoliment dels seus objectius.
En aquest context Öcalan comença a treballar en la reorientació política i ideològica del moviment. El procés queda breument interromput per la seva detenció, però els efectes d'aquest treball, que ja venia realitzant, van saltar a la llum pública sobretot amb l'arribada d'aquesta reclusió. Aquesta nova situació feia d'altaveu de tot el que Öcalan deia davant la cort judicial i aquest va començar a elaborar la seva defensa sobre la base d'aquestes noves idees. Öcalan parlava de solució política i d'autonomia democràtica per al poble kurd, i criticava les perspectives estatalistes i els errors anteriors del PKK per ajustar-se a aquestes perspectiva.
Podem considerar al CD com fruit d'un procés col·lectiu, doncs va sorgir de la situació i de les aportacions del moviment d'alliberament kurd en aquest moment, però seria Öcalan qui dotaria de l'estructura fonamental i dels seus sòlids pilars teòrics a aquest nou paradigma democratitzador. Però no solament Öcalan sinó que altres militants i figures del moviment d'alliberament kurd han seguit treballant en la línia del CD i aquest és avui objecte d'estudi, debat i desenvolupament per tot el moviment i el poble kurd.

- ALB.- Tenen arrelament les organitzacions que defensen el CD en tot el Kurdistan, o només en algunes zones?

SK.- El CD va néixer en el si del PKK, va ser l'activitat i lluita d'aquest la que va dur a la necessitat de desenvolupar un projecte d'alliberament que superés les idees estatalistes i jeràrquiques de l'observació de la realitat del moment, que mostrava la ineficàcia del projecte estatalista i de Socialisme Real per a l'alliberament de la societat i les nacions. Davant això, el moviment comença una recerca de vies per a convertir-se en un moviment veritablement alliberador i democratitzador. Això és una cosa que ja es pot observar en els últims congressos que el partit venia realitzant, el PKK es reconeixia en un procés de necessari canvi i buscava noves vies per a l'assoliment dels seus objectius.
En aquest context Öcalan comença a treballar en la reorientació política i ideològica del moviment. El procés queda breument interromput per la seva detenció, però els efectes d'aquest treball, que ja venia realitzant, van saltar a la llum pública sobretot amb l'arribada d'aquesta reclusió. Aquesta nova situació feia d'altaveu de tot el que Öcalan deia davant la cort judicial i aquest va començar a elaborar la seva defensa sobre la base d'aquestes noves idees. Öcalan parlava de solució política i d'autonomia democràtica per al poble kurd, i criticava les perspectives estatalistes i els errors anteriors del PKK per ajustar-se a aquestes perspectiva.
Podem considerar al CD com fruit d'un procés col·lectiu, doncs va sorgir de la situació i de les aportacions del moviment d'alliberament kurd en aquest moment, però seria Öcalan qui dotaria de l'estructura fonamental i dels seus sòlids pilars teòrics a aquest nou paradigma democratitzador. Però no solament Öcalan sinó que altres militants i figures del moviment d'alliberament kurd han seguit treballant en la línia del CD i aquest és avui objecte d'estudi, debat i desenvolupament per tot el moviment i el poble kurd.

- ALB.- Tenen arrelament les organitzacions que defensen el CD en tot el Kurdistan, o només en algunes zones?

SK.- El CD va néixer en el si del PKK, va ser l'activitat i lluita d'aquest la que va dur a la necessitat de desenvolupar un projecte d'alliberament que superés les idees estatalistes i jeràrquiques que abans havia tingut el partit, i va ser el seu capdavanter Abdullah Öcalan qui va desenvolupar el fonamental del CD. El PKK, encara que es va moure per gairebé tot el Kurdistan va tenir el seu principal centre d'actuació a Turquia, i la seva lluita estava dirigida contra l'Estat turc. Actualment el PKK és el partit confederalista democràtic que actua a Turquia, i és en el Kurdistan turc on més arrelament té el CD, tenint el PKK una gran força, així com el BDP, partit legal que està influenciat també per les idees de Öcalan i que actua en el limitat espai que la repressió del govern turc li permet, doncs aquest ha sofert una gran repressió i compte amb centenars de presos polítics.
A l'Iran la lluita per l'alliberament del Kurdistan sota el paradigma del Confederalisme Democràtic és duta a terme pel partit per la Vida Lliure del Kurdistan (PJAK). En el Kurdistan iranià han estat tradicionalment forts el socialdemocráta PDKI i el comunista Komala, però amb l'expansió de les idees de Öcalan i l'exemple de la lluita del PKK, seguidors d'aquestes idees i moviment van fundar el 2004 el PJAK, que ha anat guanyant progressivament molta influència i força entre els kurds d'Iran. Les idees del Confederalisme Democràtic tenen cada vegada més arrelament entre aquesta població, i aquesta proposta política es presenta com ideal per a una societat multi-ètnica com la d'Iran. La força del PJAK és creixent a Iran i el valuós de les seves noves idees, la seva resistència i labor d'autodefensa del poble kurd li fan guanyar un prestigi que altres partits kurds abans predominants a Iran estan perdent.
En el Kurdistan iraquià el poble kurd gaudeix d'un estatus particular i s'ha creat una regió semiautònoma sorgint el Govern Regional del Kurdistan, així els kurds poden gaudir per primera vegada de plens drets culturals com poble. Però l'estat semi-autònom del Kurdistan iraquià està lluny de ser un exemple de societat organitzada sota el paradigma del Confederalisme Democràtic. La corrupció i el despotisme en la política són comuns, el Kurdistan iraquià està organitzat sota unes institucionals semi-estatals, no sota institucions democràtiques autogovernades pel poble, i s'ha implementat una economia capitalista que suposa una agressió tant per a la població com per a la naturalesa.
En el Kurdistan iraquià el poble kurd s'ha quasi-independitzat de L'Iraq, però han caigut sobre ell noves cadenes que el col·loquen sota el domini del sistema món-capitalista, i sota la influència directa de potències com occidentals que es valen per a les seves finalitats d'aquesta regió semiautònoma. És per això que la lluita per la democràcia, l'alliberament i l'autogovern és encara una lluita necessària en el Kurdistan iraquià.
A L'Iraq ens trobem amb l'actuació del Partit per la Solució Democràtica del Kurdistan (PÇDK) que lluita per l'objectiu del Confederalisme Democràtic. Aquest partit ha de plantar cara en nombroses ocasions a la repressió del GRK (el govern regional del Kurdistan iraquià). El seu suport no ha estat molt alt, doncs els partits que tradicionalment s'han imposat en el Kurdistan iraquià compten amb un gran poder i encara guarden cert prestigi per la lluita armada que van dur a terme, però l'actual política està descobrint com és el paradigma que aquests partits es mouen i sobretot en-

El Confederalisme Democràtic és una proposta per a arribar a l'alliberament del Kurdistan, nació que actualment es troba sota el domini de Síria, L'Iraq, Iran i Turquia, creant una nació democràtica tant des d'una perspectiva nacional/cultural com social

tre la joventut s'està difonent i arribat a importància les idees de Öcalan.
A més s'ha d'assenyalar que és en les muntanyes del Kurdistan iraquià on estan les bases del PKK i on per tant la influència del partit és enorme, tenen un gran arrelament el comunalisme kurd i ens trobem així amb zones on l'organització en assemblees comunals és una realitat.
Respecte al Kurdistan sirià, la influència del PKK sempre va ser molt forta, el partit va estar nodrit de nombrosos guerrillers amb origen de Rojava i Öcalan va passar una gran part de la seva vida a Síria, des d'on exercia les labors de lideratge de l'organització. És per això que la influència del moviment d'alliberament kurd sempre ha tingut força i el Confederalisme Democràtic ha aconseguit un gran arrelament entre aquests kurds. El moviment apoísta a Síria s'agrupa sota el TEV-DEM (Moviment per la Societat Democràtica), amb el qual es troba connectat el Partit de la Unió Democràtica (PYD) que és el partit kurd que defensa les idees del Confederalisme Democràtic a Síria i que fundat el 2003, ha vingut realitzant una gran labor política per a anar veient incrementada la seva influència i la difusió de les seves idees.
Però ha estat des que va començar la revolució a Síria quan aquest partit ha guanyat una especial rellevància i s'ha convertit en el més important i influent partit kurd que treballa per assolir l'autonomia del poble kurd a Síria. Totes aquestes organitzacions reconeixen com el seu líder a Abdullah Öcalan i com el legítim parlament del poble kurd al Kongra-Gel, l'assemblea de la Unió de Comunitats del Kurdistan (KCK).

- ALB.- Tots els partits de la KCK es defineixen CD? existeixen corrents internes amb altres ideologies i tendències?

SK.- S'ha volgut parlar en ocasions de diferents tendències dintre de la KCK, fins i tot de faccions més "dures" o "toves". Respecte a aquestes opinions, els membres de la KCK han expressat en nombroses ocasions que parlar de faccions dintre del moviment és un error que busca fer l'efecte de debilitat o divisió d'aquest.
La KCK lluita per un únic objectiu que es troba bé definit sota el concepte de Confederalisme Democràtic. És cert que l'evolució ideològica va ser una qüestió difícil i que va causar certes distensions en el PKK, però aquells que no acceptaven el nou camí cap a l'alliberament i seguien ancorats en vells paradigmes que no resultaven útils per a l'alliberament van anar abandonant el moviment, fet que no va afeblir sinó que va enfortir al PKK. Avui qui continuen en el PKK o s'uneixen a ell (o els altres grups de la KCK), saben que lluiten pel clar objectiu del Confederalisme Democràtic, les declaracions de Öcalan, les resolucions de les Assemblees del Kongra-Gel, les opinions dels alts càrrecs i estratègies i accions del moviment, no deixen lloc a cap dubte.

- ALB.- En la definició del CD s'aclareix que la societat local i els municipis són el nucli de la nova societat kurda. A partir d'aquí comencen les localitats a federar-se i confederar-se. S'inclouen en aquest esquema les poblacions no kurdes? I si una part dels kurds no desitgessin federar-se amb la resta? No oblidem que en el Kurdistan hi ha nombrosos partits polítics que no defensen el CD.

SK.- El CD és la proposta que el moviment d'alliberament kurd ha dissenyat per a l'alliberament del Kurdistan, però no és una organització política i social solament aplicable a aquest. Öcalan ha assenyalat la importància del CD per a superar els grans problemes d'Orient Mitjà, i ha indicat l'aplicabilitat i el potencial de l'organització confederalista democràtica per a pobles concrets com l'àrab, turc i turcmè, el multi-ètnic Iran, el poble armeni o el jueu. Per tant el CD no és una proposta tancada al poble kurd, sinó que és una solució que entronca amb la lluita per la democràcia de tots els pobles.
L'objectiu del CD està molt lluny del paradigma de l'Estat-nació, l'objectiu de la qual és l'assimilació de la diferència, la nació democràtica que el CD crea és una nació flexible, multicultural i multi-ètnica. No es busca la creació de fronteres, sinó que la idea de nació del CD és oberta i traspassa les fronteres. El CD no es planteja solament com una forma d'organització per als kurds, sinó per a tot aquell poble que busqui el seu alliberament. En la nació democràtica del Kurdistan aquelles minories d'altre pobles podrien organitzar-se autònomament sota les institucions democràtiques i d'autogovern que el CD crea i podrien triar les seves relacions amb els altres pobles.
El CD és un sistema on el poder emana de baix, del poble organitzat en assemblees, és un sistema de poder descentralitzat, és així l'única manera d'assolir la democratització i no la dominació. Per tant en aquest esquema ningú està obligat a posar-se sota cap poder i aquells que no volen entrar sota l'organització del CD no tenen perquè fer-lo i no estan obligats. El poble organitzat en el CD solament farà ús de la violència per a l'autodefensa, per a aquells que no respectin la legitimitat de la nació democràtica creada per la confederació del poble.
La problemàtica amb les altres agrupacions kurdes no vindria per la qüestió del CD, doncs aquest és un sistema flexible i obert on cada grup social, polític, ètnic o religiós, pot autogovernar-se de forma autònoma si així ho desitja, la problemàtica amb les agrupacions kurdes que defensen un model diferent al del CD vindria donada pel fet que aquests plantegessin com projecte polític un sistema que s'imposés sobre les comunitats kurdes lliures, organitzades sota el Confederalisme Democràtic, com serien la creació d'un Estat kurd o una regió federal para-estatal sota el domini d'altre estat. No seria doncs el CD el causant de problemes, sinó aquells que busquen solucions polítiques basades en la dominació i jerarquització.

- ALB.- Hem vist la recent crida d'un alt càrrec de la KCK (Cemil Bayik) als kurds exiliats en l'estranger o que viuen en les ciutats de tornar a poblar els llogarets buits del Kurdistan. Segons aquest esquema el llogaret sembla fonamental. És aquest el model social que propugna el CD? Es realitza la crida seguint una base ecològica -mentre que les ciutats no són sustentables ecològicament- o una base ètnica -que els kurds sempre han viscut en llogarets?

SK.- Cemil Bayik, fundador del PKK i actual co-president del Consell Executiu de la KCK, en un article per al diari kurd Azadiya Welat va realitzar aquesta crida al poble kurd a tornar als poblets, implicant aquesta crida una legítima i necessària demanda del poble kurd així com una profunda crítica a la modernitat capitalista.
En primer lloc s'ha de tenir una qüestió clau en compte, i és que els kurds que van abandonar els seus llogarets no ho van fer per voluntat pròpia, fins i tot tampoc per les condicions econòmiques imposades pel capitalisme, sinó que gran part d'aquests van ser expulsats directament per l'exèrcit turc, en el marc de la política de destrucció de la identitat kurda.
Per a destruir el gran arrelament de la tradició i cultura kurda, i els grans suports i implantació amb els quals comptava el PKK en les zones rurals, l'exèrcit turc va destruir els llogarets kurds i va causar milions de desplaçats. És important tenir en compte aquest fet, com apuntàveu en la pregunta "els kurds sempre han viscut en llogarets", i així és, i el deixar aquesta forma de vida no ha estat una decisió voluntària sinó forçada per l'exèrcit i l'Estat turc.
Podríem apuntar per això que sí, aquesta crida té una base ètnica: "els kurds sempre han viscut en llogarets", i abandonar aquesta forma de vida no va ser una decisió voluntària. Però deixar aquesta qüestió aquí seria simplificar la visió integral del canvi de vida que porta amb si el CD i la profunda crítica a la modernitat capitalista que la crida de Cemil Bayik comporta. Bayik parla en el seu article de com les ciutats han estat utilitzades per a destruir la identitat kurda, condemnar-los a la precarietat i a la inestabilitat laboral. El capitalisme s'ha implantat en el poble kurd per la força, a l'expulsar-lo dels seus llogarets, com Bayik ens explica, se'ls ha condemnat a viure una "vida mig morta a les perifèries urbanes creades pel capitalisme a Turquia".
D'altra banda encara que Bayik no parli d'això explícitament en la seva crida, no podem descartar, com apunteu en la pregunta, la qüestió mediambiental. El moviment sempre ha lluitat contra les mega-construccions que el govern ha intentat construir en el Kurdistan, defensar el medi ambient és una qüestió primordial. L'industrialisme és, al costat de l'Estat-nació i el capitalisme, un dels pilars de la modernitat capitalista que el moviment busca combatre.
Les grans urbs són una agressió a la terra del Kurdistan que el moviment d'alliberament no pot permetre. El retorn als pobles és una qüestió fonamental per a recuperar la identitat del poble kurd i és el marc ideal per al desenvolupament de la democràcia i les comunes ecològiques i econòmiques, el retorn del poble kurd permetrà el desenvolupament de l'autogestió, com Bayik assenyala, és fonamental que la tornada de la població permeti la florida de l'agricultura i la ramaderia. Öcalan l'expressa així, "En cap altre moment de la història la humanitat ha estat tan allunyada de la naturalesa, la vida i la sociabilitat." La tornada als poblets kurds i la regeneració de la vida rural en el Kurdistan és una qüestió fonamental per a la creació de la nació democràtica. Tornar als llogarets kurds significa per a Bayik "la construcció d'una societat democràtica i una vida democràtica-socialista basant-se en el desenvolupament de la vida social."

Democràcia, socialisme, ecologisme i feminisme, són els conceptes claus per a comprendre el Confederalisme Democràtic del moviment d'alliberament kurd

- ALB.- Quin tipus de socialisme proposa el CD?

SK.- Com ja hem tractat, el PKK va començar en el marxisme-leninisme, pel que la influència socialista ha estat present des del principi en la ideologia

del moviment d'alliberament kurd. Al reformular l'ideari i adoptar el CD el moviment va abandonar l'anomenat Socialisme Real i ho va criticar, per a apostar en el seu lloc per un socialisme democràtic.
El CD requereix d'una alternativa econòmica per a complir els seus objectius de democratització, alliberament, igualtat i respecte pel medi ambient, aquest economia és el socialisme, l'única capaç de contrarestar els problemes que la recerca continua d'acumulació de capital que la modernitat capitalista ha imposat produeix. En el socialisme del CD els recursos de la societat no estan en mans de l'Estat, sinó en mans del poble, l'economia està destinada al servei de la societat i es busca l'autogestió.
En la seva última Assemblea General el Kongra-Gel ha apuntat a la importància de desenvolupar assemblees comunals i cooperatives, les institucions bàsiques del socialisme pel qual el moviment aposta.

- ALB.- Passem a una altra qüestió important, quin és el paper de la dona en el procés revolucionari del poble kurd?

SK.- Tradicionalment la dona en el poble kurd ha estat molt més reconeguda, valorada i ha gaudit de més autoritat i llibertat que en altres pobles d'Orient Mitjà. Però encara amb això la dona kurda no ha pogut escapar de la influència del patriarcat i han existit en la societat kurda abusos contra les dones com el dels anomenats "crims d'honor", al costat d'altres actituds i pràctiques masclistes. A més en certes zones del Kurdistan s'ha sofert d'una forma més intensa les interpretacions sexistes de l'Islam que moltes vegades s'han imposat des de les autoritats estatals i religioses. A tot això hem d'afegir el sexisme institucionalitzat i la mercantilització de la dona que la modernitat capitalista imposa en els pobles sota el seu jou.
Davant aquesta situació, si el que es busca és un projecte d'alliberament tant nacional com social, l'alliberament de la dona és una qüestió fonamental. Així ho entén Öcalan, qui ha assenyalat que es pot considerar a la dona com una nació explotada en si mateixa i l'alliberament de la qual és encara més important que la de classe o nacional. Öcalan ha apuntat al sexisme com un dels pilars ideològics de l'Estat-nació i ha criticat als projectes del Socialisme Real per haver entès la qüestió de gènere com una cosa secundària.
Per tant la llibertat i els drets de la dona són una qüestió clau en la lluita per la democràcia i la llibertat en el Kurdistan, "sense la dona lliure no pot haver-hi un Kurdistan lliure". Aquestes profundes idees entorn a l'alliberament de la dona es fan evidents en l'organització del moviment d'alliberament. Entre els fundadors del PKK ja teníem a una dona Sakine Cansız, assassinada a París i el crim de la qual encara no ha estat resolt. La presència de la dona en el moviment es va anar incrementant progressivament i aquestes van conformar aviat la seva pròpia organització dintre del partit. Amb els successius canvis en el partit, l'agrupació femenina es va anar reorganitzant i reanomenant, fins a arribar a la forma organitzativa que avui les dones tenen dintre del PKK (al seu torn integrat en el KCK).
Les dones del moviment d'alliberament kurd que actua a Turquia s'organitzen en tres organitzacions femenines: PAJK, el moviment ideològic de les dones; YJA, el moviment social de les dones i YJA-Star, la força d'autodefensa de les dones. Aquestes tres organitzacions es coordinen sota l'organització paraigua KJB.
A l'Iran, el moviment d'alliberament kurd aglutinat entorn al PJAK, té també la seva pròpia organització autònoma de les dones que rep el nom de YRK. El sexisme institucional imposat per les interpretacions masclistes de l'Islam, de forma tan intensa a Iran, fa especialment important la lluita de la dona kurda a l'Iran, doblement dominada, com kurda i dona.
A Síria les dones kurdes han creat també la seva organització, la Unió-Star, relacionada amb el TEV-DEM i el PYD. Aquesta organització es va constituir el 2005 i té "com objectiu la construcció d'una societat democràtica i ecològica. El seu desig d'abolir les construccions socials de gènere com base de la desigualtat i buscar l'alliberament de la dones de la coacció i la injustícia." A més a causa de la gran presència de dones i a la importància de la qüestió femenina, en les YPG, l'escamot organitzat pels partits kurds sirians per a la seva autodefensa, s'ha portat a terme la creació de la seva pròpia secció dintre d'aquesta, la YPJ.Fent una visió global del moviment ens trobem amb una gran importància de la dona en el moviment, una continua activitat contra el sexisme i una enorme presència femenina. En la KCK trobem un sistema co-presidencialista en els càrrecs, on trobem una dona i un home al capdavant d'aquests. I en nombroses plataformes com el TEV-DEM i el PYD els càrrecs electes tenen un 40% de presència masculina, un 40% de presència femenina i un 20% que es deixa a elecció neutral.
Les dones, tant en les assemblees de les organitzacions com en les de les zones alliberades i on s'han instaurat les assemblees comunals, participen amb plena independència i igualtat respecte dels homes. Des del moviment es duu una intensa labor en tota la societat per a combatre les mentalitats patriarcals implantades tant en les dones, com forma de submissió, com en els homes, en forma de dominació. Com veiem, i no pot ser d'altra manera en un moviment veritablement alliberador, la importància i presència de la dona en el procés revolucionari kurd és fonamental i la qüestió de l'alliberament d'aquesta és tan fonamental com la qüestió nacional o social.

L'objectiu del CD és una nació flexible, multicultural i multi-ètnica. No es busca la creació d'un Estat-nació kurd ni la creació de fronteres, sinó que la idea de nació és oberta i traspassa les fronteres

- ALB.- Beu d'altres fonts el CD que no sigui l'Ecologia Social aplicada al poble kurd?

SK.- En primer lloc, i com ja hem assenyalat al llarg de l'entrevista, la primera causa per al sorgiment del CD va ser la capacitat autocrítica i l'anàlisi de la realitat del moment, qüestions que van dur al desenvolupament d'una ideologia allunyada del paradigma clàssic d'alliberament nacional lligada a creació d'un Estat-nació. Per tant l'experiència de lluita, la capacitat autocritica i les aportacions teòriques i pràctiques dels militants del PKK primer, i dels altres moviments de la KCK després, són la primera font de la qual el CD beu i la qual ha fet possible el sorgiment d'aquest proposta d'alliberament del Kurdistan, exemple per a Orient Mitjà i els pobles del món.
Una influència que és primordial a l'hora d'entendre el CD és la de la tradició, història i cultura del poble kurd i l'Orient Mitjà, com assenyala Öcalan "la democratització no és un fenomen que aparegui amb la modernitat europea, és una preocupació que ve des de lluny. Les tendències democràtiques sempre han estat part de les societats".El CD no és un paradigma nou per a l'alliberament sinó que sorgeix de la història dels pobles en la seva lluita per la llibertat. Öcalan ha assenyalat l'organització assembleària dels primers sumeris, o la concepció de pàtria i l'organització descentralitzada dels clans i tribus, com aquests exemples històrics i de la tradició que són part del CD.
Quant a intel·lectuals que s'han assenyalat com importants en la conformació del pensament del CD, tenim a Immanuel Wallerstein, l'anàlisi del qual del sistema capitalista i les seves crítiques a la manera d'actuar del que ell ha anoemnat moviments antisistèmios (socialistes i nacionalistes), han exercit una important influència en la conformació de l'anàlisi i actuació del moviment d'alliberament kurd.
Com Wallerstein assenyala un dels grans errors dels moviments antisistèmics ha estat el "fer de la presa del poder estatal l'eix de les activitats del moviment", una cosa que la KCK ha comprès i aplicat a la seva estratègia i objectius. Les anàlisis d'aquest sociòleg sobre el sexisme i racisme en el sistema món-capitalista són qüestions de gran interès i que han pogut enriquir la visió que d'aquestes qüestions té el moviment d'alliberament kurd. La influència de Wallerstein s'ha deixat sentir fins al punt que aquest ha prologat una de les obres de Öcalan.
Una altra influència que no podem oblidar és la del marxisme. Com ja s'ha assenyalat aquesta ideologia constituïa el nucli de les idees del moviment en el moment de la seva fundació. El moviment d'alliberament kurd no va trencar amb el marxisme, si no que a partir d'una obertura de perspectiva i un procés autocrític va evolucionar al tipus de socialisme democràtic que encarna el CD.
En l'article "La Revolució Industrial i el socialisme científic", Öcalan expressa com és la seva posició davant el marxisme o socialisme científic: "En lloc de pensar en el socialisme científic com derrotat pel capitalisme és més apropiat i significatiu, tant perquè sigui considerat com en la necessitat de completar, perquè té èxits molt importants en el seu haver. El que necessita és una explicació i conclusió de les seves deficiències. Els meus intents estan inclinats cap això. En tot cas, ha de portar-se a terme una aproximació crítica nova i més saludable. Això és el que estic intentant".
Mes allà del teòricament definit per Öcalan, el Confederalisme Democràtic o comunalisme kurd, en la lluita del qual estan implicats tant la guerrilla com gran part de la societat civil, es veu enriquit i influenciat per moviments com el neozapatisme, intel·lectuals com Foucault, i en general la lectura de feministes, (neo) anarquistes, comunistes llibertaris, comunalistes i ecologistes socials, tals com Ercan, un activista implicat en les lluites ecologistes i el comunalisme kurd, com explica Janet Bielh a l'entrevista a Kurdish Communalism.
Amb tot cal assenyalar com pilar fonamental a Öcalan qui va saber ser pioner en el seu moment a l'unir la qüestió nacional kurda i la social, i que va ser capaç, arribat el moment, de realitzar l'autocrítica necessària per a avançar cap al CD, reunint les vàries influències que hem citat, les idees i aportacions personals d'aquest, les de la tradició kurda i el moviment kurd en general.
Per a seguir la qüestió kurda, consulteu el web de Solidaritat Kurdistán http://solidaridadkurdistan.wordpress.com/

Article publicat a http://www.alasbarricadas.org/noticias/node/26224

SOCIAL

La crisi econòmica que estem vivint està abocant a Catalunya a més del 13% de la població a viure en situació de pobresa energètica.

BALA PERDUDA

Manguis d'alta graduació

Toni Àlvarez

Una de les coses que s'aprèn quan es visita la presó militar d'Alcalà de Henares és que, fins i tot allà, hi ha classes clarament diferenciades. No té res a veure el tracte dels militars amb graduació empresonats que la tropa també empresonada, com a la caserna, vaja.

Suposo que els dos coronels, dos comandants, un capità i un sotstinent als que els hi demanen en total 122 anys de presó, a més de 261.060 euros d'indemnització, ja saben com seran tractats en aquesta residència de luxe disfressada de presó.

Us preguntareu que van fer, juntament amb dos empresaris col·laboradors, aquests sis garants de la seguretat al país. Doncs els seus delictes estan relacionats amb el funcionament de la residència universitària San Hermenegildo de Sevilla, on (suposadament) es van apropiar de 299.602 euros, diners destinats al menjar dels estudiants que eren, ni més ni menys, fills i néts de militars. Tot això en quatre anys que, als estudiants que per allà passaven, se'l hi van fer llargs. No molts van tenir la sort de ser expulsats, s'havia de protestar per les males condicions i ja sabeu que la protesta i lo militar no van agafats de la mà. Si a més de la residència militar, a casa també són militars, realment s'havia de menjar molt malament per elevar les protestes i les denuncies que han arribat a judici i que han provocat aquesta petició fiscal. Al final les queixes paternes al ministeri de Defensa van fer que s'obrís una investigació, paral·lela a l'obertura del procés judicial al 2009.

De totes formes, aquest procés judicial i petició fiscal a comandaments, és un rara avis. Ja sabeu de la protecció jurídica que té l'estament militar d'alta graduació, recordeu el cas YAK-42, on van morir 62 militars en una cafetera pilotada per alcohòlics i on els dos únics militars (dos comandants sanitaris) condemnats van ser indultats pel govern d'en Rajoy. Sense rastre de les "mordidas" i guanys a resulta de les subcontractes successives per llogar dita cafetera aèria que va acabar en sangria.

Milers d'hectàrees i d'instal·lacions militars gestionades per personatges que obren com el pati de casa seva, fent i desfent com a casa seva, pensant que la llei militar està per sobre de tota llei terrenal. No és estrany que així ho pensin, sabent com són tractats després, no ja de robar, sinó de ser condemnats.

Miserables és poc. Si no respecte ni els seus, imagineu el que els importen els demès.

Canvi de model energètic

Neix la Xarxa per la Sobirania Energètica

Xarxa per la Sobirania Energètica
http://canvimodelenergetic.wordpress.com/

Diverses organitzacions, col·lectius i persones d'arreu del territori català van trobar-se el 5 d'octubre a Girona a les jornades les jornades "Cap a la construcció d'una futura xarxa per la sobirania energètica", per afrontar un nou model energètic, i es van constituir en el moviment Xarxa per la Sobirania Energètica. L'impuls de crear una xarxa va sortir de la primera jornada, que es va fer a Barcelona el dia 8 de juny.

La jornada de Girona va començar amb la ponència "Conjuntura energètica i propostes per obrir vies cap a la sobirania energètica i la desconnexió de l'Oligopoli", a càrrec de l'enginyer industrial Pep Puig. A continuació es van fer diverses intervencions que reflecteixen el perquè d'aquest procés i el recorregut que ha tingut aquest moviment, amb una explicació de propostes d'actuació dels participants, i treball en grups. També es va aprovar el manifest del moviment, al voltant de la democràcia, el control social dels mitjans de producció, la sostenibilitat, el decreixement energètic i l'arrelament al territori.

Ara més que mai, aquesta proposta pren sentit. L'oligopoli energètic espanyol, ha segrestat i perpetuat un model addicte als combustibles fòssils; l'ofensiva de la reforma elèctrica del Partit Popular del passat mes de juliol, que posa en risc el futur de les renovables i de l'autoconsum; el preocupant creixement de la pobresa energètica; i com a contrapunt, el recent anunci de desestimació del fracking en territori català, mercès a la pressió exercida per la Plataforma Aturem el Fracking; ens donen indicis suficients i ens esperonen a construir aquest front polític des d'on articular sinèrgies entre un gran nombre de persones, grups i moviments.

Manifest "Per la sobirania energètica"

El model econòmic en el que vivim es sosté sobre una base material que consisteix, principalment, en l'extracció i combustió de recursos fòssils (petroli, gas, urani i carbó), que permeten l'obtenció del que fins fa poc era energia barata i abundant. Aquest mètode de producció s'ha demostrat a la vegada insostenible -degut a la no renovabilitat dels recursos que utilitza- i generador de forts impactes, tant al medi com a les persones.

L'energia, vector satisfactor de les necessitats més indispensables, ha esdevingut un recurs mercantilitzat, i el seu accés no es basa en criteris d'equitat i justícia social i ambiental sinó en criteris lucratius. La crisi econòmica que estem vivint, propiciada en bona part pel propi esgotament dels recursos fòssils, ha visibilitzat els impactes sobre les persones que té aquesta concepció de l'energia, abocant, només a Catalunya, a més del 13% de la població a viure en situació de pobresa energètica.

Els mateixos criteris de benefici econòmic són els que expliquen com és que vivim en un territori amb gran potencial d'aprofitament de fonts energètiques renovables i, en canvi, els recursos que s'utilitzen són d'aquells racons de la Terra que ofereixen una millor relació cost-benefici per a les empreses que els exploten, convertint-nos en un país depenent energèticament. A més, molts costos (monetaris o no) relacionats amb l'extracció d'aquests recursos són externalitzats, i sovint deixen una empremta de contaminació, degradació ambiental, explotació laboral, violència i pobresa als països exportadors.

Avui vivim una nova fase en la que l'encariment dels recursos fòssils i les noves tendències d'especulació sobre el territori en el context de la crisi financera, promouen l'extracció de les últimes reserves disponibles, amb noves tècniques d'extracció fins ara inviables. L'aparició del fracking i l'extensió de les exploracions i explotacions d'hidrocarburs al litoral de casa nostra i d'urnai a l'Alta Anoia no responen a demandes ciutadanes ni tampoc hi revertiran positivament. Actualment no tenim capacitat de control ni decisió sobre els mitjans de producció energètics: enlloc de ser capaços de decidir què, com, quant i per a què volem utilitzar l'energia, a dia d'avui som mers clients de serveis energètics.

Per la seva banda, el model de desenvolupament que hem estat seguint no és aliè a aquestes variables. Sota el paradigma de creixement infinit i energia "barata", la variable de la sostenibilitat ha tingut un paper residual en les polítiques d'ocupació del territori. La distribució geogràfica de les activitats productives i les polítiques urbanístiques són totalment contradictòries des d'una òptica d'estalvi i eficiència energètica. El transport representa un 40% del consum energètic a Catalunya, i a tot el món és responsable d'una quarta part de les emissions de CO_2. D'aquest transport, la pràctica totalitat es realitza mitjançant la combustió del petroli, recurs que segons la pròpia Agència Internacional de l'Energia va assolir el seu pic de producció l'any 2006.

Creiem que és no només necessari sinó imperatiu treballar per superar la situació actual. Cal posar sobre la taula el model social que volem construir per a les properes dècades, ja que això definirà les necessitats materials associades a ell. Considerant els impactes i les desigualtats que genera el model de producció actual, apostem per un canvi profund de paradigma, basat en els següents criteris:

- Democràcia: hem de ser capaços de decidir què produïm, com ho produïm i, sobretot, per a què ho produïm. La generació d'energia ha de respondre en primer lloc a criteris i necessitats socials col·lectivament identificats.
- Control social dels mitjans de producció: lluny dels mètodes oligopòlics dominants, interessats en promoure consums tant elevats com sigui possible, el control de la producció energètica ha de ser gestionat des d'una òptica no mercantilista, apostant per gestions públiques i/o comunitàries en la construcció dels béns comuns.
- Sostenibilitat: els recursos fòssils, finits a la vegada que contaminants, no són una opció de futur. Cal apostar per les energies renovables de manera ferma i considerar les seves capacitats i característiques, dibuixant el camí cap a la sostenibilitat del sistema. Així mateix cal un tancament urgent i definitiu de les centrals nuclears del nostre país per tal d'evitar qualsevol possibilitat de reviure catàstrofes com la de Txernòbil o Fukushima. Les centrals nuclears de casa nostra es troben envellides i molt degradades: només a Catalunya acumulen més de 221 problemes de funcionament des del 2005, on la majoria corresponen a l'edifici de contenció i a l'edifici i sala de control.
- Decreixement energètic: Les energies renovables tenen un potencial suficient per cobrir les necessitats energètiques bàsiques de la humanitat, però no les de l'actual sistema de producció i de consum dels països enriquits, molt intensiu en energia en molts sectors que no redunden en el benestar social i ambiental. Cal canviar radicalment el model de creixement que ens ha portat a la situació energètica i econòmica actual i apostar per un decreixement energètic sostenible en aquests països, en el qual les energies renovables poden garantir prioritàriament les necessitats socials més bàsiques.
- Arrelament al territori / descentralització: com a condició indispensable per al compliment de tots els criteris anteriors, i en contraposició al model d'acumulació que suposen els mitjans de producció actuals, el model energètic s'ha d'impulsar des de baix, i això implica defugir de receptes úniques i de grans solucions màgiques. L'heterogeneïtat i diversitat de propostes locals adaptades al seu entorn són la millor garantia de transició cap a un nou model energètic.

En definitiva, apostem per caminar cap a una sobirania energètica, concepte que integra tots els elements anteriors, com a únic camí possible per a avançar cap a la plena igualtat, respecte als drets humans i harmonia amb el medi.

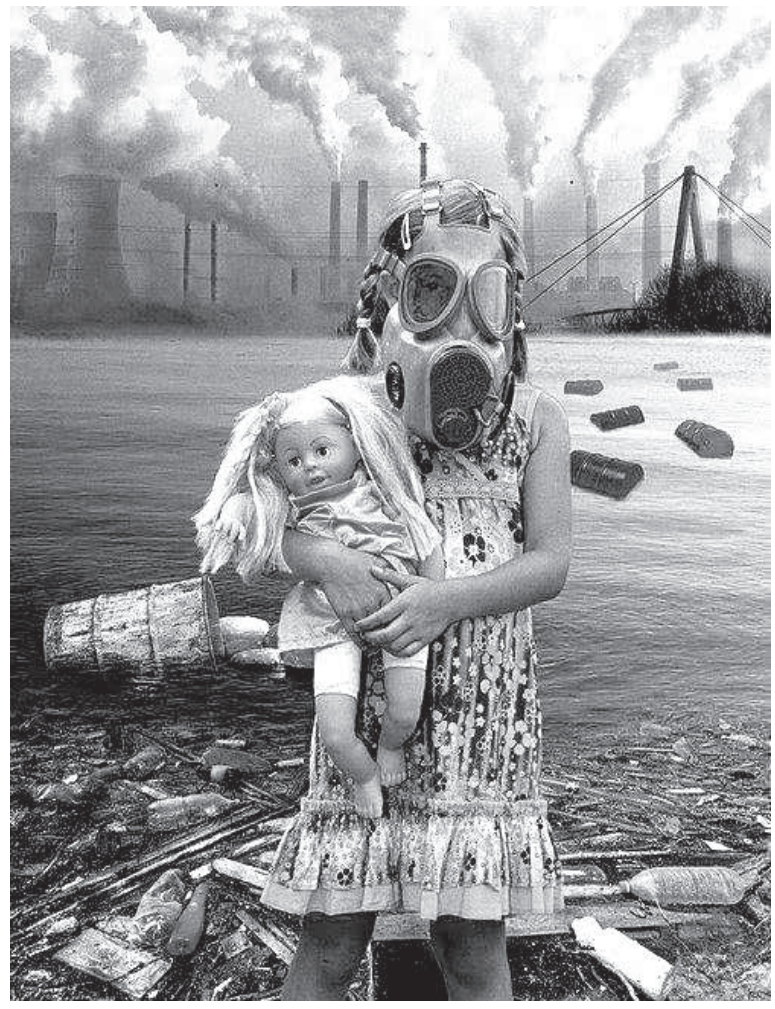

La Barcelona antifeixista surt al carrer el 12 d'octubre

Redacció

El passat 12 d'octubre, data d'exaltació de l'imperialisme, el colonialisme i el genocidi portat a terme per Espanya a terres de l'Amèrica Central i del Sud, i també, especialment en els útims anys, jornada de mobilització de l'espanyolisme més recalcitrant i dretà, i del feixisme pur i dur, col·lectius i organitzacions antifeixistes van sortir al carrer a Barcelona i van organitzar diverses activitats, per tal de mostrar l'oposició rotunda i clara a la presència de feixistes als carrers de Barcelona, tant de les organitzacions d'extrema dreta i neonazis de La España en Marcha, que es van manifestar de Plaça Espanya a Montjuic (no se'ls va auoritzar sortir des de la plaça de Sants), com de les altres com La Falange, Plataforma per Catalunya o el casal Tramuntana que van convocar a Plaça Catalunya.

Per un costat, a la Plaça de Sants es va portar a terme una concentració convocada per Sants Antifeixista des de primera hora del matí, que va aplegar un miler de persones. Posteriorment van dirigir-se en manifestació fins a la Plaça Universitat, on la Plataforma Antifeixista havia convocat una concentració. Un cop ajuntades les participants en les dues convocatòries es van dirigir de nou a Sants en manifestació d'unes 2000 persones.

Per l'altre, per la tarda, Unitat Contra el Feixisme i el Racisme (UCFR) va convocar una concentració a la Plaça de la Mercè (després que a última hora no els autoritzessin a fer-ho a Plaça Sant Jaume), a la que van participar diversos centenars de persones i en la que es van portar a terme intervencions d'activistes i actuacions musicals.

Avui, amb les greus conseqüències socials de la crisi econòmica, les mobilitzacions nazi-feixistes no són un esdeveniment banal o que ens permeti mirar cap a l'altra banda. Per contra, formen part d'una estratègia política per a generar tensió i violència social per a aconseguir rèdits polítics similars als de grups com els grecs Alba Daurada.. Avui, més que mai,

hem d'evitar que la barbàrie feixista es passegi pels nostres barris i agredeixi persones, establiments i locals socials.

Contra el genocidi i el racisme, per la sobirania dels pobles, per la convivència en la diversitat.

No a la impunitat del feixisme!

12 d'octubre, res a celebrar!

La Tele impulsa una nova campanya per aconseguir més col·laboracions i augmentar les sòcies

LaTele
http://latele.cat/

Sota el lema "Fem volar la mosca. LaTele és teva", LaTele ha iniciat una nova campanya de difusió que té la intenció d'aconseguir noves col·laboracions i augmentar el número de sòcies, per tal de continuar fent possible l'emissió de LaTele per la TDT. A la xarxa Twitter estem usant l'etiqueta #FemVolarLaMosca.

LaTele és un canal de comunicació lliure, autogestionat i comunitari que, des de fa dos anys, emet 24 hores al dia pel Canal 37 de la TDT –al Barcelonès i al Maresme– i, per internet, a http://www.latele.cat. Aquest projecte de l'Assemblea per la Comunicació Social (ACS), pretén ser "un mitjà audiovisual alternatiu als models de comunicació dominants i una eina de treball per a la lluita social". Amb seu a l'Infoespai, a la plaça del Sol de la Vila de Gràcia de Barcelona, LaTele compta amb pocs recursos humans i materials, s'organitza a través d'assemblees i es defineix per la seva horitzontalitat, autogestió i diversitat.

Durant l'últim any, LaTele ha realitzat una reestructuració interna que ens ha permès tenir una programació estable en la graella d'emissió gràcies a una estreta col·laboració amb diverses persones, col·lectius, festivals de cinema, mitjans lliures o alternatius, productores independents i associacions. Actualment, LaTele emet una sel·lecció d'audiovisuals de La Directa, 15Mbcn.tv, TV animalista i Idem TV, entre d'altres, i realitza l'emissió de diversos programes televisius realitzats per Tele-K o TomaLaTele, a través de la participació en una nova xarxa de mitjans alternatius anomenada TomaLosMedios.

El 2013, LaTele es reafirma en l'objectiu de ser "la televisió dels moviments socials". Les grans dimensions del projecte, els elevats costos d'emissió i el caràcter voluntari de les tasques a realitzar fan que aquesta televisió alternativa encara no tingui la incidència que, potencialment, podria tenir. Per aconseguir-ho és prioritari que LaTele s'entengui com una eina de comunicació de reivindicacions i de lluites.

D'aquesta manera, LaTele inicia una campanya de contactes amb col·lectius, associacions, cooperatives, productores i festivals de cinema amb la intenció de convidar-los a "fer volar la mosca" i continuar fent possible la presència dels moviments socials a la TDT.

Més info a http://latele.cat/blogs/femvolarlamosca

Campanya per exigir que l'Ateneu Flor de Maig, al Poble Nou, no sigui desallotjat

http://ateneuflordemaig.wordpress.com/

La Flor de Maig va ser, des del segle XIX, un espai d'autoorganització popular, seu d'una gran cooperativa i centre cultural i lúdic a Barcelona. Els treballadors del Poblenou la van crear com a resposta a les injustícies del capitalisme, treballant per una economia autogestionada i al servei del poble. El somni d'aquells obrers va quedar estroncat quan el franquisme, al guanyar la guerra, va desvirtuar aquell esperit i va acabar traspassant la propietat a una família feixista.

Després de ser oberta a partir de la transició com a Ateneu Popular i tancada altra vegada per l'Ajuntament de Barcelona el maig de 2012, els veïns i veïnes organitzades del barri la vam alliberar el 20 d'octubre del mateix any, per tornar a recuperar l'empelt d'aquells cooperativistes.

Vam entrar-hi desobeint les seves lleis injustes, imposades per un ordre pervers, que neguen la memòria col·lectiva que ara estem compromesos de recuperar. Vam entrar-hi per omplir-la de vida i fer-la lloc de trobada, per crear noves formes d'organització, assembleàries, transformadores, col·lectives. Vam entrar-hi per plantar cara a l'estafa generalitzada que el gran capital ha orquestrat contra totes nosaltres, al que volen anomenar crisi per eludir responsables.

La Flor de Maig és i serà del Poblenou, tal i com era quan va néixer fa 123 anys. I ara, quan fa un any que l'hem recuperat, la propietat ens porta de nou, el 5 de Novembre, davant dels tribunals. El nostre únic delicte, retornar un espai pels seus legítims amos: el poble del Poblenou.

La nostra força, la que surt de l'esperit lliure que crea cultura popular, la cultura que allibera les nostres vides i transforma la nostra societat injusta. I la nostra eina, la complicitat entre totes i la solidaritat de tot un barri.

Els passats 26 i 27 d'octubre es celebrava l'aniversari de l'actual ocupació veïnal amb activitats diverses, una manifestació pel centre de Poblenou i la celebració d'un judici popular per revisar la memòria històrica de les cooperatives del barri i determinar les accions oportunes de restitució pel cas de la cooperativa La Flor de Maig.

El franquisme la va expropiar, el POBLEnou la reCOOPERA. La Flor de Maig és del barri!

Més informació al blog de la campanya:
http://ateneuflordemaig.wordpress.com/

DINAMITA DE CERVELL

El concepte de poder popular a l'anarquisme

Ali Bei

Origen

D'uns anys ençà s'està reivindicant el "poder popular" en diferents moviments anarquistes llatinoamericans. Es tracta de grups generalment vinculats a la corrent comunista llibertària (anomenats plataformistes o especifistes) present en nombrosos països del món i, curiosament, absent de l'anarquisme ibèric tradicional.

Es tracta d'un concepte "importat" del marxisme llatinoamericà dels anys 60 i 70 del segle XX. En aquella època, el marxisme en les seves diverses facetes (guevarista, trotskista, leninista o fins i tot el socialisme d'Allende) parlava de la construcció d'una base social tendint al socialisme. En aquesta construcció del socialisme es parlava de poder popular. La Federació Anarquista d'Uruguai (FAU) i alguns grups llibertaris argentins van acceptar el terme i el van anar integrant en la seva forma de fer política.

Com que la FAU va aconseguir sobreviure a la dictadura uruguaiana (1973-1985), en els 80 va ser pràcticament l'únic grup anarquista del Continent Americà. [1] Als anys 90 l'anarquisme va ressorgir en diferents països americans. Per a aquells anys la FAU ja tenia un cert bagatge social i polític, motiu pel qual no li costaria massa influir en la formació política dels grups anarquistes que es van crear a diferents països.

En els últims anys va ser quan aquest desenvolupament es va accelerar generant grans organitzacions llibertàries com la Federació Comunista Llibertària (Santiago de Chile), el Front d'Estudiants Llibertaris (Xile i Argentina), la Coordinadora Anarquista Brasilenya o la Federació Anarquista Revolucionària de Veneçuela. Aquests grups i molts altres (al Perú, a Colòmbia, a Mèxic, a Bolívia, etc.) van adoptar la posició de la FAU sobre l'anomenat Poder Popular. [2]

Concepte

El Poder Popular consisteix en un "empoderament" col·lectiu. Empoderament és una paraula anglesa que vindria a significar la presa de consciència d'un poder que tot individuu té. És un poder basat en la lluita i en la dignitat. Una comunitat "s'empodera" quan, a resultes d'una lluita determinada, aconsegueix una conscienciació. Aquesta conscienciació genera una expectativa de nova lluita (ja que es creu que també serà possible la victòria). Quan s'uneixen diferents lluites amb les seves victòries o el exemple d'altres, en un sol moviment (o comunitat en moviment) podem parlar d'una comunitat que ha generat poder popular.

El poder popular fa que el "poble sigui fort". El concepte de "poble fort" també està present en el comunisme llibertari llatinoamericà i, sovint, ha estat adoptat pels moviments d'alliberament nacional tant a Amèrica Llatina (pels grups guerrillers) com a, per exemple, a Euskal Herria (per sectors de l'MLNV). Es tracta del fet que un poble empoderat es converteix en un poble, una comunitat, dificil de doblegar pels poders estatals o capitalistes. Un poble amb poder popular és un poble respectat. S'ha arribat a una altra etapa de la lluita social, doncs ja tenim a la vista la futura societat socialista.

El poble pot empoderar-se mitjançant les lluites socials, però també per la seva construcció d'alternatives que sorgeixin des del mateix poble. En aquest cas, els diferents processos d'autogestió a petita escala contribueixen a la idea que una autogestió a gran escala és possible (és a dir, la socialització dels mitjans de producció: el socialisme) creant una autèntica "societat paral·lela" dins de la societat que ens rodeja. Quan es combina una polititzación general en la societat amb una sèrie de victòries que hagin animat a la gent a intentar anar a més, amb uns quants projectes autogestionaris que mostrin el camí, llavors aquest poder col·lectiu serà verdaderament revolucionari.

Alhora cal dir que es tracta d'un procés acumulatiu. És a dir, que cada victòria estarà contribuint a assolir l'objectiu final. Cada lluita es converteix en una acumulació d'experiència, de formació política, de debats, de campanyes, que redundaran en benefici de l'objectiu. Amb les lluites s'anirà veient clar quines forces polítiques contribueixen a empoderar el poble i quines l'entorpeixen i el desvien de les seves metes.

Exemples ibèrics

Per tal de comprendre una mica millor els conceptes de construcció del poder popular, posaré un exemple que no se sol associar a aquests termes.

La Revolució Asturiana de 1934 va ser un procés d'acumulació de forces del proletariat asturià. Va ser un procés d'anys, en el que, mitjançant les vagues, els boicots, les expropiacions... els miners i els obrers autòctons (i foranis que treballaven a Astúries) van anar prenent consciència gradualment fins a arribar a l'any 1934 en el que totes les contradiccions de classe van donar lloc a la vaga general revolucionària d'Octubre.

Els proletaris asturians havien passat un any sencer en un agut conflicte de classe en el que es van viure nombrosos enfrontaments armats, vagues parcials i petites insurreccions a escala local, que van generar un ambient de resistència generalitzat. Es podria dir que la gent li havia perdut el respecte a l'autoritat, que la desafiava obertament de forma diària i que,

quan en tenien l'ocasió, imposaven el poder de classe obrera, com en la vaga de Xixón (setembre de 1934), o es saltaven les prohibicions governamentals contra el diari Avance (un diari socialista asturià que afavoria la idea de la revolució social) o fent motins en les presons que acabaven amb presos armats i grans fugues. Tot això en mig d'un procès d'armament generalitzat de la classe obrera (es deia que en tant sols aquell any, els obrers asturians van comprar unes 10.000 pistoles amb el seu salari; sense comptar els nombrosos robatoris d'armes en armeries o expropiacions de dinamita en les mines). El procés que va portar a la Revolució Asturiana és un potent exemple de com un poble sencer va construir un poder popular.

El que potser ens costa més de comprendre és que a Astúries aquest poder popular estava recolzat pels diferents actors polítics de l'esquerra (anarquistes, cenetistes, socialistes, comunistes i marxistes d'esquerres) cadascú a la seva manera, però tots sumant. És per aquest motiu ressenyable que van participar unes 30.000 persones d'entre una població obrera que rondava els 120.000, cosa que indica la magnitud del moviment. [3]

Un altre exemple una mica més proper en el temps seria el de Marinaleda a Andalusia. A Marinaleda una serie de lluites per la terra als anys 70 i 80 van a aconseguir un nivell de conscienciació i polititzación important que els va a dotar d'un poder popular que cap partit de l'oposició ha pogut erosionar des de llavors. Marinaleda es diferencia de altres pobles governats per IU o per l'Esquerra Abertzale per tenir un govern format i recolçat des de les pròpies lluites socials i no des de la política tradicional. A pesar d'això el fet de dependre d'una alcaldia que porta més de 20 anys en les mateixes mans és una feblesa i una amenaça cap a aquest poder popular.

El paper dels anarquistes

Tradicionalment hi ha hagut el debat en el sí del moviment llibertari sobre com enfocar el procés que portarà a la revolució social (o al comunisme llibertari). Per una banda trobem a qui defensen un moviment llibertari fort, nombrós i ben format que "dirigeixi" al poble a la revolució i que convoqui insurreccions i vagues fins a aconseguir-ho. Per altra banda també hi ha moltes anarquistes que defensen un poble organitzat (intentant que sigui de forma llibertària) sent conscients que la comunitat, pel fet de ser nombrosa ha de ser forçosament plural, i per aquest motiu cercant contribuir al conjunt amb els mètodes propis dels anarquistes, però dins d'aquest poble en lluita. Per a aquest sector comunista llibertari el paper d'una organització anarquista seria el d'aglutinar a diferents militants que participen en els moviments socials per tal de dotar-los d'una coordinació i d'una coherència política pròpia pels seus objectius.

A l'anarquisme ibèric, però, ha predominat sempre l'anarcosindicalisme com forma organitzativa de la militància llibertària. Les organitzacions sindicals han sigut sempre vistes com l'eix vertebrador de l'anarquisme sencer, sent la resta d'organitzacions llibertàries com ajut de (i moltes vegades supeditades a) les organitzacions sindicals de masses.

L'exemple anterior de Marinaleda es sembla d'alguna manera a altres comunitats en lluita llatinoamericanes a on es pot respirar aquest poder popular (comunitats zapatistes, indígenes, del MST a Brasil, a Oaxaca, a algunes comunes veneçolanes, poblacions xilenes, etc.). Quan s'està a una d'aquestes comunitats es té la impressió d'esser a un lloc totalment diferent regit per altres normes. No vol dir que siguin comunitats anarquistes, sinò que són llocs a on el "poble mana". Tot i que alguna comunitat d'aquestes es sembli a la societat proposada per l'anarquisme, encara el moviment llibertari no ha aconseguit influir prou als moviments populars com per a crear comunitats en lluita inspirades en el comunisme llibertari. És precisament ara quan l'anarquisme està tornant a la partida per un món nou.

** Ali Bei és membre de l'Assemblea Llibertària del Bages. Aquest text va ser publicat al Pèsol Negre nº 60.*

Notes:

[1].- http://www.anarkismo.net/newswire.php?story_id=3701

[2].- Els grups d'aquest tipus s'estan coordinant a la xarxa http://www.anarkismo.net

[3].- Veure el llibre La Revolución Sin Jefes, Muturreko Buruzatioak.

A uns els pugen al cel, els altres continuen a les cunetes

A propòsit de les Beatificacions del 13 d'octubre de 2013 a Tarragona

Jordi Martí Font

Al'Estat espanyol, la inquisició es va suprimir el 1820 però les seves pràctiques de tortura no van acabar fins 14 anys després. D'aleshores ençà,però, l'Església catòlica mai no ha deixat d'exercir tota mena de violències contra les persones i sobretot contra aquelles que no es plegaven a la seva dominació mental i física.

Legions de capellans han malmès la vida de milions de persones, han exercit poders terrenals per als quals mai ningú no els ha triat, han dictat penes de mort i de desterrament, han enviat homes i dones al pacte de la gana, han creat sistemes de control social repressius fins a l'infinit, han violat dones i infants de forma continuada i impune, han portat davant les armes qui no els obeïa en tot o els posava en dubte, i han exercit el seu odi contra les dones -contra totes, gairebé- en no reconèixer-ne cap dret fins fa quatre dies, han perseguit les dissidències als seus models únics de sexualitat reprimida, heterosexual, reproductiva i, sobretot, construïda damunt de la por. Començo aquest article sobre les Beatificacions que tenien lloc el cap de setmana del 12 i 13 d'octubre del 2013 a Tarragona amb aquest recordatori no per justificar cap assassinat, sinó per recordar, encara que sigui de passada, una part de la "feina de l'Església" que l'arquebisbe tarragoní de l'Opus Dei Jaume Pujol ha oblidat sistemàticament a l'hora de parlar-ne públicament.

Què ens n'ha de dir ell? Doncs poca cosa més enllà del que la seva ideologia homòfoba, masclista i classista li permet. Sempre han estat al costat del poder polític, econòmic i militar per servir-los i ajudar-se en l'únic objectiu que tenen: mantenir-se i mantenir-los. I a Tarragona, a més, espanyolitzar tant com sigui possible la "província" més espanyola i amb més possibilitats de fer descarrilar el projecte independentista catalunyès. Per això aquesta tria de dates, per això la ultradreta mobilitzada i amenaçant, per això aquesta bona sintonia amb la colla de la 'rojigualda' malgrat diguin que als seus actes no hi volen banderes ni pancartes.

Res no justifica l'assassinat de religiosos durant la Guerra del 36-39 però tampoc s'ha de separar això del context de guerra en què es van produir ni del fet que precisament la institució de què formaven part els "assassinats" era una institució "assassina", que va qualificar de forma oficial la que ara anomenen "guerra entre germans" de "croada" i es va alinear amb un dels bàndols sense pensar-s'ho ni un moment. Sí, ja sabem que hi va haver alguna excepció, com el tarragoní Vidal i Barraquer, que es va negar a signar la carta col·lectiva de l'episcopat espanyol de l'1 de juliol de 1937 de suport a Franco, però tinguem clar que aquest i algun altre eren actes excepcionals i no els podem convertir ara en categoria.

El cas és que dissabte 12 i diumenge 13 d'octubre, Tarragona acollia la beatificació de 522 persones mortes durant la Guerra Civil del 36 al 39, que a partir d'aleshores podran ser venerades en públic en una regió determinada, normalment aquella des d'on se n'ha demanat la beatificació. I què és un beat? Doncs, segons el diccionari, un difunt que ha viscut una vida de santedat, ha realitzat algun miracle un cop mort o bé ha mort màrtir. En aquest cas, aquesta colla van morir màrtirs. I un màrtir és, també segons el diccionari, la persona morta en la defensa d'alguna causa.

Els màrtirs que diumenge passaran a ser beats a Tarragona són màrtirs cristians, és clar. 522 de les 7.000 persones que segons les dades més elevades, van ser assassinades "per la seva fe" durant l'enfrontament bèl·lic. Aquestes 7.000 van ser enterrades com a persones que eren en el mateix moment de la guerra, van ser lloades i recordades a la "Causa General" franquista, se'ls van dedicar places i carrers, els seus noms van ser impresos en làpides, i les seves famílies van poder fer el dol que correspon a qualsevol persona morta, més encara quan la mort ha estat conseqüència de la violència d'altres persones... El diumenge 13 d'octubre, amb diners públics un altre cop, però en aquest cas ja no d'una dictadura militar sinó d'una democràcia parlamentària, se'ls tornava a recordar i, alhora, se'ls feia pujar als altars, la màxima distinció abans de la santedat que dóna aquesta organització privada que és l'Església Catòlica. Per fer-ho calia la col·laboració entusiasta d'un ajuntament que es diu "socialista", al capdavant del qual l'alcalde Josep Fèlix Ballesteros assegurava que les beatificacions eren un negoci per a la ciutat.

Que vagi a parlar del negoci a les altres víctimes, les que teòricament i a nivell històric eren les seves. Que ho vagi a dir als 150.000 cadàvers dels altres màrtirs, morts en la defensa d'unes altres causes, com la igualtat, la llibertat i la justícia. Morts del bàndol que legítimament tenia el poder al 36 i que incloïa projectes diferents i contradictoris, és clar, tal com també els incloïa el bàndol feixista, catòlic, carlí, falangista, lligaire... franquista en una paraula, a què pertanyien els 522 aspirants a beats a Tarragona. Els 522 tindran tota l'atenció del món, tal com van tenir tota la d'"España" durant quaranta anys de franquisme. "Un acte sobri però emotiu" deia la propaganda, menús especials en els restaurants de la ciutat, viatges preparats de fa mesos, participació del president de la Generalitat i de moltes altres autoritats...

Una "atenció" pagada amb diners de totes i tots, en espais públics cedits alegrement a qui avui encara defensa la intolerància contra les dones i les persones gais i lesbianes, per citar només dos exemples. 150.000 cadàvers sense cap dret, ni tan sols el de tenir un nínxol, sense el mínim dret de ser soterrats no com si fossin gossos... mentre els altres pugen al cel amb bitllet pagat amb diners públics.

Per a uns no hi ha diners, per als altres sempre n'hi ha hagut. Vergonyós i fastigós, però d'una vergonya i un fàstic que més que deixar-nos inactius ens empenyen a sortir al carrer i no marxar mai d'allà, almenys fins que no hi hagi altars... ni cunetes.

** Jordi Martí Font és escriptor, periodista, activista social, treballador de l'ensenyament i afiliat a CGT Tarragona.*

QUI PAGA MANA

Patisthan torna a la seva comunitat

Emili Cortavitarte Carral

Aquest article podria haver tingut un altre títol "Patisthan lluire", però de les seves primeres declaracions se'n desprèn que ell sempre s'ha considerat lliure, tot i passar 13 anys en presons mexicanes.

Alberto Patisthan és un símbol de lluita i resistència. És un mestre d'origen tzotzil que exercia la docència a un petit poble de Chiapas i que durant aquests darrers 13 anys ha estat present en el congressos, reunions, campanyes... del sindicalisme alternatiu d'ensenyament, de les organitzacions altermundialistes, de les organitzacions de drets humans i de suport a les comunitats indígenes... I, un gra en el cul del Govern mexicà.

Patisthan havia denunciat les corrupcions econòmiques de l'alcalde i els terratinents i els maltractes als indígenes de la seva comunitat i s'havia convertit en un personatge incòmode. Un atac a una comitiva oficial amb el resultat de set policies morts, va ser aprofitada pel fill de l'alcalde per acusar a Alberto Patisthan.

Aquest va poder demostrar que, en el moment dels fets, havia estat com a delegat al congrés del Sindicato Nacional de Trabajadores de la Educación a distància del lloc on es va produir l'enfrontament. Res d'això va tenir importància per a un tribunal, que com altres aparells de l'Estat, actuaven a Chiapas amb la única estratègia d'arrabassar qualsevol grau de discrepància i rebel·lió que posés en evidència el seu nepotisme i iniquitat i donés ales al moviment zapatista. El van condemnar a 60 anys de presó.

Durant aquest temps Patisthan ha estat, segons les seves pròpies paraules, sacerdot, mestre, psicòleg, doctor, advocat, company de la resta de presoners indígenes. També el receptor de milers de mostres de solidaritat d'arreu del món. Va estar a la presó de màxima seguretat d'El Amate en Chiapas, en cel·les on encabien a quatre persones i no deixaven rebre visites de dones indígenes (amb faldilla negra) Va fer vàries vagues de fam i va ser traslladat al penal de Guasave en Sinaloa, quasi a l'altre extrem de Mèxic. Fa pocs mesos la Suprema Corte de Justicia de la Nación, tot i existir més de 40 proves documentades de greus errors, va desestimar revisar el procés judicial originari.

Recentment es van aprovar reformes en el Código Penal Federal mexicà i, l'1 de novembre, el president Enrique Peña Nieto va indultar Alberto Patisthan per considerar que havia indicis suficients i consistents de violació dels drets humans.

En un dels seus primers actes públics, Alberto va dir: "Si dejo de reir es un día perdido para mi"

Independentismes

Jordi F. Fernández Figueras

No cal ser independentista per sentir cada vegada més un gran desig de trencar amb l'Estat Espanyol. Resulten insuportables tantes coses: una família reial a la qual només li ha faltat un retratista goyesc per emular els seus avantpassats; l'espectacle del govern esperpèntic del PP, una veritable parada de pallassos sinistres; l'escassa qualitat democràtica d'un parlament constituït per persones alienes a la voluntat popular, obedients a les consignes dels seus caps; una classe dirigent en què cada vegada impera més la mediocritat i la manca de criteri ideològic…

Però parlem de Catalunya, on no sembla que les coses vagin gaire millor, perquè mentre tota l'atenció l'acapara l'enfrontament entre secessionistes i unionistes —amb espectacles molt distrets tipus El bueno, el feo y el malo com el que protagonitzen Mas, Junqueras i Duran Lleida, o culebrots com La Camarga—, patim l'espoli dels serveis públics essencials i una retallada general de drets laborals i salaris i pensions.

La veritat, no sé si CiU ho ha fet tot molt bé i acabarà sortint-se amb la seva... o si tot se'ls ha escapat de les mans i no tenen ni idea de com acabarà petant. I és que, per no saber, ningú sap si CiU vol realment la independència, potser ni ells mateixos, perquè l'única cosa que tenen clara és la seva voluntat d'aplicar la doctrina neoliberal a costa de destruir el benestar social i la qualitat de vida de les classes populars.

A tot això... algun dia hi haurà independència? Que el carrer estigui ple de manifestacions multitudinàries a favor, no té per què garantir res. Tot aquest fervor pot esvair-se al primer entrebanc. Sóc dels que vam viure l'any 1977 la Barcelona del míting de la CNT a Montjuïc, amb 150.000 assistents, i les Jornades Llibertàries Internacionals, amb 600.000 participants, i sé perfectament què quedava de tota aquella efervescència tan sols dos anys després. Els entusiasmes són volàtils i en el moment actual, caracteritzat per l'individualisme exacerbat, la manca de compromís afectiu i la fragilitat dels vincles humans, aquesta volatilitat resulta encara més accentuada.

Potser per això, tot i que l'independentisme obeeix a arguments històrics i culturals, últimament hi ha qui el defensa partint de motius de racionalitat econòmica. La butxaca és de les poques coses que encara fidelitza en aquesta època postmoderna... sempre que no hi hagi un altre que pagui millor, clar.

En fi, tornant a l'inici, crec que, de tota manera, l'independentisme anirà fent camí sense necessitat de grans arguments, l'estultícia i la inèpcia dels polítics espanyols ho garanteix.

I mentre anem avançant —cap a vés

a saber on—, caldrà tenir però els ulls ben oberts. Compte amb la possibilitat del naixement de tendències polítiques identitàries del tipus «esquerrans al treball i dretans als valors», com la que a França protagonitza el moviment E&R (Égalité et Réconciliation), desenvolupat sota la influència intel·lectual d'Alain de Benoist. Unes declaracions que molt educadament freguen la xenofòbia per part d'un antic membre de l'esquerra independentista, candidat a l'alcaldia de Terrassa l'any 2011, ens indiquen —per si ho havíem oblidat— cap on poden derivar alguns nacionalistes: «Sabem a hores d'ara que la immigració és majoritàriament motivada per ambicions materials de no-estricta necessitat, podríem dir-ne, més que cap altra cosa. Poden ser i són més pobres, però això no és motiu per emigrar. Es pot ser pobre i viure dignament. I quedar-te al teu país...». Recorda molt l'inici d'un vell, trist i conegut discurs, oi?

Per concloure, vull rememorar una imatge que em va colpir, la del senyor Enric Mata, antic president d'Unnim —acusat de malversació de fons públics, estafa i comportament fraudulent, i beneficiari d'una pensió de quatre milions d'euros—, participant a un assaig de la Via Catalana cap a la Independència a Matadepera el passat 11 de setembre. Ja veia jo que no era la meva via, m'alegro d'haver estat amb els que encerclaven La Caixa i tenen clar qui és l'enemic. Ja ho he dit abans, cal tenir els ulls ben oberts.

>> Anecdotari Històric. Sabies que...

El masclisme crea una heroïna: Lina Odena

Antonio Gascón

Caldrà admetre que determinats personatges arriben a la categoria d'herois o d'heroïnes, de la mà dels propis responsables directes de la seva mort. Categoria heroica que es manté amb el temps, al no explicar els detalls que van donar lloc a la creació del mite, com és el cas de la jove comunista catalana Paulina Odena García, més coneguda com Lina Odena.

Mite que va obeir a la seva prematura mort, sobrevinguda en prendre la decisió de suïcidar-se amb la seva pròpia pistola a Cubillas (Granada), el 14 de setembre de 1936, davant l'imminent perill de caure presonera de l'enemic feixista. Per això el PCE va decidir elevar-la a la categoria de "Heroïna de la República", honor que va compartir en un cartell propagandístic juntament amb Agustina d'Aragó, amb Aida Lafuente, la màrtir de l'octubre asturià de 1934, o amb la mateixa Dolores Ibarruri (La Pasionaria).

Encara que la pregunta que s'hauria de fer és què feia una jove catalana lluitant al front de Granada, i la resposta resulta incòmoda, ja que la seva presència a Andalusia va obeir en origen a un vulgar atac de masclisme, un defecte que imperava i molt entre els comunistes ortodoxos de l'època. Així descobrim que l'ascensió política de Lina Odena resultava imparable després de passar per la Unió Soviètica entre 1931-1932, estant cridada a ser la successora de La Pasionaria, pel seu verb fàcil i la capacitat per convèncer, o la seva gosadia en la lluita. Però tal com reconeixia Margarida Abril, una altra jove comunista amiga seva, Lina tenia un problema, li agradaven els homes, i pel mateix va decidir exercir de dona lliure, sense estar casada legalment amb cap, un greu pecat a ulls dels curtits comunistes del moment, i per a més inri caminava tontejant amb un conegut sindicalista que estava casat. Davant semblant "pecat" carnal, el Comitè del seu Partit, el PCC, com a càstig a les seves vel·leïtats amoroses, va decidir enviar-la a Madrid, amb l'excusa que s'estava iniciant la unificació de les joventuts, assumpte que corria a càrrec d'un joveníssim Santiago Carrillo. I va ser sortir del foc per caure a les brases, ja que Carrillo no es deixava fer ombra, i menys encara per una dona catalana, i per això va decidir el seu enviament a Andalusia, en aquella ocasió amb l'excusa de coordinar els congressos d'unificació que estaven tenint lloc.

Aquell enviament va coincidir amb la revolta feixista del 18 de juliol de 1936, i amb ella, l'inici de la guerra civil espanyola, conflicte que en el cas de Lina conclourà al setembre, en morir a Granada. Un altre dels misteris que envolten aquell succés i que el seu Partit, el PCC , no es va molestar a investigar, va ser si la seva mort va esdevenir tal com es va recollir, o en realitat va ser capturada, torturada i assassinada per l'enemic, a l'existir un expedient militar que així sembla apuntar, de la mateixa manera que coneixent el lloc exacte de la seva tomba, i en no reclamar ningú el seu cos, ni la seva família ni el partit, Lina Odena va passar el 1986 a una fossa comuna, lloc on en general conclouen els herois. En resum, un trist final per a una heroïna.

>> Contraanunci

La taula de porrera

Espiritualitat: la dels capellans o la de l'aiguardent?

Artur Sardà

Diu la llegenda (negra i realista) que els missioners que fa segles van evangelitzar o, en el seu defecte, massacrar als americans autòctons, es trobaren sovint amb pobles acollidors i de mentalitat oberta, sinceralment encuriosits per ells i per les coses que deien. Tant és així que en certa ocasió un xamà va decidir participar en una missa catòlica i combregar amb aquella neula arrodonida que el sacerdot utilitzava per contactar amb la divinitat, segons presumia.

Després d'esperar un temps prudencial sense resultats evidents, el xamà va decidir convidar al sacerdot, el seu suposat col·lega, a que ho intentés amb unes plantes de provada eficàcia que el seu poble utilitzava tradicionalment amb finalitats similars. I el sacerdot, esglaiat, va decidir que aquelles plantes no et contactaven amb Déu sinó amb el dimoni i va iniciar una aferrissada persecució contra elles i contra els seus tradicionals consumidors.

Si canviem alguns detalls anecdòtics i substituïm unes plantes per unes altres (o per uns bolets, o per un cactus) aquesta història es va anar repetint per tot el continent americà. Aquelles cultures senzilles i tradicionals qüestionaven d'una forma tan flagrant tot el sistema de creences que l'Església representava, que aquesta es va sentir amenaçada, va entrar en paranoia i, mentre a Europa cremava bruixes, a Amèrica exterminava pobles sencers.

Les grans religions monoteistes sempre han malmirat o rebutjat obertament tota mena de substàncies psicoactives. Probablement perquè les consideren competència deslleial. Les macroestructures de poder, com l'Església Catòlica, es fonamenten en la necessitat d'intermediaris espirituals i d'una fe cega en les seves indicacions, atesa la impossibilitat d'experiències directes en vida. En canvi, si pots anar a fer el "relaxing coffee" amb el teu déu particular cada cop que et fots la planteta màgica, viure la teva pròpia experiència i treure les teves particulars conclusions,... no hi ha església que ho resisteixi!!

No és casualitat que dels aiguardents i licors en diguin begudes espirituoses. Aquests destil·lats fets d'herbes diverses que els monjos recol·lectaven eren l'únic vehicle embriagador que els estava permès. L'alcohol també exalta l'esperit ni que sigui de forma un pel grollera. Potser per això hi ha corrents evangelistes, que són formes de cristianisme més desenvolupat, que condemnen també el seu consum.

L'exaltació espiritual també ha estat utilitzada tradicionalment per conduir a les multituds a la guerra o al terrorisme suïcida. O per mantenir-les en una resignació submisa. Però actualment, en la cultura occidental, aquesta última funció ja no la fa tant el cristianisme com el nihilisme. La idea que no hi ha res a fer ni res a descobrir és font de desànim i d'apatia a nivell general així com entre els propis companys de sindicat o de moviment social.

Per contra, parlar d'exaltació espiritual és parlar d'una connexió emocional amb la terra i amb l'univers, del sentit de l'existència o de la intuïció de pertànyer a una consciència global, poderoses forces activadores que ens motiven a implicar-nos en lluites diverses, a descobrir nous sentits a tot plegat i sobretot a trobar el nostre lloc en mig de tot. La propaganda desmotivadora del sistema interfereix sovint aquesta connexió. I l'acció clarividient d'una botànica tradicional quasi oblidada, la pot afavorir.

SALUT I ANARQUISMES

El caos capitalista

Bernat Muniesa

Qualsevol persona amb un minim de seny s'haura adonat de que el Capitalisme o Sistema Liberal (avui neoliberal) és una nau que no va. El capitalisme és ja un Titanic que fa aigues arreu. El que es diu Occident, és a dir, els USA i Europa és ja la part del Titanic que fa mes aigues.

La Russia actual governada per una mafia prosoviètica dirigida per Vladímir Putin (excoronel de la KGB) té un poder creixent. Rusia, a la Siberia, té una riquesa única al món: minerals, gas natural, petròli…). I ho saben. Més enllà, la Xina és l'altre poder creixent, amb ciutadans arreu del món i una industrialització creixent que no paga cap mena de patent d'artefactes que copien els seus tècnics.

Mentrestant, el senyor Obama, que amb prou penes ha fundat una mena de seguretat social mèdica minvada, es dedica a moure els seus peons per a espiar als seus teòrics aliats, amb l'Alemanya de la senyora Merkel en primer lloc. Tots dos són capitalistes. I també espia a aquest socialista de via estreta Hollande, francés, també capitalista… I fins i tot als paniaguts i corruptes del Govern de l'Estat espanyol. I dins d'aquest estat també hi han espionatges: per exemple a Catalunya amb el Metode-3 espiant a la senyora Camacho i la ex de l'imputat Jordi Pujol Ferrussola .

I heus aquí un altre tema: els imputats. Són tots al carrer perquè tenen el paraigües de ser diputats: l'esmentat Pujol, el señor Rato (destructor de Bankia). Un socialista dit Narcís Serra no és diputat, però està acusat de forrar-se d'euros amb Caixa Catalunya. Cas ERO Andakusia són tots al carrer, naturalmente forrats. Són "socialistes".

És sabut que Lietchenstein és un paradís fiscal, on molts polítics corruptes tenen molts diners. També aquí van a parar milers d'euros del clan pujolista. La corrupció de l'elit política espanyola és una realitat. I a Catalunya: es comenta entre molts ciutadans que la espantada soberanista (pot ser Mas voldrà ser un sobirà) de l'honorable Artur Mas és una espantada per tapar la corrupció del seu partit Convergència Democràtica (¿?) de Catalunya.

Pensem: en aquest país postfranquista mai dimiteix ningú. Perdó sí: Adolfo Suárez, que va ser qui va dirigir la Transacció postfranquista fou pràcticament enderrocat per un cop militar en el que fins i tot el rei estava implicat. Suárez havia anat més enllà del que els seus "superiors" esperaven d'ell: fou com el general Della Rovere (film de Roberto Rosellini magistralmente interpretat per Vittorio de Sica, que al final assumeix el rol d'heroi que ningú esperava d'ell i és sacrificat; com Suárez, a qui li muntaren el cop d'estat del 23-F el 1981). Tot això forma part del títol: "caos capitalista". Caos on la democràcia és vilipendiada continuament i el ciutadà i la ciutadana conscients se senten burlats. També voldria esmentar dos dimissions "històriques", la del senyor Asunción, valencià, que va enviar a fer punyetes al tàndem Felipe González-Alfonso Guerra, i la del senyor Pimentel, que envià a fer altres punyetes al senyor José Maria Aznar. Torno a repetir: mai dimiteix ningú.

Sembla que el polític que cobra més de l'Estat espanyol és l'alcalde de Barcelona, seguit del senyor Artur Mas i del senyor Mariano Rajoy. El ja esmentat Rato, liquidador de Bankia i milionari és al carrer. Els Millet, financiadors de Convergència Democràtica (¿?) de Catalunya també són al carrer. Els procesos judicials s'allarguen i molts pocs del corruptes van a la presò. Tampoc tornen ni un euro. Estem tocant el fons.

Hi han moviments per anar vers una III República Confederal o com mínim Federal, a Sevilla, Madrid, Barcelona, Bilbao… Són moviments de barris. I els barris són, de fet, el lloc on hauria de començar la democràcia. Aquí la democràcia és PARTITOCRACIA. I repeteixo: mai dimiteix ningú.

Borbonisme, felipisme, aznarisme, pujolisme…quins ismes!… I encara hi han ciutadans/nes que els voten… Voten als seus opresors (retalladors de sanitat, d'educació, de cultura…). I mai dimitex ningú. I aquells que els voten, francament (i jo no soc franquista) haurien d'anar al psiquiatra. Com va dir en Lenin una vegada: "existeix una tendència, dins les democràcies, a votar a l'opresor". Intel.lectuals comprats, televisions i diaris manipulats… Fins quan abusaran de la paciència cívica?. Quan el ciutadà/na seràn realmente civics i contribuiran a acabar amb aquests estats de coses, amb la putrefacció política i bancària?.

El far

Centenari d'Albert Camus

Un escriptor solidari amb els republicans espanyols

Ferran Aisa

Albert Camus (1913-1960) fill d'una alsacià mort a la primera guerra mundial i d'una menorquina va viure la seva infància marcada per la pobresa, però gràcies a una beca de l'Estat francès podrà estudiar a la Universitat la carrera de Lletres.

Camus va néixer el 7 de novembre de 1913 a Modovi (Argèlia), per tant enguany commemorem el centenari del seu naixement. No va ser fàcil la seva vida, doncs va haver de treballar en diversos oficis per tirar endavant. A la seva joventut, a més de practicar el futbol fent de porter, va formar part d'un elenc teatral que va estrenar la seva obra *Rebel·lió a Astúries* l'any 1936. Per aquesta època escrivia articles per a la premsa local i aviat les primeres narracions com *La mort feliç* i els seus primers assaigs com *El revés i el dret*, llibres publicats l'any 1937.

L'any 1934 s'havia afiliat al PCF on va restar afiliat fins el 1937. El seu desacord amb la política de Stalin i el comportament fanàtic dels comunistes francesos el van fer prendre nous camins.

Les seves novel·les com ara La Pesta marquen el seu tarannà llibertari, que també el trobem en el seus assaigs El mite de *Sísif* i *L'home rebel* o en obres dramàtiques com *Els Justs*. Camus conseqüent amb les seves idees es compromet amb la causa de la llibertat i l'any 1936 viu el conflicte de la Guerra Civil Espanyola com una lluita pròpia i pren partit a favor dels republicans.

Quan el poble espanyol sigui vençut s'hi posarà al seu costat i des de la tribuna dels periòdics on escriu defensarà els republicans i, especialment, als anarquistes espanyols. L'amistat amb Gaston Leval serà clau per entendre el procés revolucionari que s'ha viscut a Espanya. L'escriptor francès enlaira la seva veu de protestar contra l'abandonament occidental d'Espanya que l'ha deixat en mans de la dictadura franquista. El seus articles són publicats per la premsa de l'exili espanyol, sobretot la republicana i la llibertària, però també al periòdic que ell mateix dirigeix *Combat,* des d'on defensa la causa republicana vençuda pel feixisme.

Albert Camus, a *Combat* (7-9-1994), mostra el seus sentiments per el poble espanyol que ha quedat abandonat a les mans del sanguinari Franco i per els refugiats que han estat tancat en camps de concentració pels francesos: "Vergonya per partida doble: primerament per haver-lo deixat morir sol i segon, quan els nostres germans, vençuts amb les mateixes armes que havien d'aixafar-nos més tard a nosaltres, han reclamat la nostra ajuda, els hi hem ofert els gendarmes per custodiar-los a distància."

Camus coneix perfectament la història d'Espanya i sap del seu tarannà llibertari, i sap que quan les forces aliades situen a Franco com un ferm pedestal contra el comunisme s'equivoquen. I hi creu que el problema d'Espanya és de "Consciència", l'any 1944 al periòdic *CNT* ho deixa clar: "Los Estados Unidos quieren oponerse al comunismo sosteniendo a Franco. Pero todos los que conocen España saben que el comunismo nunca ha tenido en ella ninguna posibilidad real. El país de la sensualidad y del orgullo no podía acoger profundamente una doctrina en que la razón es deïficada y el individuo sometido al proceso histórico. Desde hace tiempo, sin embargo, el mantenimiento cínico de Franco y el trastorno que su impunidad ha producido en las conciencias ha permitido que el comunismo tenga una posibilidad en España: esta se llama "State Departament".

Camus anomena, en un article a *Combat* del 27 de maig de 1945, el govern espanyol com el darrer govern hitlerià del món, el qual és manté vigent per la voluntat de les democràcies dels països aliats: "Si els països vencedors suprimissin totes les seves relacions amb l'Espanya franquista, el règim falangista tindria els seus dies comptats. No és cap misteri per ningú que l'economia depèn dels aliats. Si es perllonga la seva existència no es fa el necessari perquè s'acabi la dictadura franquista."

Albert Camus en els seus escrits parla de l'assassinat de García Lorca efectuat pels franquistes, però també culpa al govern de Vichy d'haver deixat morir Antonio Machado. La seva sensibilitat humana la trobem perfectament en una entrevista efectuada per el periòdic *España Republicana* el 29 de desembre de 1945: "Hasta que esa gran injustícia sea reparada los que hemos sufrido tanto por el asesinato de García Lorca y la muerte de Machado, no podremos recobrar la paz."

L'escriptor francès col·labora l'any 1946 en el llibre *L'Espagne Libre*, on diversos autors parlen de la situació espanyola: "Fa nou anys que els homes de la meva generació portem Espanya al cor -diu Camus-. Nou anys que els espanyols ho porten com una ferida sense cicatritzar. Per ella han conegut per primera vegada el gust de la derrota i han descobert que pot tenir-se raó i ser vençut; que la força pot sotmetre l'esperit i que, en moltes ocasions, el valor i el sacrifici no són recompensats. (...) Per això des de la caiguda de Barcelona existeix en el més íntim de nosaltres una absència, un buit, una espera. En un món que es diu allibe-rat, tornem la mirada cap aquest país, doncs ell ens parla d'injustícia i de remordiment."

Camus escriu sobre el lliurament de Lluís Companys per Hitler a Franco perquè el president de Catalunya sigui afusellat: "Com ho podem oblidar ? Tot això ha esmaltat de roig i negre un rostre: el de l'Espanya que portem en el nostre cor i mai podrem oblidar-lo." També hi participa en actes a favor dels republicans espanyols com ara el míting organitzat per "Les Amis de l'Espagne Republicaine", celebrat a París el 1951.

Camus, que porta Espanya al seu cor, participa en homenatges a personatges com ara Salvador Madariaga o el mateix Cervantes. I hi pren partit a favor dels sindicalistes espanyols condemnats a mort l'any 1952 a Sevilla i a Barcelona, denunciant una vegada més el règim feixista de Franco: "Hi ha que escollir entre Crist i l'assassí. Ja va essent hora que la jerarquia catòlica faci denúncia públicament d'aquest funest casament. Se li va reprovar a Felip II la seva tendència a creure que Déu era espanyol. Però comparat a Franco, Felip II era modest, doncs Franco al so dels trets de les execucions no para de repetir que Déu és falangista."

Camus escriu cartes de protesta a la UNESCO protestant per l'ingrés de l'Espanya franquista l'any 1952 en aquest organisme de cultura, considerant que és un pas més per el reconeixement oficial del país feixista. L'escriptor no es cansa de defensar els espanyols vençuts i de recordar en escrits com el publicat el 1954 al periòdic suís *Temoins* que el 19 de juliol de 1936 va començar a Espanya la segona guerra mundial: "Avui commemorem aquesta data. La guerra ha acabar a tot arreu excepte, precisament, a Espanya." I parla del moviment clandestí espanyol i de la nul·la ajuda que continua rebent dels països demòcrates.

Albert Camus en el discurs, al rebre el Premi Nobel de Literatura l'any 1957, deixa ben clar la seva posició d'intel·lectual compromès quan manifesta que l'artista és un creador solitari però solidari a la vegada, i afirma que el paper de l'escriptor: "Per definició no pot posar-se al servei dels qui fan la història, sinó al servei de qui la pateix." Tres anys més tard, el 4 de gener de 1960, Camus moria en un accident d'automòbil a Villeblin (França). Uns anys abans, el 7 de febrer de 1949, havia rebut la "Encomienda de la Orden de la Liberación de la República Española en el Exilio". Camus al rebre la distinció digué: "Nada hice que justifique el galardón con que me honráis. Cumplí con mi deber y en esta conducta persistiré siempre."

>> La recepta

Saltat de bolets

L'amo en Pep des Vivero (Mallorca)

Ingredients:

1.200 g de barreja de bolets (mocoses o llanegues, moixernó blau, esclata –sangs, sabateres, rovelló gros, ceps, fredolics, etc…)
Botifarra negra
Oli d'oliva
Sal
Pebre blanc
All tendre
Julivert

Elaboració:

Salteu els bolets lleugerement per separar, amb cura de no passar-se de cocció. A l'hora de barrejar els bolets saleu i empebreu. Salteu aquesta barreja amb una mica d'oli d'oliva i afegiu-hi la botifarra negra, esmicolada i sense pell, i el julivert. Si ho preferiu, també hi podeu afegir all tendre.

Bon profit!!!

Una mirada crítica des del cinema

Cabaret

Joan Canyelles Amengual

(Bob Fose, 1972).

1931. L'escriptor Brian Roberts (alter ego de Cristohper Isherwood) es trasllada a Berlín per perfeccionar el seu alemany i donar classes d'anglès. S'allotja a la mateixa pensió que Sally Bowles, que treballa com a cantant i ballarina al club "Kit Kat", amb qui tot d'una trava una molt bona amistat (amistat i res més perquè Brian es homosexual). La fortuïta aparició del baró Von Heune, que intenta seduir-los a tots dos afectarà a la seva relació. Tot això amb el rerafons del nazisme instal·lant-se al sí de la societat alemanya.

Abans de situar se darrere la càmera, Bob Fose, va ser un notable ballarí amb destacades intervencions a pel·lícules com "Fesme una besada, Kate" (Kiss me Kate, George Sindey, 1953) o "Tres al·lotes amb sort" (Give a girl a break, Stanley Donen, 1953).

Fill de l'actor i cantant Cyril Fose de ben nin va estar familiaritzat amb el món de l'espectacle.

Els seus èxits als escenaris de Broadway són posteriorment portats a la pantalla. Descontent amb els resultats decideix dirigir "Les nits a la ciutat", versió de Neil Simon de la gran pel·lícula de Felloini "Les nits de Cabiria" (Le notti di Cabiria, 1957).

L'any 1974 dirigeix "Lenny", grandíssima pel·lícula sobre el còmic Lenny Bruce, jutjat en diverses ocasions per obscenitat i escàndol públic. Fose ens ofereix una mirada lúcida sobre la Nordamèrica hipòcrita i intolerant a través d'aquest personatge tan insubornable com autodestructiu. Formidable interpretació de Dustin Hoffman en un dels millors papers de la seva vida. La fotografia de Bruce Surtess es, per moments enlluernadora. Amb aquest film Fose demostra que el seu talent com a cineasta va més enllà de les coreografies i els musicals.

"All the Jazz" (1979) i Star 80 (1982), tanquen la seva gens prolífica carrera com a director.

Hi ha l'opinió bastant generalitzada per part de la crítica que afirma que Bob Fose es movia millor als escenaris que a la pantalla cinematogràfica. En qualsevol cas, jo estic convençut que la pel·lícula que comentam avui i "Lenny", justifiquen sobradament que el seu nom figuri entre els destacats de la història del cinema.

A la cerimònia dels Oscars celebrada el 27 de març de 1972 al pavelló Dorothy Chandler (Los Angeles), "Cabaret" va arrasar amb 8 estatuetes, entre elles la de millor director, actriu, actor secundari, fotografia i direcció artística.

Va ser aquell, un any en el qual no es va deixar de cometre injustícies. "El padrí" (The Godfather) (certa definició del capitalisme), tan sols obtingué tres Oscars (pel·lícula, actor, i guió adaptat). Per a mí, el film de Coppola és un dels millors de la història del cinema, i és un crim (mai millor dit) que resultés tan poc premiada.

Per altra banda hi podria haver una gran incoherència en el fet de què la millor pel·lícula obtingués tres Oscars, i la no millor vuit. Com quedam?. El musical no és ni de bon tros el meu gènere preferit. He vist bastantes vegades l'obra mestra que és "Cantant sota la pluja" (Singing in the rain, Stanley Donen i Gene Kelly, 1952). M'encanta i també he vist més de dues vegades "My fair lady" de George Cukor, malgrat és una apologia del masclisme. I m'agrada molt "El violinista a la taulada" (Fidler on the roof, Norman Jewison, 1971). "Ballant a la foscor" (Dancer in the dark, Lars von Trier), és un cas especial. Es tracta d'un miracle cinematogràfic que sempre em deixa hipnotitzat i paralitzat. En definitiva i des del meu subjectiu punt de vista, pel·lícula de reclinatori. Però no suport les pel·lícules de Fred Astaire i Ginger Rogers, les de Esther Williams o les de Busby Berkeley. I em semblen irritants els números musicals de les pel·licules dels Marx.

"Cabaret" no és de cap manera un musical convencional. És renovador, especial, i obri camins. S'aparta del virtuosisme formal dels grans directors, dels llargs plans-seqüència i dels sofisticats moviments de càmera. A "Cabaret" gairebé totes les coreografies es desenvolupen a l'escenari del "Kit Kat" amb plans mes aviat curts, assemblats després a la sala de muntatge. I a diferència també d'altres grans pel·lícules del gènere, els nombrosos musicals no fan avançar l'acció de manera estricta, però sovint la subrratllen i serveixen per visualitzar que el que estava passant a Alemanya en aquells moments tenia el consentiment i/o l'adhesió d'una part gens menyspreable de la seva societat.

Aquest és un dels grans mèrits de "Cabaret". A finals dels anys 60 i principis dels 70 varen proliferar les pel·lícules que amb diferent perícia denunciaven les brutalitats del règim nazi. Però molt poques varen encertar a descriure i mostrar el context i l'ambient en el qual tot allò va ser possible. Molt sovint el nazisme era presentat (de manera conscient o inconscient) com una

mena de bogeria sobtada que s'havia apoderat del poble alemany. I els nazis eren uns psicòpates que tan sols tenien al cap la idea d'exterminar jueus.

Bob Fose de manera brillant deixa ben clar que el procés no va ser tan simple. L'escena de la cançó "Tomorrow belong to me", es prou aclararidora. De pavorosa bellesa i magistral posada en escena, els seus fotogrames destil·len intel·ligència, terror i un superlatiu talent cinematogràfic. Supós que totes i tots la recordau. Brian i el baró Maximiliam arriben a un del "jardins de la cervesa" tan típicament alemanys. Mentre parlen asseguts a una taula, un preciós nin ros vestit amb indumetària nazi, comença a cantar una bella, dolça i bucòlica melodia. Lentament la intensitat i el volum de la seva veu s'incrementa al mateix temps que s'hi afegeixen progresivament els seus companys. I també lentament la gent es va alçant per unir se a ells. Tan sols un home vell, no s'aixeca i es mou nerviós, preocupat i atemorit a la seva cadira intuint el que està a punt d'arribar. Tot el jardí s'ha convertit en un acte d'exaltació patriòtica compartit per persones de totes les condicions socials. "Pàtria, doneu-me un senyal" "Algun dia el món serà meu" i "El demà em pertany", són les darreres estrofes d'aquella cançó. Abans de ficar se dins el cotxe per anarse'n, Brian li demana a Maximiliam: "Continues pensant que els hi aturareu els peus?". Maximiliam no contesta però fa un moviment amb el cap llevant -li importància. I apareix la cara del mestre de cerimònies, que somriu i ens mira als ulls, i fa un assentiment amb un molt suau moviment de cap. "Sí, teniu raó amb tot el que estau pensant", sembla dir. Seqüència senzillament antològica des de tots els punt de vista. I efectivament va arribar l'espant, la guerra, el terror i la mort. La pàtria expansiva, la pàtria dels canons i dels generals. La pàtria que et cega i rega els seus camps amb la sang dels dissidents. La que et pren els fills, els germans o els pares. "Tot per la pàtria" és la frase que presideix totes les casernes militars.

L'altre dia vaig sentir per la ràdio que Pedrojota, a la seva carta-testament al lector que publica els diumenges al seu periòdic "El inmundo", va utilitzar aquesta escena per referir se al procés que se està vivint a Catalunya. No la he llegit ni tenc intenció de fer-ho, però si això es cert (i té tota la pinta de ser-ho) demostra una oceànica perversió política i una demencial i profundament malvada interpretació de la realitat. I naturalment un nul apreci, un inexistent talent democràtic.

Ja varem parlar no fa molt del dret d'autodeterminació. No ho tornarem a fer ara. Tan sols vull constatar que el que està passant a Catalunya es situa exactament a les antípodes del que ens mostra Bob Fose a la seva pel·lícula. Es tracta d'un imparable moviment democràtic que ha aconseguit fins i tot superar les estructures de partit, per molt que aquests en vulguin treure benefici polític. El que vingui després de l'exercici d'aquest dret a decidir, serà una altra història. Tal volta no massa diferent. En qualsevol cas, la lluita anticapitalista continuarà sent la mateixa d'ara.

I tornant a "Cabaret", efectivament es tracta d'una lúcida mirada sobre el totalitarisme, sobre la manera en que es pot anar instal·lant a la societat en determinades situacions i contexts, sobre el perill del consentiment i de la feblesa ètica que permet que els esdeveniments més aberrants es puguin anar succeint amb la complicitat i displicència d'una part del poble que no les pateix.

I "Cabaret" es també, per qui això escriu, una grandíssima pel·lícula desde tots els punts de vista. Impressionant el treball fotogràfic de Geoffrwy Unsworth. Perfecta reconstrucció d'aquell Berlín de principis dels anys 30 amb un diseny de producció francament notable.

I naturalment, Liza Minelli i Joel Grey. Capítol a part. "Cabaret" no seria "Cabaret" sense les seves apoteòsiques interpretacions. La força enrrotlladora de Sally Bowles, el seu esperit lliure, els seus somnis d'èxit, la seva ingenuïtat i al mateix temps el sentit pràctic, la seva fragilitat, inunden la pantalla, amb aquells ulls que no li caben a la cara.

Per la seva banda Joel Gray, el mestre de cerimònia, contriubeix a definir molt bé el to de la pel·lícula. Perversament amoral és en certa manera qui ens mostra tot el que està passant. Inmillorable anfitrió d'una tragèdia embolicada amb paper de Cabaret que ell ens ofereix pertectament maquillat i amb un maliciós somriure als llavis.

PD. GRÀCIES, ASSEMBLEA DE DOCENTS. GRÀCIES, CRIDA, per la votra lluita en defensa d'una escola pública i de qualitat. Per la defensa dels valors que fan que una societat sigui més justa, més humana, més sàvia, i per això, més lliure. M'agrada imaginar que algún dia el meu fill i alumne vostre, caminarà amb el seu, per un carrer que digui "ASSEMBLEA DE DOCENTS. 2013".

Fitxa tècnica

Dr: Bob Fose;
G: Jay Preson Allen, sobre l'obra de teatre de John van Druten "I am a camarera", adaptació de la novel·la de Crhistopher Isherwood "Adeu a Berlin";
Ft: Geofrey Unsworth;
Ms: John Kander;
Mt: David Bretherton;
Cr: Bob Fose;
Int: Liza Minelli (Sally Bowles), Joel Grey (mestre de cerimmonis), Michael York (Brian Roberts), Helmut Griem (Maximiliam von Heune), Fritz Wepper (Fritz Wendel), Elisabeth Neuman-Viertel (fräulein Schneider), Gerd Vesperman (Boby), Ralf Wolter (Herr Ludwing), Ricky Reneé (Elke).

Diccionari Militant

Tercera Espanya o Espanya de tercera

Agustín Guillamón

Ja fa moltes sabatines Morán malparlava d'aquesta funesta moda de la Tercera Espanya, a la qual semblava sumar-se Reverte, amb un article publicat a l'inefable diari El País, del 18 juny 2010; aquest mateix diari, que en trenta i escaig anys no ha sabut trobar ni un sol republicà que no admirés l'actual règim, això és, la monarquia nostra de cada dia, doneunos el dia d´avui i mentre duri, no ens deixis caure en republicanes temptacions, amén.

I Reverte s'apuntava a la Tercera Espanya, la de la novel·la de Cercas, aquesta que no és feixista ni republicana, que no va ser ni blava ni vermella, aquesta que no es va sotmetre mai ni a uns ni a altres, aquesta que mai va existir. Però és que aquesta Espanya número 3, que només existeix en la fantasia de gent que mai va viure la Guerra, a setanta i escaig anys que acabés, és molt còmoda.

La Tercera Espanya és asèptica i generosa com una sala de donants altruistes de sang, imparteix justícia des del olimp immaculat dels déus i, sobretot, presumeix de no tenir les mans tacades de sang. És una Espanya d'àngels, que en la seva vida ha empunyat una pistola i que sol pagarho tot amb visa. Una Espanya que ha oblidat la divisió essencial entre els espanyols durant setanta i escaig anys entre vencedors i vençuts.

Aquesta Tercera Espanya neix des de la ignorància més supina del que ha passat durant la Guerra civil. Ni comprèn ni entén res. Aquests terceristes solen ser professionals de la història, o del periodisme, que amb la major naturalitat del món opinen des d'una prèvia nuesa. Es despullen de tota cronologia i jutgen l'ahir des del seu còmode present. Opinen, com tothom, i tothom té opinió, com té el seu cul. I exhibicionistes al màxim, ens ensenyen el seu cul, donant-nos la seva opinió. Però abans s´han de despullar de la història, del sentit comú i de la divisió entre vencedors i vençuts, sense la qual no s'entén res. I fiquen al mateix sac feixistes i republicans; fiquen al mateix sac els que segueixen enterrats en cunetes i els que van ser beatificats en solemnes i grolleres cerimònies vaticanes, fica al mateix sac els que van obtenir prebendes i impunitat absoluta pels seus crims ja que, innocents o no, van haver d'exiliar-se, purgar presó, o morir contra les tàpies o al maquis.

Doncs no, no és admissible que es fiqui en el mateix sac a feixistes i a republicans, a botxins i víctimes, per molt de tercera que sigui. Entre altres coses perquè la Guerra civil va començar perquè hi va haver una revolta de militars traïdors contra el seu poble i contra el règim democràtic establert. Aquests són els culpables de tot el que va venir després, encara que només fos perquè van iniciar la matança.

¿Per què s'ha posat de moda aquesta Tercera Espanya, sustentada per intel·lectuals de tercera? No en va, durant quaranta anys, Espanya ha estat governada dictatorialment per un criminal de guerra. L'enyorança és profunda.

Aquesta Tercera Espanya, amb les mans netes, que rebutja tots els assassins per igual, i que reivindica totes les víctimes, per igual, criminalitza amb "Pío" Mir i Pío Moa, la Transició democràtica i banalitza la dictadura.

Mir, en el seu últim llibre, diu que els diners que van pagar els maristes a Aurelio Fernández van ser lliurats per aquest a Tarradellas, i aquest últim els hi va donar al seu torn a Josep Asens perquè comprés armes a Suïssa.

No n'hi ha prou amb demostrar cronològicament que això va ser impossible. No n'hi ha prou amb argumentar que els republicans no cometien cap delicte per comprar armes, tret que s'admeti que havien de defensarse amb pedres dels atacs del feixisme. No importa demostrar que Mir falsifica dades, perquè qui difama ja ha guanyat, i sempre tindrà un Reverte que el citi com a autoritat creïble, o novel·listes per encàrrec que barregin vampirs i anarquistes.

El que li importa a aquesta Tercera Espanya i als seus intel·lectuals de tercera és difamar a Tarradellas, figura fonamental de la Transició, perquè en el fons enyoren la dictadura franquista.

Reverte, a més, obvia que la divisió entre espanyols ha estat, i és, encara, una divisió entre vencedors i vençuts, i no entre víctimes d'ambdós bàndols i botxins de tots dos bàndols .

La mitja Espanya dels miserables que va perdre una guerra, i que va ser afusellada, exiliada i humiliada fins al cansament, pel seu exèrcit, la seva església, els seus amos i els assassins a sou, disfressats de falangistes o policies, pateix la síndrome d'Antígona, perquè durant quaranta anys va tenir prohibit enterrar i honrar els seus morts, i quan va ser l'hora de reclamar aquest dret, durant la Transició, no va poder fer-ho, perquè prosseguia el terror d'aquests quaranta anys, que encara ens impedia ser lliures. Encara es matava als carrers. I després es va produir el 23 F per a més oprobi, amenaça i avís de que tot estava a prova, sota vigilància militar de tornar a ballar-la amb el feixisme.

Així ens va, ara, furgant per caritat en aquesta o en aquella fossa comuna, i amb l'última estafa d'una infame llei, anomenada de recuperació de la memòria històrica. El rei Creonts va enterrar viva Antígona, a Espanya s'han mort de vells pares i germans dels que van ser afusellats i tirats com gossos a les cunetes, amb la maledicció d'Antígona enrabiada en les seves entranyes. Només van quedar els seus ossos .

I els néts encara han de batallar com valents per recuperar els ossos dels seus avantpassats. Van assassinar i robar el que van voler i se sabien impunes. Que un criminal de guerra, confés i victoriós, ocupés la Prefectura de l'Estat durant quaranta anys no s'esborra fàcilment, i les seves seqüeles són innombrables i persistents. Mentrestant, els jutges espanyols s'atreveixen amb els criminals de guerra d'allèn mars i continents, perseguint torturadors i genocides, deixebles i èmuls dels seus mestres franquistes. Però quan intenten escombrar a casa, no pertoca, i són acusats de prevaricació, però mai per tolerància amb la tortura.

Arxivers d'algunes institucions s'atorguen el poder de decidir, al seu capritx, què pot ser consultat. Antígona va ser enterrada viva per Creonts i Transició. Ja és massa tard per a molts, però els néts segueixen en peu. La ignomínia continua, el combat per conèixer tota la veritat, també.

Volem els noms, tots els noms: el dels assassinats i el dels assassins. Volem saber com, on, quan, per què i qui es va enriquir i /o posseir el poder gràcies a tanta mort, a una repressió tan ferotge, a tant dolor.

La Guerra Civil no va ser una guerra fratricida, va ser una guerra de classes. El franquisme va reprimir, és clar, a les minories democràtiques, però sobretot va imposar el terror a una classe obrera derrotada per les armes, vençuda.

El franquisme va ser un règim genocida i criminal, de principi a fi. No hi ha un altre remei al dolor, ni hi ha una altra solució que saber-ho tot, per tots els mitjans, amb tots els arxius oberts, sense cap trava. Volem que es concedeixin els recursos econòmics que siguin necessaris per recuperar els ossos dels assassinats. Volem saber-ho tot, volem tots els noms, d' assassinats i d'assassins, de còmplices i delators, volem saber el com, on, quan i per què de cada mort. Volem saber quants i quins menors van ser segrestats, qui els va vendre i qui els va comprar. Volem saber com i què es va robar, a qui es va robar i qui es va lucrar. Volem conèixer tota la veritat. De no ser així, ens estan enterrant en vida, com va fer Creont amb Antígona.

Això no s'arregla amb monuments o homenatges sense sentit. I per començar, que l'Ajuntament de Barcelona torni als veïns de Sants, i al poble barceloní, el local de la Cooperativa obrera La Lleiltat Santsenca, amb la mateixa gentilesa amb què tracta i va tractar al seu dia els negocis d'un senyor de Barcelona, anomenat Millet, que per vergonya i oprobi de tots segueix lliure, gaudint de les riqueses del botí saquejat, i que encara que és un lladre confés, se sap impune, perquè té una assegurança d'immunitat mafiosa, infal·lible i a tot risc, com aquell de què gaudien els pistolers feixistes dels anys quaranta, que mai va impedir a ningú escalar els majors càrrecs i honors, no ja nacionals i internacionals, sinó fins olímpics, no ja

durant el franquisme, sinó fins i tot en la Transició i per tota l'eternitat .

La història d'Espanya és una història obscena, plena de xulos criminals, omnipotents i glorificats, que oprimeix terriblement un present carregat de corrupció i delictes condonats o no jutjats, perquè en aquest país només paguen els vençuts, els miserables, els indignats. Els lladres i assassins feixistes, plens des del coll fins al melic de condecoracions, honors i crims contra la Humanitat, farts de signar condemnes a mort, i amb blasons tan infames com els assassinats de Vitòria, no només governen tota la seva fratricida i llarga vida, sinó que són enterrats com herois i "grans homes". Els telenotícies i obituaris certifiquen que en aquest país no hi ha, ni hi ha hagut mai, una extensa i majoritària Tercera Espanya, aquesta que no era vermella ni blava.

Aquí hi ha el que sempre hi ha hagut: una Espanya de tercera, humiliada, que calla i pateix, sense més consol que veure passar el cadàver de l'enemic per la petita pantalla, prèvia precaució de suprimir el volum de veu. Un menys.

Llibres

Atac i defensa de la rereguarda

Els bombardeigs franquistes a les comarques de Tarragona i Terres de l'Ebre (1936-1939)

Ramon Arnabat Mata i David Íñiguez Gràcia

Ed. Cossetània, 2013, 800 pàg.

És un dolor, un cruel dolor, el veure les cases enderrocades, les parets caigudes, els trespols foradats, les runes amuntegades d'entremig de les quals han estat trets els morts i ferits que ja arriben a centenars. I és un conhort el comprovar que, a despit del llarg martiri, la vida persisteix, minvada però bategant, en els carrers que mostren, solta l'alt cel del Camp, les cases esbocinades i malmeses. A les cares dels reusencs i dels tarragonins apareixen els senyals del sofriment, però també els senyals del coratge. La gent del Camp fa la seva vida i la seva feina a despit de l'amenaça dels ruixats de foc. (Antoni Rovira i Virgili «Dues ciutats màrtirs», La Humanitat, 28 d'agost de 1938).

El llibre és el resultat d'una laboriosa recerca històrica sobre els bombardeigs feixistes sobre les deu comarques de Tarragona i de les Terres de l'Ebre, durant la Guerra Civil Espanyola (1936-1939). Perquè, malgrat estar relativament a prop del front, les comarques meridionals de Catalunya restaren com a rereguarda durant molts mesos, tot i que n'hi hagué que esdevingueren front a partir de la primavera de 1938. Hi havia, però, un altre front, menys visible, el que representava l'est del país, el litoral català vers l'illa de Mallorca dominada pels franquistes i des de la qual s'atacarà per mar i aire Catalunya.

Els bombardeigs aeris massius i continuats eren una novetat en les confrontacions bèl·liques; ni els ciutadans, ni l'exèrcit, ni les autoritats polítiques ni les militars estaven preparades per fer front a aquest tipus de guerra que, a més, consideraven poc probable. Malgrat tot, primer els canoneigs des del mar i després les bombes des de l'aire trasbalsaren la vida quotidiana de la gent que estava a la rereguarda catalana.

A partir de l'hivern de 1936-1937, sense saber gaire bé perquè, els ciutadans de les comarques de Tarragona i de les Terres de l'Ebre, sobretot aquells que vivien al litoral o al prelitoral, van començar a veure com el perill venia del cel i les bombes queien sobre les seves cases, sobre les fàbriques, sobre els camps, sobre les carreteres, sobre les estacions i vies de ferrocarril.

A poc a poc, al llarg de l'any 1937 allò que començà a ser esporàdic va esdevenir quotidià, de manera que l'any 1938 fou un any de veritable terror per a la majoria de la població catalana en general, i de les comarques meridionals en particular.

La població de les comarques de Tarragona, igual que la catalana en general, junt amb les autoritats polítiques i militars, s'organitzà per defensar-se, per plantar cara a les agressions aèries feixistes.

Ramon Arnabat Mata (Santa Margarida i els Monjos, 1957) és doctor en Història, professor de la Universitat Rovira i Virgili i membre del grup de recerca consolidat ISOCAC. És director del projecte Tots els Noms (el Penedès, 1931-1979), president de l'Institut d'Estudis Penedesencs i autor de diversos llibres i articles sobre la Segona República, la guerra civil espanyola i el franquisme.

David Íñiguez Gràcia (Barcelona, 1971), doctor en Didàctica de les Ciències Socials i Patrimoni per la Universitat de Barcelona, és investigador especialitzat en l'aviació i la guerra d'Espanya, i autor de diversos treballs sobre aquesta temàtica.

Anarquismo y utopía

Bakunin y la revolución social en España (1868-1936)

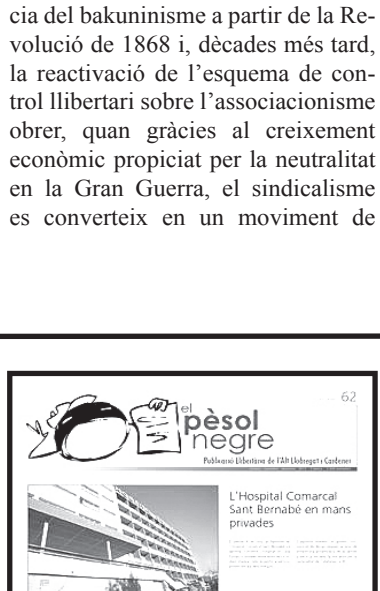

Antonio Elorza

Ed. Cinca, 2013, 260 pàg.

L'anarquisme ocupa un paper excepcional en la història del moviment obrer espanyol, fins al punt que si per a Rússia va ser possible en els anys d'entreguerres parlar del socialisme en un sol país, pensant amb Espanya va resultar lícit referir-se a "l'anarquisme en un sol país".

En aquest llibre es tracta d'explicar les causes que determinen la primacia del bakuninisme a partir de la Revolució de 1868 i, dècades més tard, la reactivació de l'esquema de control llibertari sobre l'associacionisme obrer, quan gràcies al creixement econòmic propiciat per la neutralitat en la Gran Guerra, el sindicalisme es converteix en un moviment de masses. A partir d'aquest moment, la imatge històrica sol veure's fragmentada en dos períodes: un, l'auge del sindicalisme i el terrorisme fins a 1923; un altre, d'enfrontament de la CNT-FAI amb la II República entre 1931 i 1936, deixant en buit els anys de la Dictadura.

La proposta interpretativa del llibre consisteix a destacar la continuïtat a partir del període de formació i crisi inicial, quan entren en joc el pistolerisme i la repressió estatal, temps a més de definició ideològica. Seguirà, des del cop de Primo de Rivera, una permanent "pressió governativa" sobre la vida sindical durant la Dictadura, que es veu compensada per una permanent confrontació pública d'idees entre sindicalisme i anarquisme.

La tensió desemboca en l'ofensiva anarquista, des del primer moment de la República per a fer de la CNT, l'instrument de la revolució darrere del "comunisme llibertari". Al llarg d'aquestes tres fases estretament vinculades entre si, resulta derrotat el projecte del sindicalisme revolucionari, definit fins a 1923 per Salvador Seguí, la conseqüència del qual hagués estat relegar l'anarquisme a una situació marginal, i s'imposa, en canvi, una estratègia insurreccional de signe bakuninià, liderada pel grup dirigent que integren Buenaventura Durruti, Juan García Oliver i Francisco Ascaso.

L'altra cara del fallit "somni insurreccional" de 1932-1933 és el disseny d'una microsocietat llibertària, que no solament s'orienta a la ruptura violenta amb l'ordre establert, sinó que intenta configurar un nou tipus de relacions humanes, basades en la fraternitat i en la solidaritat, així com en l'accés a la cultura, a la naturalesa i a la llibertat sexual per part dels treballadors.

És la dimensió utòpica que perviu fins a la fi de la guerra civil.

Antonio Elorza és historiador. Ha publicat diversos estudis sobre la CNT sota la dictadura de Primo de Rivera, així com sobre Ángel Pestaña i Diego Abad de Santillán. Dels primers, Josep Termes va escriure en la seva Història de l'anarquisme a Espanya que "són molt treballats i elaborats, i constitueixen font primordial per a conèixer el doctrinarisme anarquista en aquells anys".

>> Revistes

LA ROSA DELS VENTS

Publicació de debat llibertari als Països Catalans amb seu social a l'Ateneu Llibertari de Sants, http://larosadelsvents.cat

MASALA

Periòdic d'informació, denúncia i crítica social a Ciutat Vella de Barcelona, http://www.masala.cat/

EL PÈSOL NEGRE

Publicació llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener, http://www.pesolnegre.info

COLUMNA DEXEUS

Butlletí informatiu de la Secció Sindical de CGT a l'Institut Universitari Dexeus, http://cgtdexeus.blogspot.com

DES CARTES MAUDITES

Diccionari de butxaca: llibertat d'escollir

Carlus Jové i Buxeda

El llenguatge, i molt especialment el polític, és ple de paranys. Un dels meus preferits és el de la llibertat, perquè encara que ens dolgui i que sigui dur de reconèixer, la llibertat no és res. Quan diem "poma", tenim clar de què parlem; quan diem "llibertat", podem estar parlant de coses tan diferents que arribar a entedre's pot resultar una tasca impossible. (La quimera potser no és la llibertat, sinó arribar a definir-la).

Dit això, és molt habitual els darrers mesos que surti a debat la llibertat d'escollir, entesa com a llibertat individual d'escollir. Així, per exemple, aquells que s'oposen a l'immersió lingüística en català a l'escola, sovint parlen del dret d'escollir en quina llengua volen que s'eduqui als seus fills. I d'entrada, sembla una opció bastant raonable.

En la meva opinió, la política ha de cercar objectius, i els objectius han de guiar l'acció. La política, tal com jo l'entenc, no és tan sols l'art de gestionar el present, sinó també la tècnica de modelar el futur, immediat o distant. La política, per tant, ha de tenir en compte la necessitat immediata però no oblidar mai què pretèn aconseguir per demà. I la diferència entre la immediatesa i el futur, és que de la primera en coneixem el context, perquè hi vivim, mentres que del segon tan sols en coneixem l'anhel.

En el cas de la llibertat d'escollir (o de decidir, pel cas), això planteja un dubte important. Volem poder escollir avui, o volem poder escollir també demà? Perquè avui podem escollir arrassar un paratge natural per edificar-lo i satisfer una demanda immediata de treball i diner, però demà ja no podrem escollir fer una explotació sostenible de recursos forestals. O avui podem voler escollir que els nostres fills vagin a l'escola en castellà, però demà els meus fills no podran escollir parlar en català perquè els teus fills no en sabran.

La llibertat d'escollir és enganyosa perquè, com es planteja genralment, tan sols atèn la demanda present, però oblida plantejar-se objectius. I quin objectiu tenim, per exemple, respecte les llengües, a casa nostra? Garantir el bilingüísme o garantir que, ara, avui, poguem escollir la llengua a l'escola, encara que potser demà això impliqui que altres ciutadans no puguin escollir en quina llengua parlen? Això no és un escenari inversemblant; al País Valencià ja passa.

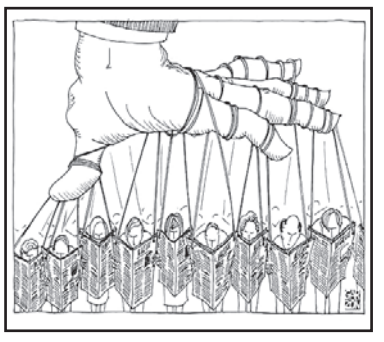

Jordi Ribas, mediador artístic

“Cal eixamplar el crit reivindicatiu amb l’art”

“Als polítics no els interessa gens la creació i el pensament”

> LA FRASE...

“Tota autèntica creació està compromesa amb el col·lectiu”

Francesc Abad: “Estratègia de la precarietat” (2013)

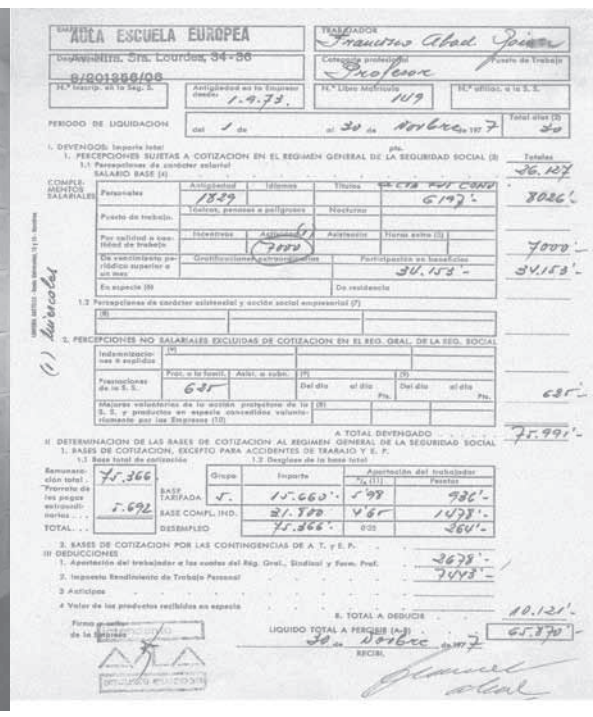

Josep Estivill

Jordi Ribas Boldú (Riudebitlles, 1972). Llicenciat en història de l’art per la Universitat de Barcelona. Ha treballat en diversos rols dins de les pràctiques artístiques contemporànies (artista, comissari, educador, gestor, etc.). Darrerament ha estat el responsable de la comunicació i part de la mediació del CA Tarragona Centre d’Art (2011-2013).

- Explica’ns què és això de la mediació artística?

El concepte de mediació aplicat al món artístic i cultural té moltes interpretacions i sobretot perquè a casa nostra és una pràctica que està molt per explorar encara. Faria referència a la tasca facilitadora de connexions entre les diferents realitats i els diferents agents que conformen la cultura i la societat. Per tant, la mediació ha de proposar nous ponts de col·laboració i crear noves sinergies i relacions perquè la pràctica artística sigui alguna cosa més que un producte i sobretot continuï sent una font de coneixement i un motor d’investigació, que aporti sempre valor social.

Per exemple en el cas del malaguanyat Centre d’Art de Tarragona s’estava generant una tasca pionera que posava en relació la creació contemporània amb el context del Camp i sobretot els seus habitants, no només amb els artistes sinó també amb els gestors, educadors, comunicadors, treballadors socials, etc. i els públics diversos que començaven a participar activament de la programació. Un projecte que a llarg termini havia de permetre programar el centre de manera col·laborativa i participada, sent un motor cultural més per a tot el país.

- Com veus la relació entre els artistes visuals i plàstics i el poder polític a Catalunya?

Ara mateix no la veig massa bé perquè darrerament s’estan perdent moltes de les estructures i programes que facilitaven les bones pràctiques en la gestió pública de les arts. Amb l’excusa de la crisi sembla que s’hagi començat a desmuntar tot el que s’havia fet en aquests darrers anys que començava anar bé. Per exemple molts centres d’art del territori s’han tancat (Espai Zero1 a Olot, Can Xalant a Mataró, el mateix Centre d’Art de Tarragona…) i molts sembla que viuen períodes llargs d’indefinició. En molts casos és per ingerència política, tant dels municipis com el desinterès des de la Generalitat, que no ha vetllat prou per al seu bon desenvolupament.

D’altra banda les subvencions públiques han patit una davallada considerable, a part de la demora o l’impagament, i les bones pràctiques han deixat d’aplicar-se. Sembla que darrerament hem perdut molt en el valor social de l’artista i de la importància de les seves pràctiques generadores de coneixement també. Sovint sembla que als nostres polítics no els interessa gens la creació i el pensament contemporani.

- Quina relació hi ha entre artistes i sindicalisme? Com és que els creadors no s’afilien o comprometen amb els sindicats (com sí que ha succeït en altres èpoques) i perquè els sindicats viuen tant al marge del llenguatge de les arts en general?

Ummm, que difícil contestar! Diria que es deu a que el concepte de cultura no està posat al centre de la societat com potser ho està el de sanitat i educació, tot i el seu alt valor dins del benestar social i ser també un dels motors importants generadors d’economia (i felicitat). Tot i que cada vegada és més residual la figura del creador que treballa de manera individual, encara perviu la imatge de l’artista com a individu que feineja d’esquena al seu entorn. Una altra resposta possible és que gran part, per no dir la majoria, dels creadors de casa nostra encara no viuen del que fan i per tant la precarietat laboral del món de la cultura és molt alta. També es pot dir que la relació històrica entre art i poder fa que sovint l’art s’atrinxeri, directament al mateix centre del poder o també a molts dels seus marges.

- Quins artistes destacaries pel seu compromís social?

Ui, molts, per no dir tots! De manera fàcil podríem dir que tota autèntica creació està compromesa amb el col·lectiu, tot i que hagi estat feta des de la màxima solitud, cada obra és una continuació de les anteriors, tant les afirmi com si no. Ja veus que no vull dir-te cap nom, eh? Personalment et diria que m’interessa la persona “creadora” (o “recreadora”) que obre vies d’expressió noves i per tant que intenta transformar les tradicions des de la seva contemporaneïtat. Per exemple i en concret tota la “impossible història” de les arts visuals del segle XX està feta d’individus i col·lectius que trenquen amb les formes i posen en qüestió els valors, eixamplant els horitzons de manera considerable, fins i tot negant la mateixa gènesi d’obra i d’artista.

Ara mateix, començant un nou segle tot just, la diversitat de llenguatges que s’inscriuen dins de la creació contemporània és infinita i fecunda, difícil de destriar i és per això que podria dir que personalment m’interessa sobretot l’artista que sap treballar col·lectivament i que surt del seu jo original per inscriure’s en diferents rols de la practica cultural, quasi per convertir-se en un autèntic treballador cultural. Si vols podem obrir una llista infinita de noms, assumint tota la contradicció de fer-ho, i que cada u faci recerca: Joan Brossa, Joseph Beuys, els situacionistes, Guerrilla Girls, Jo Spence, el Grup de Treball, Francesc Abad, Fina Miralles, Francesc Vidal, Mireia Sallarès, Site Size, Sinapsis, etcètera, etcètera.

- Quina valoració faries des del punt de vista artístic de les representacions públiques de les lluites sindicals, com ara les manifestacions o les concentracions? Te’ns algun suggeriment per millorar-ne l’eficàcia?

Jo et diria que són totes fonts d’expressió humana i sovint exposen l’alt potencial creatiu dels individus “que sempre som col·lectiu”, a la manera de happenings o performances multitudinàries. S’hi troba de tot i molt, i a part del sentit de l’humor o la mala llet, es pot dir que són autèntiques i populars manifestacions artístiques. És cert que en molts moments de la història hem tingut grans exemples de col·laboració artística amb “les causes” i per tant podem recordar molts cartells memorables de la lluita social. Tenint en compte que les manifestacions contemporànies s’han expandit pertot i els llenguatges són infinits, no estaria de més començar a generar col·laboracions explícites i directes amb els artistes, de manera individual i col·lectiva, de tots els camps que ens envolten, i més enllà del bon disseny, la bona fotografia o el bon reportatge, establir noves estratègies de “comunicació” pròpies de l’art per eixamplar el crit reivindicatiu. (…)

Per acabar m’agradaria recordar un poema de Joan Brossa que diu: “La gent no s’adona del poder que té: / amb una vaga general d’una setmana / n’hi hauria prou per ensorrar l’economia, / paralitzar l’Estat i demostrar que / les lleis que imposen no són necessàries”.

LES PARAULES SÓN PUNYS

Gràcies Ester, avui sí, stop bales de goma!

Jordi Martí Font

La pressió constant i sostinguda dels moviments socials, dels mitjans de comunicació popular, l’encalç al carrer i al Parlament de les quatre províncies, la força de les persones ferides que amb total fermesa no han parat de denunciar-ho (va per tu, Ester, gràcies) i la seguretat que quan es té la raó no es pot tirar enrere i només es pot guanyar han aconseguit avui l’objectiu. És només un d’ells i és clar que no és total, però avui ja sabem que el darrer dia d’abril de l’any que ve el cos policial creat pel botifler Veciana deixarà de treure ulls a persones amb bales de goma.

Ja sabem que la policia antisocial que el govern de Catalunya necessita per mantenir els privilegis d’una minoria per a qui treballa canviarà l’arma però no els seus objectius quan surt a fer mal al carrer, però avui sabem un cop més que és possible aturar-los si ens unim i no fem el ximple. I quan dic aturar-los parlo també d’altres objectius que tenim totes i tots: la destitució del violent cap Manel Prat i la dissolució de la colla de la Brimo. A partir d’aquí els objectius es multiplicaran i seran diversos però aquests dos ens han d’unir i no només entre nosaltres.

Ens han d’unir amb qualsevol organització que defensi la democràcia (i no em refereixo a la burgesa que ens venen cada dia per teletrès), que defensi els drets individuals i col·lectius, que faci front al militarisme que cada cop més envaeix les nostres vides, que rebutgi la societat policial a què ens aboquen els amos i els seus missatgers i que defensi la llibertat de moviments i els drets civils. I tot i que els mitjans ens diran que ha estat gràcies a ERC i CyU que ja no perdrem ulls quan caminem pels carrers exercint els drets de ciutadania que tenim, jo vull donar els gràcies a altra gent, a molta altra, les autentiques protagonistes, com Stop bales de goma, Ojo con tu Ojo, la Coordinadora per la Prevenció de la Tortura, Rereguarda En Moviment, Alerta Solidària i molts més. Gràcies i felicitem-nos. Avui els carrers són més segurs.